

Ἀριθ. 605 — Λεπτὰ εἴκοσι πέντε.

ΕΤΟΣ ΙΒ΄.

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΑ΄.

Συνδρομή ἰτησίαι: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου, ἰσάστ. ἔτους καὶ εἶναι ἰτησίαι. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδοῦ Σταδίου 32.

2 Αὐγούστου 1887

Eugène Labiche, Alfred Delacour

Τὰ πουλάκια (Les Petits Oiseaux)

Κωμωδία εἰς πράξεις τρεῖς

Ἔστια, Αθήνα

1. τμ. 24, ετ. ΙΒ΄, τμ. 24, τχ. 605, 2 Αὐγούστου 1887, σ. 493-497
2. τμ. 24, ετ. ΙΒ΄, τμ. 24, τχ. 606, 9 Αὐγούστου 1887, σ. 509-513
3. τμ. 24, ετ. ΙΒ΄, τμ. 24, τχ. 607, 16 Αὐγούστου 1887, σ. 525-528
4. τμ. 24, ετ. ΙΒ΄, τμ. 24, τχ. 608, 23 Αὐγούστου 1887, σ. 541-546
5. τμ. 24, ετ. ΙΒ΄, τμ. 24, τχ. 609, 30 Αὐγούστου 1887, σ. 556-560
6. τμ. 24, ετ. ΙΒ΄, τμ. 24, τχ. 610, 6 Σεπτεμβρίου 1887, σ. 571-576
7. τμ. 24, ετ. ΙΒ΄, τμ. 24, τχ. 611, 13 Σεπτεμβρίου 1887, σ. 588-590

Προηγείται ἀνυπόγραφο εἰσαγωγικὸ σημεῖωμα γιὰ τὸν Λαμπὶς (σ. 492-493)

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΛΑΜΠΙΣ

(EUGÈNE LABICHE)

Οὐδὲν ἄλλο ἔθνος σήμερον δύναται νὰ ἐπιδείξη ἐν τῷ θεάτρῳ ὅσους ἢ Γαλλία ἀριστεῖς. Λαμπρὰ πλειάς δραματικῶν συγγραφέων καὶ ἡθοποιοὶ διάσημοι καθ' ἅπασαν τὴν ὑψηλὸν κατέκτησαν ὑπὲρ αὐτῆς ἀναμφισβήτητα πρωτεῖα ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ τῆς πνευματικῆς δράσεως, νῦν δὲ πανταχοῦ ὅπου ὑφῴται σκηνὴ θεάτρου τὰ γαλλικὰ ἔργα, ἐρμηνευόμενα ὑπὸ Γάλλων καλλιτεχνῶν, ἐπευφημοῦνται ἐνθουσιωδῶς, διδάσκοντα, συγκινοῦντα, τέρποντα.

Μεταξὺ τῶν Γάλλων δραματικῶν συγγραφέων, πρωτεύουσαν κατέχει θέσιν, παρὰ τὸν Ὠζιέ, τὸν Δουμάν, τὸν Σαρδού, τὸν Μελάκ, τὸν Ἀλεβύ, ὁ Εὐγένιος Λαμπίς, ὁ συγγραφεὺς τοσοῦτων κωμωδιῶν, καταταχθεισῶν ἴδη μεταξὺ τῶν ἀριστοτεχνημάτων τοῦ συγχρόνου θεάτρου.

Τὴν ἀρχὴν τοῦ σταδίου τοῦ Λαμπίς ἐσημείωσεν ἀστείότατον συμβάν, ὅπερ ἀναγράφομεν ὡς ἀναφέρει αὐτὸ ὁ βιογράφος του.

Πρὸ πεντηκονταετίας ἀκριβῶς ὁ Λαμπίς, νέος εἴκοσι δύο ἐτῶν μῦλις, παρουσιάζετο εἰς τὸν διεθυντὴν ἐνὸς τῶν ἐν Παρισίοις θεάτρων, τοῦ θεάτρου τοῦ Πανθέου, μὴ ὑπάρχοντος πλέον σήμερον, καὶ ὑπέβαλλεν αὐτῷ τὸ τρίπρακτον δράμα του ὁ Δικηγόρος Λουβέ. Ὁ διεθυντὴς τοῦ θεάτρου, πρὶν ἐπιδοθῆ εἰς τὴν θεραπείαν τῶν Μουσῶν, εἶχε χρηματίσει πιλοπώλης, προσεκάλεσε δὲ τὸν νέον νὰ ἀναγνώσῃ τὸ ἔργον του ἐνώπιον τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἑλλανοδικῶν τοῦ θεάτρου του, ἀποτελουμένης ἐκ συναδέλφων τοῦ διεθυντοῦ, συναδέλφων τοῦ πρώτου ἐπαγγέλματος. Ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν παρέστη πράγματι ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου τῶν πιλοπωλῶν καὶ ἀνέγνωσε τὸ ἔργον του. Ἀλλὰ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀναγνώσεως τῆς πρώτης πράξεως μετ' ἐκπλήξεως παρετήρησεν ὅτι ὁ πῖλός του, ὃν εἶχεν ἀποθέσει ἐπὶ τινος τραπέζης, περιήγετο ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα μεταξὺ τῶν ἑλλανοδικῶν. Ἐκαστος παρετῆρει τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ, ἐμειδία δὲ εἰρωνικῶς, μεταβιβάζων τὸν πῖλον εἰς τὸν παρακαθήμενον. Ἡ ἐπιτροπὴ δὲν ἀφῆκε τὸν Λαμπίς νὰ ἀναγνώσῃ οὔτε τὴν δευτέραν κἂν πρᾶξιν καὶ τὸ δράμα του ἀπερρίφθη. Ὁ συγγραφεὺς, ὅστις ἀνεγίνωσκεν ἔργον αὐτοῦ ἐνώπιον

πιλοπωλῶν, εἶχε τὴν ἀπλότητα νὰ προμηθεύηται τοὺς πῖλους τοῦ παρ' ἐμπόρων ἄλλων ἢ τῶν ἑλλανοδικῶν αὐτοῦ. Τὸ ἐπόμενο ἐτος ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν τοῦ θεάτρου τοῦ Πανθέου ἄλλος, ὅστις μὴ ἐπαγγελοῦσθε ποτὲ τὸν πιλοπώλην δὲν εἶχε λόγους νὰ ἀποκρούσῃ τὸ δράμα τοῦ Λαμπίς, μὴ στερούμενον καὶ πλοκῆς ἐντέχνου καὶ ζωηρότητος διαλογικῆς καὶ πρωτοτυπίας τινός.

Ἄλλ' ὁ Λαμπίς μετὰ τὴν πρώτην ταύτην ἀπόπειραν κατέλιπε τὸ δράμα, πρὸς ὃ δὲν προώριζεν αὐτὸν ἢ φύσις τοῦ πνεύματός του, ἐτρέπη δὲ εἰς τὴν συγγραφὴν κωμωδιῶν, ταχέως γενόμενος διάσημος. Ἀλλὰ κυρίως ἡ ὀριστικὴ ἐπιβολὴ αὐτοῦ εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ κοινῶν χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς παραστάσεως τῆς τετραπράκτου κωμωδίας *Τὸ ψάθινο καπέλλο* (Le chapeau de paille d'Italie), ἀμιμήτου ἔργου, βριθοντος σκηνῶν φαιδροτάτων καὶ μεστῶν ἀττικῶν ἀλατος. Τοιαύτη ὑπῆρξεν ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου τούτου, ὥστε εὐσαρκὸς τις θεατῆς, ἐκ τοῦ ὑπερβολικῶν γέλωτος, ἐμεινεν ἀπόπληκτος ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου αὐτοῦ.

Ἐκτοτε ἤρξατο ἀκαταπαύστως συγγράφων διὰ τὸ θεάτρον, ἔδωκε δὲ ἀλληλοδιαδόχως πρὸς παράστασιν τὰς *Πυρεκτροπὰς τοῦ λοχαγοῦ Τικ*, τὰ *Πουλᾶκια*, τὸν *Κουμπαρᾶν*, τὸ *Πρὸς τὸ Θεαθῆναι*, τὴν *Γραμματικὴν*, τὸν *Εὐτυχέστερον τῶν τριῶν*, τὸν *κύριον Περισσῶν*, τὸ *Ἐγὼ* κτλ.— ὅσα ἔργα τόσα καὶ ἀριστουργήματα.

Ὁ Λαμπίς εἶνε ἀνὴρ ἀπλοῦς τὰ ἦθη, μελιχίος, ἀγαθός. Πρὸ πολλοῦ κατοικεῖ ἐν τῇ ἐξοχῇ ἐπιδιδόμενος χάριν τέρψεως εἰς ἐργασίας ἀγροτικῆς. Ἀπορίας δὲ ἄξιον εἶνε τῷ ὄντι πῶς ὁ ἀγροδίαιτος συγγραφεὺς ἠδυνήθη μετὰ τοιαύτης ἀκριβείας νὰ γνωρίσῃ τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς ἀδυναμίας τῆς κοινωνίας, ἃς μετὰ τῆς εὐφύιας σαρκάζει ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῦ. Ἐν ταῖς κατ' ἰδίαν ὁμιλίαις ὁ Λαμπίς ἐπιτηδεύει θελκτικὴν ἀφέλειαν ἥθους.

— Ποτὲ δὲν θά μὲ πείσης, ἔλεγε πρὸς τὸν φίλον του Βορνιέ, διακεκριμένον δραματικὸν συγγραφέα, νὰ ἀκούσω τραγωδίαν.

— Μελόδραμα τοῦλάχιστον;

— Τόσῳ τὸ χειρότερον, τὸ μελόδραμα εἶνε τραγωδία ἢ ὁποῖα κάμνει θόρυβον.

Ἄλλοτε πάλιν ὁ Γκουνῶ, ὁ κλεινὸς τοῦ Φαύστου μελοποιός, διηγεῖτο αὐτῷ εἰς ποίους κόπους ὑποβάλλεται πρὸς περάτωσιν συνθέσεώς τινος.

— Λοιπόν, τὸν ἐρωτᾷ ὁ Λαμπίς μετ' ἀπαθείας, διατί ἐξέλεξες αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα;

Ὁ Λαμπίς ἐγένετο πρὸ ἐτῶν ἀκαδημαϊκός, ἔκτοτε δὲ σχεδὸν ἔπαυσε συγγράφων, ἐπιδοθεὶς ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὰς προσφιλεῖς αὐτῷ ιδιωτι-

στερόθεν στρογγύλον τραπέζιον, δεξιόθεν ἀνακλιντρον.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, ΛΕΩΝ, εἶτα ΚΑΙΤΗ καὶ ΙΩΣΗΦ.

[Ἡ Ἐρριέττα κάθηται ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ κεντῶσα· ὁ Λέων κάθηται ἐπὶ σαμνίου πλησίον τῆς.]

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Κύτταξε τώρα, μὲ τὰ μυστικά σου δὲν μ' ἀφίνεις νὰ τελειώσω τὸ ἐργόχειρόν μου.

ΛΕΩΝ. Σπουδαῖο πρᾶγμα!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Καὶ θὰ δυσαρεστήσω τὴν Λουκίαν.

ΛΕΩΝ. Ὡστε δι' αὐτὴν τὸ ἐτοιμάζετε;

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Εἶναι ὁ ἔρανός μου εἰς τὸ φιλανθρωπικὸν λαχεῖον, διὰ τὸ ὁποῖον ἐκεῖνη ἐργάζεται . . . Σήμερον τὴν περιμένω νὰ ἔλθῃ νὰ τὸ πάρῃ . . .

ΛΕΩΝ. Ἄ! λοιπὸν θὰ ἴδωμεν σήμερον τὴν δεσποσύνην Ὁβερτίνου;

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Μάλιστα, κύριε, θὰ τὴν ἴδωμεν.

ΛΕΩΝ. Καὶ μοῦ ὑπόσχεσθε πῶς θὰ τῆς κάμετε λόγον; . . .

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι. . . Καὶ σὺ ὅμως ὁμίλησε μὲ τὸν πατέρα τῆς. . . Καὶ ἂν τὰ πρᾶγματα ὑπάγουν καλὰ, ὅπως πιστεύω, ὕστερα ἀπὸ δύο ἐβδομάδας ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Βλαδινὲ θὰ ἔχωσι τὴν τιμὴν ἀναγγεῖλωσιν εἰς τοὺς φίλους καὶ τοὺς γνωρίμους τοὺς γάμους τοῦ Λέοντος Βλαδινέ, υἱοῦ καὶ προγονοῦ των, μετὰ τῆς δεσποσύνης Λουκίας Ὁβερτίνου.

ΛΕΩΝ. Πόσον εἶσθε ἀγαθὴ!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Τί τὰ θέλεις! κάθε μητρυιὰ πρέπει νὰ ἦναι διπλάσιως ἀγαθὴ . . . διὰ νὰ διαψεύσῃ τὴν ιδέαν ποῦ ἔχει ὁ κόσμος διὰ τὰς μητρυιάς.

ΛΕΩΝ. Μὲ τὸν δεύτερον γάμον τοῦ πατρός μου, μοῦ φαίνεται ὅτι ἀπέκτησα ἀδελφὴν καὶ ὄχι μητρυιάν.

[Εἰσέρχεται ὁ Ἰωσήφ, ἀποθέτει ἐν ἔδραμα ἐπὶ τῆς ἐστρομένης τραπέζης καὶ λαμβάνει μίαν ἔδραν ἀριστερόθεν ἢν τοποθετεῖ πλησίον τῆς τραπέζης].

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Καὶ ὅμως αὐτὸ δὲν θὰ εἴπῃ, κύριε, ὅτι δὲν πρέπει νὰ μὲ φοβῆσθε καὶ νὰ μὲ ὑπακούετε!

ΛΕΩΝ. (θωπευτικῶς, ὡς παιδάριον). Ναι, μαμμὰ.

ΙΩΣΗΦ. Κυρία. . . τὸ τραπέζι εἶναι ἔτοιμον.

ΛΕΩΝ. Ἰωσήφ, φώναξε τὸν πατέρα μου.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. (πρὸς τὸν Ἰωσήφ). Ὁ κύριος εἶναι εἰς τὸ γραφεῖόν του. . . καὶ βάλλει εἰς ἐνέργειαν μίαν ἀπόφασιν. . . θηριώδῃ!

ΛΕΩΝ. Ἀπόφασιν θηριώδῃ! πῶς; (Ὁ Ἰωσήφ εἰσέρχεται ἀριστερᾶ).

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Γράφει πρὸς τοὺς ἐνοικιαστὰς του. . . καὶ ζητεῖ αὐξήσιν τοῦ ἐνοικίου!

1.

ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ Εἰς ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ὑΠΟ Ε. ΛΑΒΙΣΤΕ ΚΑΙ DELACOUR.

(Μετὰφρασις Ν. Γ. Π.)

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΒΛΑΔΙΝΕ. — ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ἀδελφός του. — ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, υἱὸς τούτου. — ΛΕΩΝ, υἱὸς τοῦ Βλαδινέ. — ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ, φίλος τοῦ Βλαδινέ, ἔμπορος. — ΜΙΖΑΒΡΑΝ, ὑποδηματοποιός. — ΙΩΣΗΦ, ὑπηρέτης. — ΑΛΛΟΣ ὑΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ. — ΕΡΡΙΕΤΤΑ, σύζυγος τοῦ Βλαδινέ. — ΔΟΥΚΙΑ, θυγάτηρ τοῦ Ὁβερτίνου. — ΚΑΙΤΗ, θαλαμηπόλος.

Ἡ σκηνὴ ἐν Παρισίοις, ἐν ἔτει 1862.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΡΩΤΗ

Ἄθουσα κομφῶς ἐσκευασμένη, ἔχουσα θύραν εἰς τὸ βάθος καὶ θύρας εἰς τὰ πλάγια. Ἐν τῇ μέσῃ τῆς σκηνῆς τραπέζα ἐστρωμένη εἰς πρόγευμα. Ἀρι-

ΛΕΩΝ. Ὁ πατέρας... νὰ αὐξήσῃ τὰ ἐνοικία;... (γελῶν) ἔλα δά, αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον... αὐτός, ποῦ εἴκοσι χρόνια τώρα δὲν κατώρθωσε ποτὲ νὰ ἀποφασίσῃ...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Τὸν κατέπεισα σήμερον τὸ πρωῒ... ὦ, τί ἐτράβηξα ἕως οὐ νὰ τὸν καταφέρω! «Αὐτοὶ δὲν εἶναι πλέον ἐνοικιασταί, μοῦ ἔλεγε, αὐτοὶ εἶναι φίλοι... Ἐὰν ὑπάγῃ χαμένη εἴκοσι ἐτῶν φιλία...»

ΛΕΩΝ. Ὁ καμμένος ὁ πατέρας!... ἀπὸ αὐτὸ φαίνεται ἡ ἀγαθὴ καρδιά του.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. (ἰδοῦσα τὸν Βλαδινέ, ὅστις εἰσέρχεται ἀριστερόθεν, κρατῶν χαρτίον εἰς τὴν χεῖρα). Νά, ἔρχεται!

(Ἡ Ἐρριέττα ἐγείρεται, ὁμοίως καὶ ὁ Λέων, ὅστις κατέρχεται πρὸς τὰριστερά).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, ΛΕΩΝ, ΒΛΑΔΙΝΕ, εἶτα ΙΩΣΗΦ.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ (πρὸς τὸν σύζυγόν της). Ἔλοιπόν! ἐτελείωσε τέλος πάντων;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἐτελείωσε; ἐτελείωσε; Ἔτσι τὰ νομίζεις σὺ ὅλα εὐκολά!... (δεικνύων τὸ χαρτίον). Ἐκαμα ἐδῶ ἐν μικρὸν σχέδιον...

ΛΕΩΝ. Πῶ, πῶ! τί σβυσίματα!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ναί... Προσεπάθησα νὰ κολάσω τὸ πρῶγμα. (Αναγινώσκει). «Κύριε...» (Διακοπτόμενος) «Κύριε...» ξηρά, ξηρά, εἰς ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι μοῦ δίδουν τὰ χρήματά τους εἴκοσι χρόνια τώρα.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Βάλε λοιπὸν «Φίλτατε κύριε...»

ΒΛΑΔΙΝΕ. Βέβαια! βέβαια!... (Λαμβάνει μολυβδοκόνδυλον) Νὰ τὸ προσθέσω ἀμέσως, διότι πιθανὸν νὰ τὸ λησμονήσω. (Γράφει). «Φίλτατε κύριε...» (Αναγινώσκει). «Φίλτατε κύριε... μετὰ βαθυτάτου ἄλγους λαμβάνω τὸν κάλαμον, ὅπως σὰς γράψω...»

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Πολὺ καλὰ!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Δὲν εἶνε τὸ ὕφος κᾶπως ἀπότομον;

ΛΕΩΝ. Καθόλου.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (ἀναγινώσκει). «Ἄλλὰ λόγοι τῶν ὁποίων τὴν σπουδαιότητα θὰ ἐκτιμήσῃτε ἐπαρκῶς, ὅταν σὰς ἀνακοινώσω αὐτούς, μὲ ἀναγκάζουσι νὰ προβῶ εἰς μέτρον σοβαρόν...»

ΛΕΩΝ. Ἐξάίρετα!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Παρακάτω;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Αὐτὸ εἶναι... δὲν ἔγραψα ἄλλο ἀκόμη...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ καὶ ΛΕΩΝ. Πῶς!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Βέβαια. Τοὺς ἀναφέρω λόγους σπουδαίους, καὶ δὲν ἔχω τίποτε νὰ τοὺς εἶπω... Ἄ! ἂν εἶχα λόγους! ἀλλὰ δὲν ἔχω!... ἡ οἰκία μου εἶναι ἡ ἴδια, δὲν ἄλλαξεν ἀπὸ τὸν καιρὸν, ὅπου τοὺς τὴν ἐνοικίασα... σὺτε προσ-

θήκας ἔκαμα οὔτε ἐπισκευάς... ἂν θέλῃς μά-
λιστα, εἶναι εἰς χειροτέραν κατάστασιν... τὰ
ταβάνια ἐμαύρισαν, αἱ κλειδαριαῖς τρίζουν...
ἐκεῖνοι ἔχουν δικαίωμα νὰ ζητήσουν ἐλάττωσιν
τοῦ ἐνοικίου! Πρέπει νὰ μὴ ζητῶμεν παράλογα
πράγματα!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Ἐχεις δίκαιον, φίλε μου... ἀλλ' ἀφ' οὐ ὅλα ἠῤῥησαν...

ΒΛΑΔΙΝΕ (ἐν ἐξάψει). Ὅχι! εἶναι σκληρόν, εἶναι ἀπάνθρωπον, εἶναι ἀποτρόπαιον αὐτὸ ποῦ θέλετε νὰ κάμω!

ΛΕΩΝ. Πατέρα!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Ἄς ἦνε... ἄς ἦνε... ἄς τὰ-
φήσωμεν αὐτὰ τώρα... ἔλα κάθησε εἰς τὸ
τραπέζι.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὅχι... δὲν πεινώ... Ὅταν πρό-
κειται νὰ γράψῃ κάνεις τοιαύτην ἐπιστολήν...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Δὲν πειράζει, τὴν γράφεις ἀργό-
τερα, τὴν ἄλλην τριμηνίαν.

ΒΛΑΔΙΝΕ (περιχαρῆς). Καλὰ λέγεις... ἔτσι
ἔχω καιρὸν νὰ σκεφθῶ καὶ νὰ εὔρω λόγους...
ἰσχυροὺς ὅμως... ἂν ὑπάρχουν! (Κάθεται εἰς
τὴν τράπεζαν). Ἄ! αὐτὸ μοῦ ἀρέσει! (Πρὸς
τὸν Λέοντα) Δός μου σαλάτα... Ἀλήθεια,
ξεύρεις πῶς ὁ ἀδελφός μου ἔρχεται σήμερον ἀπὸ
τὸ Ἑλμπέρ;

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Ἐβαλα νὰ τοῦ ἐτοιμάσουν δω-
μάτιον.

ΛΕΩΝ. Δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν πῶς ὁ
θεὸς μου αὐξάνει τὰ ἐνοικία τῶν ἐνοικιαστῶν
του... δὲν μοιάζει ἔς αὐτὸ τοῦ πατέρα.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἄν ἔχη λόγους νὰ τὰ αὐξάνῃ,
κάμνει πολὺ καλὰ... Ὅταν ἔχω λόγους καὶ
ἐγὼ εἶμαι ἀδυσώπητος... εἶμαι, εἰμπορῶ νὰ
εἶπῶ, σκυλὶ μοναχό...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Σὺ!

ΛΕΩΝ, (γελῶν) Τὸν καμμένον τὸν πατέρα.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Δὲν ἐνθυμεῖσαι τὸν Οὐίλλιαμ, ποῦ
εἶχαμεν ἀμαξήλατην...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Ποῦ ἐμεθοῦσε καθημέραν...

ΛΕΩΝ. Καὶ μὰς ἐκρήμιζε ἀπὸ τὴν ἀμαξάν
τρεις φοραῖς τὴν ἐβδομάδα.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ τὸν ἐδιώξα, χωρὶς
νάκούσω τίποτε.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Δηλαδή, ἐγὼ τὸν ἐδιώξα...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Σὺ... ἄ, ναί! ἀλλὰ ἐγὼ ὅμως
σοῦ εἶπα· «Δὲν θέλω πλέον νὰ τὸν βλέπω!...
νὰ φύγῃ ἀπ' ἐμπρός μου!» καὶ σὺ ἀνέλαβες νὰ
ἐκτελέσῃς τὴν ἀπόφασίν μου.

ΛΕΩΝ. Καὶ σεῖς, ὅτε ἔφευγε, τοῦ ἐδώσατε διὰ
τοῦ Ἰωσήφ ἑκατὸν δραχμάς.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὁ Ἰωσήφ εἶναι φλύαρος... (Πρὸς
τὸν Λέοντα) Βάλε μου κρασί.

ΛΕΩΝ, (κιρνῶν αἶνον). Ἀλήθεια, πατέρα,
χθὲς εἰς τὸ χρηματιστήριον ἐκυκλοφόρουσαν κα-
καὶ διαδόσεις διὰ τὸν τραπεζίτην σὰς, τὸν κ.

Στριψέν... Λέγουν πῶς δὲν εἶναι καλά...

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Α, τὸν καμμένον!... θὰ ὑπάγω νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ.

ΛΕΩΝ. "Οχι!.. δὲν εἶναι καλά τὰ οικονομικά του.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἀλήθεια;... Αὐτὸ μὲ θλίβει πολὺ.

ΛΕΩΝ. Καὶ βέβαια, ἀφ' οὗ μάλιστα ἔχετε κατατεθειμένους εἰς αὐτὸν εἰς ἀνοικτὸν λογαριασμὸν τριακοσίας χιλιάδας δραχμᾶς.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τῷ ὄντι!

ΛΕΩΝ. "Αν μοῦ δίδετε τὴν ἄδειαν νὰ τὰς σηκώσω ἀπὸ αὐτόν...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Μπᾶ! πῶς, ἔτσι ἀμέσως;... ἤμπορεῖ νὰ τὸ θεωρήσῃ ὡς προσβολὴν!

ΛΕΩΝ. "Ομως...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Πρέπει νὰ τοῦ τὰ σηκώσωμεν ἴλιγα, ἴλιγα... χωρὶς νὰ φανῇ καθόλου... ἀπὸ πεντακοσίας δραχμᾶς κάθε φορὰν...

ΛΕΩΝ, (κατ' ἰδίαν). "Ἐτσι δὲν θὰ τελειώσῃ!...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἀλήθεια, μοῦ εἶπαν πῶς ὁ κ. Μιζαβράν, ὁ ὑποδηματοποιὸς μου ἦλθε σήμερον τὸ πρωί...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Ναί, καὶ θὰ γυρίσῃ πάλιν... Κι' αὐτὸς ὁ νοικάρης σου δά... ὅλο μὲ λόγια σὲ πληρώνει.

(Εἰσέρχεται ὁ Ἰωσήφ φέρων ἐν δίσκῳ τὸν καφέν)

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Ε, οικογενειάρχης εἶναι... καὶ ἔπειτα τὸ κάτω κάτω, μόνον ἕξ τριμηνίας μοῦ χρεωστεῖ!...

(Ὁ Ἰωσήφ σηκώνει τὰ τρυβλία, καὶ ἀποθέτει τοὺς κυαθίσκους τοῦ καφέ).

ΛΕΩΝ. "Ἐξ τριμηνίας!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ναί... ἀλλὰ μοῦ δίδει ἀπέναντι... τὴν περασμένην ἐβδομάδα ἀκόμη μοῦ ἔφερε ἄλλα τρία ζευγάρια ὑποδήματα.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Χωρὶς νὰ τοῦ τὰ παραγγείλῃς.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἀλήθεια!.. εἶχε τὴν ἀβρότητα νὰ τὰ κάμη ἀυθορμητῶς.

(Ὁ Ἰωσήφ ἐξέρχεται)

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. "Ὅστε ποῦ λέγομεν αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἔχεις ἐξήντα καινούργια ζευγάρια ὑποδήματα.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τί νὰ κάμῃς!... Ναὶ μὲν δὲν τὰ μεταχειρίζομαι... ἀλλά, πταίετε καὶ σεῖς ὁμως... "Αν ἐκάμνετε ὑποδήματα εἰς αὐτόν, θὰ ἐξώφλει γρήγορα τὸ χρέος του... Αὐτὸς ὁ καμμένος ἐργασίαν ζητεῖ.

ΛΕΩΝ. Εὐχαριστῶ!... σοῦ κάμνει κάτι ὑποδήματα ποῦ εἶναι διὰ ἐλέφαντας.

(Εἰσέρχεται ὁ Ἰωσήφ, φέρων φιάλην οἰνοπνεύματος, ἣν ἀποθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης).

ΒΛΑΔΙΝΕ. Εἶναι ὁμως στερεά... καὶ δὲν σὲ στενοχωροῦν διόλου.

ΙΩΣΗΦ. Κύριε...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τί εἶναι;

ΙΩΣΗΦ. Ὁ κ. Μιζαβράν περιμένει ἔξω... Λέγει πῶς ἦλθε διὰ τὸ νοῖκι.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ καὶ ΛΕΩΝ, (ἐκθαμβοί). Μπᾶ!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Νά... βλέπετε, ἐρχεται νὰ πληρώσῃ... (Πρὸς τὸν Ἰωσήφ). "Ἄς ὀρίσῃ μέσα... (Πρὸς τὴν Ἐρριέττα καὶ τὸν Λέοντα). Δὲν πρέπει ἔτσι ἐπιπολαιῶς νὰ κρίνετε τοὺς ἀνθρώπους...

(Εἰσέρχεται ὁ Μιζαβράν. Ὁ Ἰωσήφ ἐξέρχεται ἀποκομίζων τὸν δίσκον μετὰ τῶν τρυβλίων).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΒΛΑΔΙΝΕ, ΕΡΡΙΕΤΤΑ, ΛΕΩΝ, ΜΙΖΑΒΡΑΝ.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὅριστε, κύριε Μιζαβράν... ὀρίστε.

ΜΙΖΑΒΡΑΝ, (μὲ προφορὰν γερμανίζουσαν). "ὦ, συγγνώμην!... δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σας ἐνοχλήσω, ἐπιστρέφω ἄλλην φορὰν...

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Οχι, μείνατε, σᾶς παρακαλῶ! Νὰ πῶ τὸν καφέ μου, καὶ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας... Ὅριστε, καθήσατε.

ΜΙΖΑΒΡΑΝ, (παρατηρεῖ ἀριστερὰ καὶ μὴ βλέπων κάθισμα, ἀποθέτει τὸν πῆλόν του χαμᾶ). Εὐχαριστῶ, δὲν εἶμαι κουρασμένος...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Λοιπὸν, τί νέα, κύριε Μιζαβράν; Οἱ δουλειαῖς σας πηγαίνουν καλλίτερα;

ΜΙΖΑΒΡΑΝ, (ἐξάγων ἐκ τοῦ θυλακίου μέτρον). "ὦ, ᾧ! οἱ δουλειαῖς μου!... (Γορατίζει πληθῶν τοῦ Βλαδινὲ καὶ τοῦ πέρνει μέτρον).

ΒΛΑΔΙΝΕ, (χωρὶς νὰ τὸν ἴδῃ). Μοῦ εἶπαν ἐν τούτοις... (Βλέπων αὐτόν). Καλέ, τί κάμνετε αὐτοῦ;

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Ἐνόμισα πῶς ἦτο πρέπον, τῶρα ποῦ ἔλῃξε ἡ τριμηνία...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (ταπεινῇ τῇ φωνῇ τῷ Βλαδινὲ). Τὸ ἴδιο τροπάρι ἄρχισε, βλέπω, νὰ κανοναρχῇ.

ΛΕΩΝ, (ὁμοίως). Εἰς ἧχον ἐξηκοστὸν πρώτων.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (ταπεινῇ τῇ φωνῇ). Ἀφῆτέ με νὰ τὸν διορθώσω... αὐτὸ πλέον ὑπερβαίνει τὰ ὄρια. (Γεγωνία τῇ φωνῇ ἐγειρόμενος). Κύριε Μιζαβράν, ἐλπίζω πῶς δὲν θὰ σᾶς κακοφανῇ αὐτό, ὅπου θὰ σᾶς εἶπω... ἀλλ' ὁμολογῶ... ὅτι σήμερον... (Κυττάζων τὴν Ἐρριέττα καὶ ὑψῶν τὴν φωνήν) ἤλπιζα ὀλίγα χρήματα...

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Βεβαιωθῆτε, ὅτι...

ΒΛΑΔΙΝΕ, (ταπεινῶν τὴν φωνήν). "Οχι βέβαια ὅλα... ἐν μέρος τοῦλάχιστον...

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Δὲν πταίω ἐγώ, κύριε Βλαδινέ... καὶ βέβαια, ἂν ἤμπορούσα... ἀκόμη καὶ σήμερον τὸ πρωὶ ἔλεγα ἔς τὴν γυναϊκά μου: «Τὸ μεγαλύτερον εὐτύχημα εἰς ἓνα ἄνθρωπον εἶναι νὰ ἤμπορεῖ νὰ πληρώνῃ τακτικὰ τὸ νοῖκι του.»

ΒΛΑΔΙΝΕ. Κάλλιστα... ἐκτιμῶ πολὺ τὰ αἰσθηματά σας...

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Ἄλλ' οἱ δουλειαῖς δὲν ἴπηγαίνουν καλά... Εἶναι, βλέπετε, ὁ πόλεμος τῆς Ἀμερικῆς... τί νὰ κάμω καὶ ἐγώ ;...

ΒΛΑΔΙΝΕ, (πρὸς τὴν σύζυγον καὶ τὸν υἱὸν του, καθήμενος καὶ πάλιν παρὰ τὴν τράπεζαν). Τὸ βέβαιον εἶναι πῶς ἔχει ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν, ἀλλά...

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Ἀφίνω πλέον πῶς ἡ γυναῖκά μου εἶναι ἄρρωστη, καὶ τὸ μικρότερό μου παιδί πάσχει ἀπὸ βρογχίτιδα... ἔχει ἓνα βῆχα τόσο δυνατόν...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἄλλά...

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Ὅμως θὰ φροντίσω...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Σὰς εὐχαριστῶ...

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Ἀφίνω ποῦ δὲν ἔχομε φωτιά...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Διατί ;

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Τὸ τζάκι καπνίζει τόσο πολύ, ποῦ στραβώνει τὰ μάτια.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Εἶναι, φαίνεται, ἀπὸ τὴν καπνιά. Δὲν ἐκαθαρίσατε τὴν καπνοδόχον ;

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Ὡ κύριε, ... τὴν καθαρίζομεν δύο φοραῖς τὸν χρόνο.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τότε θὰ εἶναι χαλασμένον τὸ τζάκι.

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Πιθανόν... καὶ ἂν εἴχετε τὴν καλωσύνην νὰ διατάξετε νὰ βάλουν μίαν ἐσχάραν εἰς τὸ τζάκι καὶ νὰ νοῖξουν μίαν τρύπαν εἰς τὸν σωλῆνα...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι... (Ἡ Ἐρριέττα τῷ νεύει. Ἀραφῶν). Ἄ! νὰ σὰς εἰπῶ! Ζητεῖτε νὰ κάμω ἐπισκευάς...

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Ἐγώ, κύριε ; ... Δὲν ζητῶ τίποτε... Ὁ κύριος εἶναι ὑπερβολικὰ ἀγαθός, ὥστε δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν ζητήσῃ κανεὶς τίποτε... Ἄν ὁ κύριος ἀπαιτῇ... θὰ ἐξακολουθοῦμεν νὰ μὴ ἀνάπτωμεν φωτιάν...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Δὲν εἶπα αὐτό.

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Τοῦτο ὅμως δὲν θὰ μὲ ἐμποδίσῃ νὰ βάλω νὰ καθαρίζουν τὴν καπνοδόχον... διότι εἶμαι καλὸς ἐνοικιαστής...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τὸ εἰξεύρω... τὸ εἰξεύρω...

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Βεβαιωθῆτε, ὅτι ἂν δὲν εἶχα τὸ μικρό μου ἄρρωστον... καὶ τὴν γυναῖκά μου ἔς τὸ κρεβάτι...

ΒΛΑΔΙΝΕ κατ' ἰδίαν. Τοὺς δυστυχημένους. (Μεγαλοφώνως) Γιὰ ἄς ἰδοῦμεν πάλιν. Εἶπατε μίαν ἐσχάραν καὶ μίαν τρύπαν εἰς τὸν σωλῆνα... δὲν θὰ χρειάζονται ἴσως μεγάλα ἔξοδα...

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Ἄ! τιποτένια πράγματα! δηλαδή μὲ ἓνα γύφτο, μὲ ἓνα πρόστυχον κτίστην καὶ μὲ ἓνα παληοαρχιτέκτονα κεί... διορθώνεται ἀμέσως.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Καλά... ἡσυχάσατε... θὰ γράψω

εἰς τὸν παληό... (διορθῶν ἑαυτὸν) εἰς τὸν ἀρχιτέκτονα μου...

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Ὡ, εὐχαριστῶ, κύριε... Τί τὰ θέλετε ὅμως, πολὺ μ' ἐλυπήσατε.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἐγώ ;

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Βέβαια... σὰς ἐπέρασε ἡ ἰδέα πῶς δὲν ἤθελα νὰ πληρώσω τὸ νοίκι...

ΒΛΑΔΙΝΕ, ζωνῶς. Δὲν εἶπα αὐτὸ τὸ πραγματικὸν ἐκάμετε λάθος, κυριε Μιζαβράν!... ἐκάμετε λάθος! (ἐγειρεται).

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. (θρηνηθῶς). Εἶναι πολὺ βαρὺ... νὰ ἦσαι τιμιὸς ἄνθρωπος... νὰ ἔχῃς ἄρρωστη τὴν γυναῖκά σου...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἐλα, θάρρος! ὅλα θὰ διορθωθοῦν!

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Ἄ! τὴν εἶδα ἐγὼ τὴ μοῖρά μου! Χαίρετε, κύριε...

ΒΛΑΔΙΝΕ, (κρατῶν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος). Τὸ λοιπόν, κάμε μου δύο τρία ζευγάρια... καὶ νὰ μὴ τὸ μάθῃ ἡ γυναῖκά μου!

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Καλά, κύριε... Θὰ μου ἐπιτρέψετε ὅμως νὰ σὰς παρατηρήσω ὅτι τὸ ποδάρι σας ἐμεγάλωσε...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἄ!

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Ἄλλὰ δὲν τὸ λέγω αὐτὸ διὰ νὰ αὐξήσω τὴν τιμὴν τῶν ὑποδημάτων!...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὅμως... ἂν ἐμεγάλωσε ὑπερβολικὰ...

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Ὅχι, κύριε! Οἱ παλαιοὶ μουστεριδες ὅσφ ἐπλήρωναν πρέπει νὰ πληρώνουν, ὄχι περισσότερο!

ΒΛΑΔΙΝΕ. (ἰδίᾳ). Ἄ! αὐτὸ εἶναι ὠραῖον... ἔχει γενναῖα αἰσθήματα ὁ καμμένος!... (μεγαλοφώνως). Λοιπόν, χαίρετε, κύριε Μιζαβράν.

ΜΙΖΑΒΡΑΝ, (χαιρετίζων). Κύριε... κυρία...

ΒΛΑΔΙΝΕ, (συνοδεύων αὐτὸν). Θάρρος! θάρρος!

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Ἄ! κύριε, ἂν δὲν ἦτον... ὁ πόλεμος τῆς Ἀμερικῆς!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἐ! ὅλα θὰ διορθωθοῦν! (Ὁ Μιζαβράν ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΒΛΑΔΙΝΕ, ΕΡΡΙΕΤΤΑ, ΛΕΩΝ εἶτα ΙΩΣΗΦ.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τὸν δυστυχῆ! ἡ συμπεριφορὰ μου πρὸς αὐτὸν ἦτο κάπως τραχεῖα.

ΛΕΩΝ. Νομίζω μάλιστα πῶς ἦτο σκληρὰ...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Μὲ αὐτὰ καὶ ἐκεῖνα, δὲν ἐπῆρες οὐδὲ λεπτόν, καὶ ὑπεσκέθης μάλιστα καὶ ἐπισκευάς.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Καλέ! ἐπισκευάς! μίαν παληοεσχάραν!... Ἐπειτα τὸ κάτω κάτω οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔμποροῦν νὰ μένουν χωρὶς φωτιά... Τοὺς ἐνοικιάζω ἓνα τζάκι... ἐννοεῖται πῶς τοὺς τὸ ἐνοικιάζω διὰ νὰ ἀνάβουν φωτιά! Ἄς μὴ ζητῶμεν παράλογα πράγματα!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Ἀλλὰ δὲν σοῦ πληρώνουν ἐνοίκιον δι' αὐτό . . .

ΒΛΑΔΙΝΕ. Αὐτὸ εἶναι ἄλλο ζήτημα . . . Μὴ συγχέωμεν τὰ ζητήματα . . . Ἐν ἓκ τῶν δύο . . .

ΙΩΣΗΦ, (εἰσερχόμενος). Οἱ ἐνοικιασταὶ τοῦ κυρίου εἶναι ἀπ' ἔξω.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (πρὸς τὴν σύζυγόν του). Βλέπεις . . . ἀπάνω εἰς τὸ μεσημέρι . . . τί ἀκρίβεια!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (ἐγείρεται, ὡς καὶ ὁ Λέων). Φέρουν χρήματα;

ΙΩΣΗΦ. Δὲν εἰξεύρω . . . ἀλλὰ ἔχουν, καθὼς λέγουν, παράπονα νὰ κάμουν εἰς τὸν κύριον . . .

(Εἰσέρχεται ἡ Καίτη καὶ βοηθεῖ τὸν Ἰωσήφ νὰ ποκομίση τὰ τῆς τραπέζης.)

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἄ! . . . Βάλε τους εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

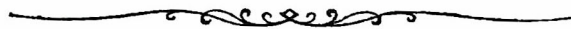
ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (πρὸς τὸν Λέοντα). Ἄν θέλῃς νὰ μ' ἀκούσης, πῆγαινε καὶ σὺ μαζὶ μὲ τὸν πατέρα σου.

ΛΕΩΝ. Εὐχαρίστως.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Αὐτὸ εἶναι καλλίτερον . . . διότι, ὅταν εἴμεθα δύο . . . Ἄν μὲ ζητήσουν τίποτε θὰ τοὺς εἶπω, ὅτι αὐτὸ εἶναι ἴδική σου δουλειά. Ἔλα.

(Διευθύνονται πρὸς τὴν θύραν, ὅτε εἰσέρχεται ὁ Τιβούρκιος).

(Ἔπεται συνέχεια).

2. ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΥΠΟ Ε. LABICHE ΚΑΙ DELACOUR.

(Μετάφρασις Ν. Γ. Π.)

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον].

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Οἱ ἄνωτέρω, ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ

ΛΕΩΝ. Μπᾶ ! ὁ Τιβούρκιος !

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὁ ἀνεψιός μου !

ΕΡΡΙΕΤΤΑ (*κατ' ἰδίαν*). Αὐτός !

(Ὁ Λέων πλησιάζει τὴν μητριάν του).

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Καλημέρα, θεῖε. Καλημέρα, Λέον... (*Χαιρετίζει τὴν Ἐρριέτταν μετὰ συστολῆς*). Θεῖα μου...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Καὶ δὲ μοῦ λές τί γίνεσαι ; Ἔχω νὰ σε ἰδῶ ἀπὸ τὴν πρωτοχρονιά... ἄλλοτε δὲν ἐξεκολλοῦσες ἀπὸ ἐδῶ...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ (*ἀμνηχανῶν*). Ναί, ἀλήθεια, θεῖέ μου, ἀλλὰ εἰξεύρετε, αἱ ἐργασίαι... ἐργάζομαι πολὺ...

ΒΛΑΔΙΝΕ Μπᾶ !

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ναί, ὑπερβολικά. (*Μεταβάλλων τόνον φωνῆς*). Ὁ μπαμπᾶς δὲν ἦλθε ἀκόμη ;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὁχι ἀκόμη, τὸν περιμένομεν.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Μοῦ παρήγγειλε νὰ ἀνταμώσωμεν ἐδῶ.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἀλλέως δὲν θὰ ἔρχεσο... Ἔχω νὰ σὲ μαλλώσω... ἀλλὰ ὑστερώτερα... Τώρα ἔχω μερικοὺς ποῦ μὲ περιμένουν... μείνε νὰ κρατήσης συντροφιά τῆς θείας σου... Ἐλα, Λέον... Τὰ εἶπαμε λοιπόν, θὰ λέγω πῶς εἶνε δική σου δουλειά.

(Ἐξέρχεται μετὰ τοῦ Λέοντος ἀριστερᾶ).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ

(Ἡ Ἐρριέττα, ἥτις ἐκάθησε μετὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Τιβουρκίου καὶ ἐξηκολούθησε τὸ ἐργόχειρόν της εὐ

θός ὡς ἐξῆλθεν ὁ Βλαδινὲ ἐγείρεται καὶ διπλώ-
νει αὐτό).

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ (*πλησιάζων αὐτὴν μετὰ διστα-
γμοῦ*). Δὲν ἐργάζεσθε πλέον, θεία μου... ἐτε-
λειώσατε, φαίνεται...

(Ἡ Ἐρριέττα χαιρετίζει αὐτὸν αὐστηρῶς καὶ ἐξέρχε-
ται δεξιὰ).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, εἶτα ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ (*μόνος, ἀφ' οὗ παρηκολούθησε
διὰ τοῦ βλέμματος αὐτὴν ἐξερχομένην*). Τὰ
ἴδια πάντοτε! ἀκόμη εἶνε θυμωμένη... Εἶνε
χαριστάτη ἢ θεία μου... ἀλλ' εὐερέθιστος...
ὑπερβολικὰ εὐερέθιστος! (*Θόρυβος ἐν τῷ προ-
θαλάμῳ*).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ (*εἰσέρχεται*). Εἶδες ἐκεῖ ἀμαξη-
λάτην!... Θέλει καὶ μπαξίσι... Ἄς τα
καὶ τὰ ζεύρω! (*Ἀποθέτει τὸν ὀδοιπορικόν
τοῦ σάκκου εἰς τὸ βᾶθος, ἀριστερά*).

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Μπᾶ! ὁ μπαμπᾶς!... Κα-
λημέρα, μπαμπᾶ!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Ἄ! σὺ εἶσαι, ἀγόρι μου!...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ (*προστρέχων ἵνα τὸν ἀσπασθῆ*).
Ἐπιτρέπετε;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ (*ἀνακόπτων αὐτόν*). Μιὰ στι-
γμή... Νὰ ἰδοῦμε... Ἡ ἐργασία;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Καλή.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἡ συμπεριφορά;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἐξαιρετός.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἡ διαγωγή;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἄμεμπτος.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Καλά... Φίλησέ με. (*Ἀσπά-
ζονται ἀλλήλους. — Κατ' ἴδιαν*). Ἔτσι πρέ-
πει νὰ διευθύνωνται τὰ παιδιὰ!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ὅλοι καλὰ εἰς τὸ Ἐλμπέφ;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἔτσι κ' ἔτσι... τὰ βαμβά-
κια ξεπέφτουν ἀλλὰ ἡ τσόχα παίρνει ἀπάνω
της. (*Πρὸς ἑαυτὸν ζωηρῶς*) ὦ! θὰ τοὺς δώ-
σωμεν ἐπὶ τέλους νὰ καταλάβουν!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ποιοί;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ποιοί! οἱ Ἄγγλοι!... Ἐ-
βαλα εἰς ἐνέργειαν ἄλλους δεκαπέντε ἐργα-
λειούς... γιὰ νὰ τοὺς κάμω νὰ σκάσουν!...
Ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός μου;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Εἰς τὸ γραφεῖόν του... ὑπά-
γω νὰ τοῦ ἀναγγείλω... (*Προχαρεῖ πρὸς
ἐξοδόν*).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ὅχι... μὴ τὸν ἀπασχολῆς...
Ἄς τὰ εἰποῦμε... Εἶπαμε λοιπὸν πῶς ἐργά-
ζεσαι;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ναί, μπαμπᾶ!...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Εἶναι ἀλήθεια;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἄμφιβάλλετε;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ὅχι... ἀλλ' ἐγὼ πιστεύω μό-
νον ὅσα βλέπω... Ἐχεις ὑποθέσεις εἰς τὸ δι-
καστήριον;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ὅχι ἀκόμη... δὲν ἔχω ὑπο-
θέσεις... ἀλλὰ παραδίδω μαθήματα... προ-
γυμνάζω εἰς τὰ νομικά...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Καὶ βγάνεις χρήματα;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ναί, μπαμπᾶ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Πόσα;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ (*ἐνδοιάζων*). Μά...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Πόσα;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ (*μὲ ἀπόφασιν*). Τετρακοσίας
δραχμὰς τὸν μῆνα!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Δὲν εἶναι ἄσχημα... Δεῖξέ
ταίς μου.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Δὲν ταίς ἔχω ἐπάνω μου.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἐθυμάσαι τί σοῦ εἶπα... ὅταν
σοῦ περισσεύουν χρήματα... ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ...
στέλλε τά μου.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ναί, μπαμπᾶ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Σοῦ ὑπεσχέθηκα δέκα τοῖς ἑκα-
τὸν τόκον... διὰ νὰ σὲ ἐνθαρρύνω... ἀλλ'
ἀκόμη δὲν εἶδα τίποτε.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἀργότερα... φέτος ἐξώδευσα
εἰς ἐπιπλα...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἄ! θὰ ἔλθω αὔριον νὰ ἰδῶ πῶς
ἔχεις συγυρισμένο τὸ σπίτι σου.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Καὶ ἔπειτα ἀγόρασα ἐν ὠρολόγι,
χρυσό... μὲ τὴν ἀλυσσίδα του. (*Δεικνύει*)
Αὐτό.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ὁρολόγι 'ς τὰ Παρίσια! Τί νὰ
τὸ κάμης!... Ὅπου γυρίσης καὶ ὅπου σταθῆς
εἶναι ὠρολόγια 'ς τοὺς τοίχους, καὶ ἔμπορουσες
νὰ οικονομηθῆς μὲ αὐτά.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

Οἱ αὐτοί, ΒΛΑΔΙΝΕ καὶ ΛΕΩΝ.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*εἰσερχόμενος, πρὸς τὸν υἱὸν του*).
Σοῦ λέγω πῶς ἔχουν δίκαιον... Δὲν ἔχουν
κάμμιαν ὑποχρέωσιν νὰ πληρώσουν τὸν φόρον
διὰ τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα!

ΛΕΩΝ. Μά, πατέρα... αὐτὸ εἶναι τὸ ἔθιμον...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τοὺς ἐνοικιάζω ἕνα σπίτι... ἔχουν
λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ ἐμβαίνουσι καὶ νὰ ἔγαι-
νουν ἐλευθέρως... Δὲν πρέπει νὰ ζητῶμεν πα-
ράλογα πράγματα!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ (*παρεμβατῶν*). Ἄφ' οὗ σοῦ
λέγουν πῶς αὐτὸ εἶναι τὸ ἔθιμον...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Μπᾶ! ὁ Φραγκίσκος! δὲν σὲ εἶδα...
Πέρασες καλὰ εἰς τὸ ταξεῖδι;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Πολὺ καλὰ! (*Σφιγγουσι τὰς
χεῖρας ἀλλήλων*).

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὅλοι καλὰ εἰς τὸ Ἐλμπέφ;

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Ἔτσι κ' ἔτσι... Ἡ τσόχα παίρνει ἀπάνω της.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἄ... χαίρω πολύ!

ΛΕΩΝ. (χαιρετίζων τὸν Φραγκιέκο). Τὸ λοιπόν, θεῖέ μου... δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε;

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Μπᾶ! ὁ Λέων!... ὁ ἀνεψιός μου! (Θλίβει τὴν χεῖρά του).

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἔχεις δύο χρόνια τώρα νὰ τὸν ἰδῆς... ἔβγαλε μουστάκια.

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Ἄ!... τοῦ ἔδωκες τὴν ἄδειαν;...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Εἰς τί;... Νὰ ἔβγαλῃ μουστάκια; καὶ τί ἔχω νὰ κάμω ἐγώ;

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Μπᾶ! καὶ εἰς τί σοῦ χρησιμεύει λοιπόν ἡ πατρικὴ σου ἐξουσία;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Μὰ ἔχει ὅμως καὶ ὁ ἴδιός σου.

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Αὐτός;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Μοῦ φαίνεται, ὅτι... (Κυττάζει τὸν Τιβούρκιο. Κατ' ἰδίαν). Μπᾶ! τὰ ἐξύρισε!

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Καὶ τί κάνει αὐτός ὁ παλληκαρῆς μὲ ταῖς μουστάκαις του;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Εἶνε δικηγόρος.

ΛΕΩΝ. Εἶμαι δικηγόρος.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὅπως ὁ ἐξάδελφός του.

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Ἔχει ὑποθέσεις;

ΛΕΩΝ. Ὡ! ὄχι ἀκόμη...

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Καλέ, τί εἶνε αὐτό; Δὲν ἔχουν λοιπόν ὑποθέσεις οἱ δικηγόροι εἰς τὰ Παρίσια!.. Καὶ τί δουλειὰ κάμνεις τότε;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Μπᾶ, γυρίζει... πηγαίνει εἰς τὰς συναναστροφάς...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, (πρὸς τὸν πατέρα του). Νά, βλέπετε.

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ, (πρὸς τὸν Τιβούρκιο). Σοῦτ! σὺ μὴ τ' ἀκοῦς αὐτά!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἐπειτα μὲ βοηθεῖ εἰς τὴν διοίκησιν τῆς περιουσίας μου. Τὸν ἔχω πληρεξούσιον.

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Αὐτὴ ἡ δουλειὰ δὲν εἶναι κοπιαστικὴ!

ΛΕΩΝ, (κατ' ἰδίαν). Τί ἀνακατώνεται τώρα αὐτός! (Προχωρεῖ ἀριστερά).

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Ἐγὼ ἔχω ὡς ἀρχὴν, ὅτι ὁ νέος, ἅμα γαίην εἴκοσι ἐτῶν, εἶναι πλέον ἄνδρας... καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸν συντηρῇ πλέον ἡ οἰκογένειά του. (Πρὸς τὸν Τιβούρκιο). Ἄκουέ τα αὐτὰ σὺ!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ναι, μπαμπᾶ!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Πῶς! νὰ μὴ τὸν συντηρῇ; καὶ τότε μὲ τί νὰ ζήσει;

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ, (δεικνύων τὸν Τιβούρκιο). Κύτταξε αὐτὸν ἐδῶ... Ἄμα ἔγεινε εἴκοσι ἐτῶν καὶ μιᾶς ἡμέρας, δὲν εἶχε νὰ περιμένῃ πλέον τίποτε ἀπὸ ἐμέ... Τοῦ εἶπα: «εἶσαι ἄνδρας... Κάμε τὴ δουλειὰ σου ὅπως ἔξυρεις...» καὶ τὴν ἔκκε... Ἐδῶσε ἀπὸ ἐδῶ, ἔδῶσε ἀπὸ

ἐκεῖ... εἰργάσθη... κάμνει παραδόσεις... τέλος πάντων ἔβγαλε τὸ ψωμί του... Εἶναι ἀλήθεια;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ναι, μπαμπᾶ.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὅα τοῦ στέλνης ὅμως κάτι τι εἰνότες;...

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Πέντε εἰκοσάδραχμα εἰς τὴν ἐορτὴν μου, καὶ ἄλλα πέντε εἰς τὴν πρώτην τοῦ ἔτους... Τὰ καταθέτω διὰ λογαριασμὸν του εἰς τὸ ταμεῖόν μου, μὲ τόκον δέκα τοῖς ἑκατόν... καὶ τοὺς τόκους τοὺς καταθέτω καὶ ἐκείνους...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὡραῖα θὰ τὰ περνᾷ.

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Ἐδοκίμασε τὸν πρῶτο χρόνο νὰ μὲ παίξῃ διὰ νὰ ἔβγαλῃ τίποτε... Μοῦ ἔγραφε ἱστορίας τραγικὰς διὰ νὰ μὲ συγκινήσῃ... Τοῦ ἔκοψα τὴν πῆττα μὲ δύο λέξεις... τοῦ ἔγραψα: «Ἄς τα καὶ τὰ ἔξυρω... Σὲ φιλῶ, ὁ πατέρας σου.»

ΒΛΑΔΙΝΕ. Καὶ σὲ ἀγαπᾷ;

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Μὲ ἀγαπᾷ, λέει; (Ἀποτόμως πρὸς τὸν Τιβούρκιο). Μὲ ἀγαπᾷς, βρέ;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ὡ! ναι, μπαμπᾶ!

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Νά... βλέπεις!

ΒΛΑΔΙΝΕ, (κατ' ἰδίαν). Τὸ ἔξυρω κ' ἐγώ!.. Ἄφ' οὗ τὸν ἐρωτᾷ μὲ τέτοιον τρόπον!

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Καὶ τοῦ ἰδικοῦ σου;... τί τοῦ δίδεις τὸν μῆνα;

ΛΕΩΝ, (κατ' ἰδίαν). Εἶναι ἀδιάκριτος ὅμως ὁ κύριος θεῖός μου!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Μὰ... ὅτι μοῦ ζητήσῃ... δὲν κρατῶ λογαριασμὸν...

ΛΕΩΝ. Ὅταν δὲν ἔχω χρήματα, τὸ λέγω εἰς τὸν πατέρα...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἔτσι, τὸ καταλαμβάνω!

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ, (πρὸς τὸν Τιβούρκιο). Μὴ τὰ κοῦς αὐτὰ σὺ! (Ἐπαναλαμβάνων τὴν φράσιν τοῦ Λέοντος). «Ὅταν δὲν ἔχω χρήματα, τὸ λέγω εἰς τὸν πατέρα...» Ὅα τοὺς δίνῃ νὰ καταλάβουν, μοῦ φαίνεται!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὁ Λέων δὲν ζητεῖ ποτὲ παράλογα...

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ, (δεικνύει τὸν Τιβούρκιο). Ὅτε ἐγεννήθη αὐτός ὁ παλληκαρῆς, τοῦ ἄνοιξα ἀμέσως μερίδα... τὴν μερίδα Τιβουρκίου... Ἐξέρεις πόσα ἐξώδευσα δι' αὐτὸν ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς του ἕως τώρα;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὅχι.

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Δώδεκα χιλιάδας δραχμᾶς... Πῶς σοῦ φαίνεται;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Σχεδὸν τίποτε... ὄλα, ὄλα;

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Ὅλα!... δώδεκα χιλιάδας δραχμᾶς καὶ εἴκοσι λεπτὰ διὰ τὰ ταχυδρομικὰ τῆς ἐπιστολῆς, ποῦ τοῦ ἔγραφα πῶς δὲν θὰ τοῦ στείλω πλέον τίποτε.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Σὲ συγχαίρω... Διὰ τὸν Λέοντα

ἐγὼ ἐξώδευσα τούλάχιστον τὰ διπλάσια...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Εἰκοσιτέσσαρας χιλιάδας δραχμὰς! Τόσον πολλά!

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Ω! δὲν μετανοῶ καθόλου... Ἀπέκτησα υἱὸν κάλλιστον... φίλον μᾶλλον!

ΛΕΩΝ, (συγκειρημένος). "Ω, ναί! ὁ ὁποῖος σὰς ἀγαπᾷ... καὶ σὰς σέβεται, ὡς τὸν ἄριστον, τὸν ἀγαθώτατον καὶ φιλοστοργότατον ἀπὸ ὅλους τοὺς πατέρας. (Ἀσπάζονται ἀλλήλους).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (κατ' ἰδίαν). "Ἄς τα καὶ τὰ 'ξεύρω!... μοῦρχεται νὰ σκάσω!... (Μεγαλοφώνως) Ποῦ εἶναι τὸ δωμάτιόν μου;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τὸ ἴδιο ποῦ εἶχες καὶ ἄλλοτε... πλησίον εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (λαμβάνει τὸν ὁδοιπορικὸν τοῦ σάκκου πρὸς τὸν Τιβούρκιον). Θὰ φᾶμε μαζὶ ἀπόψε... καὶ θὰ περάσωμεν τὴν βραδεῖά μαζὶ.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, (κατ' ἰδίαν). Τί ἀγγαρεία!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Πῶς;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ξεύρετε... ἀπόψε ἔχω ἓνα μάθημα... σπουδαιότατον!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. "Ε, καλά... τρώγω τότε μαζὶ μὲ τὸν θεῖόν σου... καὶ αὔριον ἔρχομαι νὰ σὲ ἴδω... νὰ ἰδῶ καὶ τὸ οἰκοκυριό σου. Τώρα σὲ εἶδα... πηγαίνεις καλά... τρέξε εἰς ταῖς δουλειαῖς σου!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Χαῖρε, μπαμπᾶ... θεῖέ μου... Λέων (ταπεινῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Λέοντα). "Ε! σοῦ τὴν 'εἶνε τὴν ψυχὴ ὁ μπαμπᾶς μου ἢ ὄχι; (ἐξέρχεται).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. (κατ' ἰδίαν, βλέπων ἐξερχόμενον τὸν Τιβούρκιον). Νὰ... ἔτσι τὰ θέλω ἐγὼ νὰ εἶναι τὰ παιδιὰ. (Ἐξέρχεται ἀριστερὰ πρὸς τὸ βάθος).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

ΒΛΑΔΙΝΕ, ΛΕΩΝ, εἶτα ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ καὶ ΛΟΥΚΙΑ.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Δώδεκα χιλιάδας δραχμὰς ἓνας νέος εἴκοσι ἔτων!

ΛΕΩΝ. Βέβαια... ὁ θεῖός μου ἀγαπᾷ τὴν εὐθυνην ἀνατροφήν τῶν τέκνων.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τί νὰ σου εἰπῶ... ἐγὼ προτιμῶ τὴν ἀκριβήν.

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ, (εἰσέρχεται ἐκ τοῦ βάθους μετὰ τῆς Λουκίας). Καλημέρα, Βλαδινέ. (Ὁ Λέων προσέρχεται πρὸς τὴν Λουκίαν καὶ τὴν ὀδηγεῖ δεξιὰ, ὅπου αὕτη κάθεται).

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Ω! ὁ Ωβερτίνος... Καλέ, τί ἔχεις;

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ, (σιγὰ πρὸς τὸν Βλαδινέ). Τίποτε... ἀπομάκρυνε τὰ παιδιὰ... ἔχω κάτι τι νὰ σοῦ εἰπῶ ἰδιαιτέρως.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Εἰς ἐμέ; (Πρὸς τὸν Λέοντα). Ὁ-

δήγησε τὴν Λουκίαν εἰς τὴν μητέρα σου... νομίζω πῶς ἔχει κάτι τι νὰ τῆς δώσῃ.

ΛΟΥΚΙΑ, (ἐγείρεται). Τὸ ἐργόχειρόν της... διὰ τὸ λαχεῖόν μου... Σὰς ὁμολογῶ εὐλικρινῶς πῶς αὐτὸ ἴσα ἴσα ἦλθα νὰ τῆς ζητήσω.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Πηγαίνετε, παιδιὰ μου. (Ἡ Λουκία καὶ ὁ Λέων ἐξέρχονται δεξιὰ).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΒΛΑΔΙΝΕ, ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ

ΒΛΑΔΙΝΕ. Λέγε μου λοιπόν... εἶσαι πολὺ τετραραγμένος.

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Τὸ πιστεύω... ἔχω τρεῖς νύκτας, ποῦ δὲν ἔκλεισα μάτι.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Πῶς; εἶναι ἀσθενής ἡ γυναῖκά σου;

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. "Ὀχι, φίλε μου... ἓνα μῆνα τώρα ἔχω νὰ λάβω εἰδήσεις διὰ τὴν Ὁραίαν Ἀγγελικήν.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τί; ποίαν Ὁραίαν Ἀγγελικήν;

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. "Ἐν πλοῖον, τὸ ὁποῖον περιμένω ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν.

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Α! ἔτσι εἰπέ μου, ἀδελφέ... καὶ ἐγὼ ἐνόμισα πῶς ἡ Ὁραία Ἀγγελική ἦτο καμμία...

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. "Ἐπρεπε νὰ ἦναι φθασμένη εἰς τὴν Ἀθρην πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος...

ΒΛΑΔΙΝΕ, (συμπληρῶν τὸν λόγον του). Μοῦ ἐφάνη πολὺ ἄτοπον...

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Καὶ καμμία ἀπολύτως πληροφορία δὲν ἦλθε περὶ αὐτῆς...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὅτι καθυστέρησε, φαίνεται, τὸ πλοῖόν σου.

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Νὰ ἦτο αὐτὸ μόνον... Πρὸ δύο μηνῶν ἔμαθον, ὅτι κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ τὰ πολεμικὰ πλοῖα, ποῦ εἶχον εἰς ἀποκλεισμόν τοὺς λιμένας τῶν Νοτίων Ἀμερικανῶν, καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πρὸς ὄν ὄρον... Ἴσως ὅμως κατὰ τὴν ἐπάνοδον συνελήφθη ἀπὸ τὰ ἀμερικανικὰ καταδρομικά.

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Ω! διάβολε!

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Καὶ ἐν πλοῖον χαμένον... κατάφορτον ἀπὸ βαμβάκι... καὶ σήμερον τὸ βαμβάκι... εἶναι χρυσός!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τὸ ἔχεις ἀσφαλισμένον;

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. "Ὀχι! καμμία ἐταιρία δὲν ἀνεδέχετο νὰ τὸ ἀσφαλίσῃ, διὰ τοὺς κινδύνους τοῦ πολέμου... Καὶ ἐγὼ μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ πωλήσω τὸ φορτίον ἀνέλαβα ὑποχρεώσεις... Πλησιάζει νὰ λήξῃ μία συναλλαγματικὴ μου... καὶ ἂν μεθαύριον τὸ μεσημέρι δὲν πληρώσω ἐν ποσόν... τὸ ὁποῖον δὲν ἔχω, θάναγκασθῶ ἴσως νὰ ἀναστειλῶ τὰς πληρωμὰς μου.

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Ὁ Θεέ μου! ταλαίπωρε φίλε

μου !... και πόσα... πόσα σου χρειάζονται;

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Μου χρειάζεται ποσόν υπέρογκον...

ΒΑΣΙΛΙΝΕ. Υπέρογκον ;

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Έρριφοκινδύνευσα όλην μου τήν περιουσίαν... και μου λείπουν ακόμη πενήντα χιλιάδες δραχμαί.

ΒΑΣΙΛΙΝΕ. Ά ! ευχαριστώ... με έτρόμαξες.

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Πώς ;

ΒΑΣΙΛΙΝΕ. Έφοθήθην μήπως δέν δυνηθώ να σου τās δανείσω.

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Τί ! σύ ;

ΒΑΣΙΛΙΝΕ. Βέβαια.

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Ά ! όχι !... αυτό δέν γίνεται... δέν θέλω.

ΒΑΣΙΛΙΝΕ. Διατί ;

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Διότι... αν τó πλοϊόν μου δέν έλθη... δέν είμαι βέβαιος αν θά ήμπορέσω να σου τά αποδώσω.

ΒΑΣΙΛΙΝΕ. Και τί αξίαν θά είχε τó δάνειον, αν ήμην βέβαιος πώς θά τó πληρώσης ; Θα ήτο τó ίδιο ως να εδάνειζα τήν Έθνικήν τράπεζαν !...

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Άλλά...

ΒΑΣΙΛΙΝΕ. Έλα, φίλε μου... Γουστάβε !... μη κάμνης παιδιάστικα πράγματα.

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ, (μειδιών). Γουστάβε !

ΒΑΣΙΛΙΝΕ. Είναι τó όνομά σου... έτσι δέν σε έλεγα άλλοτε ;... τόν καιρόν που είμεθα συμμαθηταί... ένθυμείσαι ; Όταν φθάνωμεν εις ήλικίαν δέν έκστομίζομεν τó κύριον όνομα... από φόβον μη φανώμεν γελοϊοί... Άλλ' όταν ευρισκόμεθα μόνοι μας... χωρίς κανένα άλλον εμπρός... δύο παλαιοί φίλοι... είναι τόσον ευχάριστον να όμιλούν μεταξύ των όπως άλλοτε... Έλα τώρα... Είμεθα μόνοι μας... λέγε με και σύ Κάρολον... θά μου προξενήση πολλήν χαράν...

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ, (Περιπτυσσόμενος αυτόν). Κάρολε !

ΒΑΣΙΛΙΝΕ. Γουστάβε ! (Ασπάζονται αλληλόφως). Ά ! μου φαίνεται πώς εξανάνιωσα !

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Τί έξαιρετον φίλον που έχω !

ΒΑΣΙΛΙΝΕ. Έλα, Γουστάβε, μη λέγης σε παρκαλώ άνοησίας ! Θα υπάγω να φροντίσω δια τά χρήματα... και μεθαύριον τó μεσημέρι ή δουλειά σου θα ήναι τελειωμένη... Τό βαμβάκι σου θα έλθη... Θα περάση εμπρός από τήν είση των Άμερικανών... Θα τήν πάθουν και ευτην τήν φοράν οι Άμερικανοί σου τó λέγω γώ ! (έξέρχεται άριστερά).

(Έπεται συνέχεια).

3. ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

ΠΡΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΥΠΟ Ε. LABICHE ΚΑΙ DELACOUR.

(Μετάφρασις Ν. Γ. Π.)

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ, εἶτα ΛΕΩΝ.

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ, (μόνος). Τί καρδιά! ὦ! οἱ πα-
αἰοὶ φίλοι!... αὐτοὶ μόνον εἶναι στερεοί...
Ἰηγαίνω πάλιν εἰς τὸ τηλεγραφεῖον... νὰ
δῶ ἂν θὰ ἔχω εἰδήσεις... (Προχωρεῖ πρὸς
τὸ βάθος).

ΛΕΩΝ, (εἰσερχόμενος). Ἐξέρχεσθε, κύριε
Ὁβερτίνε;

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Ναί... ἔχω νὰ ὑπάγω ἐδῶ κά-
που πλησίον... θὰ ἐπιστρέψω νὰ πάρω τὴν
κόρην μου...

ΛΕΩΝ. Ἐπειδὴ... ἤθελα νὰ σὰς εἶπω κά-
τι τι...

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Νὰ μοῦ εἰπῆς... Λέγε, παι-
δί μου.

ΛΕΩΝ. Αὐτὸ ποῦ θὰ σὰς εἶπω εἶναι ἴσοβα-
ρόν...

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Δὲς πειράζει... φθάνει μόνον
νὰ εἶναι σύντομον...

ΛΕΩΝ. ὦ! σύντομώτατον.

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Λέγε.

ΛΕΩΝ. Κύριε Ὁβερτίνε, ἀγαπῶ τὴν δεσποσύ-
νην Λουκίαν...

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. ὦ! διάβολε! πραγματικῶς
εἶναι πολὺ σύντομον.

ΛΕΩΝ. Ἐλπίζω νὰ κατορθώσω νὰ μὲ ἀγαπή-
σῃ καὶ αὐτή... καὶ τὸ ποθεινότατον ὄνειρόν
μου εἶναι νὰ γίνῃ σύζυγός μου...

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Ἀγαπητέ μου Λέον, ἡ ἀπόκρισις
μου θὰ εἶνε ἐπίσης σαφής, ὡς ἡ αἴτησις σου...

Εἶσαι καλὸς καὶ ἀξιὸς νέος... σὲ ἀγαπῶ...
ὁμοιάζεις τοῦ πατρός σου... καὶ θὰ ἦμην
εὐτυχής... ἀλλὰ... πολὺ εὐτυχής ἂν σὲ
κάμω γαμβρόν.

ΛΕΩΝ, (περιχαρής). ὦ! κύριε!

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Ἀλλὰ περιστάσεις... τὰς ὁ-
ποίας ἀδυνατῶ νὰ σοῦ εἶπω... δὲν μοῦ ἐπι-
τρέπουσι νὰ σοῦ δώσω ὀριστικὴν ἀπάντησιν
πρὶν παρέλθουν ὀκτὼ ἡμέραι...

ΛΕΩΝ. Ὁὰ περιμείνω, κύριε Ὁβερτίνε.

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Περιμένε... καὶ μιμῆθητι ἐμέ...
ἔλπιζε!

ΛΕΩΝ. ὦ! ναί, ἐλπίζω.

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ, (κατ' ἰδίαν). Τότε θὰ ἦμαι ἢ
πλούσιος ἢ κατεστραμμένος. (Μεγαλοφώνως).
Ἐλπίζε!...

ΛΕΩΝ. Πόσον εἰσθε ἀγαθός!

(Ὁ Ὁβερτίνος ἐξέρχεται, συνοδεύει δ' αὐτὸν μέχρι τι-
νὸς ὁ Λέων, ὅστις ἐπανερχόμενος βλέπει τὴν Λου-
κίαν, εἰσελθοῦσαν. Κλείει τὴν θύραν τοῦ βάθους).

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

ΛΕΩΝ, ΛΟΥΚΙΑ, εἶτα ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, εἶτα ΒΛΑΔΙΝΕ.

ΛΟΥΚΙΑ, (εἰσερχεται κεντῶσα τὸ ἐργόχειρον,
ὅπερ εἶχεν ἡ κ. Βλαδινέ ἐν τῇ πρώτῃ σκηνῇ.
Κάθηται δεξιὰ).

ΛΕΩΝ. (βλέπων αὐτήν). Πῶς, κεντᾶτε τὸ
ἐργόχειρον τῆς μητρός μου;...

ΛΟΥΚΙΑ. Εἶναι ἀνάγκη, ἀφ' οὗ τὸ πρῶτ' δὲν
ἀφήσατε τὴν κυρίαν Βλαδινέ νὰ τὸ τελειώσῃ.

ΛΕΩΝ. ὦ!... σὰς εἶπε τί ἐλέγομεν;

ΛΟΥΚΙΑ. Δότε μου τὸ μετάξι σὰς παρακαλῶ.

ΛΕΩΝ. Εὐχαρίστως. (Ἀναζητεῖ τὴν μεταξην
ἐν τῷ καλάθισκῳ τῷ εὐρισκομένῳ ἐπὶ τοῦ στρογ-
γύλου τραπέζιου).

ΛΟΥΚΙΑ. Ἐνόμισα πῶς θὰ ἦτον ὁ πατέρας
μου ἐδῶ.

ΛΕΩΝ. Ὁ τι μὲ ἄφησε... ἀλλὰ θὰ ἐπι-
στρέψῃ... εἶχα μίαν ὁμιλίαν μαζί του...

ΛΟΥΚΙΑ, (περιέργως). ὦ! Ὁμιλίαν... περὶ τίνος;

ΛΕΩΝ, (πονηρῶς). Ὅριστε τὸ μετάξι. (Τὸ δίδει).

ΛΟΥΚΙΑ. Ὅχι!... δὲν σὰς ἐζήτησα...

ΛΕΩΝ, (πλησιάζων εἰς τὸ τραπέζιον) Συγ-
γνώμην... Ἐνόμισα... (Μετὰ τινα διακο-
πήν). Ὁραία ἡμέρα σήμερα. (Κάθηται).

ΛΟΥΚΙΑ. Λαμπρά!

ΛΕΩΝ. Ὁ οὐρανός εἶναι τόσον ἐξάστερος!...

ΛΟΥΚΙΑ. Ἐλᾶτε!... μὴ θέλετε νὰ μὲ πειρά-
ξετε!... Τί εἶπατε εἰς τὸν πατέρα μου;

ΛΕΩΝ. Τοῦ ὁμίλησα περὶ μιᾶς νεάνιδος...

ΛΟΥΚΙΑ. ὦ!

ΛΕΩΝ. (ζωηρῶς). Τὴν ὁποίαν δὲν γνωρίζε-
τε... μιᾶς νεάνιδος τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ...
καὶ τὴν ὁποίαν ποθῶ νὰ νυμφευθῶ...

ΛΟΥΚΙΑ. Καὶ... τί ἀπάντησιν ἐδῶκεν ὁ πα-
τήρ μου;

ΛΕΩΝ. Μοῦ εἶπε νὰ ἐλπίζω. (Ἐγειρεται
καὶ πλησιάζει πρὸς αὐτήν).

ΛΟΥΚΙΑ, (μετὰ χαρᾶς, ἐγειρομένη). ὦ!
(Μεταβάλλουσα τόνον φωνῆς). Τὸ κάτω κάτω
ἀφ' οὗ δὲν τὴν γνωρίζω!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (εἰσερχόμενος κατ' ἰδίαν). ὦ!
τῶρα εἶμαι ἐτοιμὸς. (Βλέπων τὴν Λουκίαν
καὶ τὸν Λέοντα). ὦ! ὦ! σὰς ἐνοχλῶ ἴσως;

ΛΕΩΝ. Παντάπασι!... Θεῖέ μου, σὰς πα-
ρουσιάζω τὴν δεσποσύνην Λουκίαν Ὁβερτίνου...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. (διέρχεται πρὸ τοῦ Λέοντος καὶ
χαιρετίζει τὴν Λουκίαν). Δεσποσύνη, ἔχω κά-
μει ἐργασίας μετὰ τοῦ πατρός σας... εἶναι ἐρ-
γατικώτατος... καὶ βλέπω ὅτι τοῦ ὁμοιά-
ζεται... ἔχετε δίκαιον... ἐγὼ ἀγαπῶ ὅσους
ἐργάζονται...

ΛΕΩΝ, (κατ' ιδίαν). Για σέ τὰ λέγω, πεθερά, για νά τάκούη ή νύφη!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Είναι κομψότατον τὸ κέντημά σας... τί εἶναι;

ΛΟΥΚΙΑ, Είναι ἐν ἐργόχειρον δι' ἐν λαχειῶν φιλανθρωπικόν... τοῦ ὁποίου πωλῶ γραμμάτια...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (κατ' ιδίαν). "ὦχ! "ὦχ! ἐπάτησα 'ς τὴν ἀγκινάρα!

ΛΟΥΚΙΑ, Είναι πρὸς βοήθειαν ὄρφανῶν...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (κατ' ιδίαν). "Ἄς τα καὶ τὰ 'ξεύρω!

ΛΟΥΚΙΑ, (ἐξάγουσα γραμμάτια τοῦ λαχείου ἐκ τοῦ θυλακίου της). Πόσα ἀγαπάτε;

ΛΕΩΝ, "Ἐλα θεῖέ μου· πάρετε μερικά...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, "ὦ! ἐγώ... πολλάκις ἐπῆρα ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράγματα... καὶ μόνον μίαν φοράν ἐκέρδησα... ἐν ζευγος παντόφλαις... ποῦ δὲν μου ἤρχοντο καθόλου εἰς τὸ πόδι.

ΛΟΥΚΙΑ, Νὰ ἰδῶμεν ἂν αὐτὴν τὴν φοράν σὰς εὐνοήση ἡ τύχη πρὸς χάριν μου...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, "Ἄς εἶναι! "Ἐχετε νὰ μοῦ δώσετε εἴκοσι δραχμῶν;... Ὅριστε... (κατ' ιδίαν). "Ὅταν κάμνη κάνεις ἐργασίας μὲ τὸν πατέρα... (ὀδίδει εἴκοσι δραχμὰς καὶ ἡ Λουκία τῷ ἐργεῖρι γραμμάτια).

ΒΛΑΔΙΝΕ, (εἰσέρχεται ὑπολογίζων ἐν τῷ σημειωματαρίῳ του), Τριάντα μία χιλιάδες... καὶ εἰκοσιπέντε μετοχαὶ τοῦ Λυῶν πρὸς χιλίας τεσσαράκοντα... "Ἐτσι θὰ συμπληρωθῇ τὸ ποσόν... (Βλέπων τὸν Λέοντα). "Ἄ! Λέον!

ΛΕΩΝ, Τί ἀγαπάτε, πατέρα;

ΒΛΑΔΙΝΕ, Φόρεσε τὸ καπέλλο σου καὶ τρέξε εἰς τοῦ κ. Δουράνου, τοῦ μεσίτου μὲς νὰ τοῦ εἰπῆς νὰ μοῦ πωλήσῃ εἰκοσιπέντε Λυῶν... εἰς τὴν καλλιτέραν τιμὴν ὅπου εὔρη...

ΛΕΩΝ, Ἀμέσως, πατέρα.

ΒΛΑΔΙΝΕ, Ἄν βιασθῆς ὀλίγον θὰ φθάσῃς προτοῦ νὰ κλείσῃ τὸ χρηματιστήριον.

ΛΕΩΝ, Θὰ πάρω ἀμάξι... θεῖέ μου... δεσποσύνη...

(Ἐξέρχεται. Ἡ Λουκία τὸν συνοδεύει μέχρι τινός, εἶτα ἐπανέρχεται ἀριστερόθεν, κάθηται παρὰ τὸ στρογγύλον τραπέζιον καὶ ἐργάζεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

ΒΛΑΔΙΝΕ, ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ΛΟΥΚΙΑ ἐργαζομένη.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Πωλεῖς μετοχὰς τοῦ Λυῶν;... τί, νομίζεις πῶς θὰ ξεπέσουν;

ΒΛΑΔΙΝΕ, Ἐγώ; "Ὀχι!... ἀλλὰ χρειάζομαι πενήντα χιλιάδας δραχμὰς.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, "Ἄ!

ΒΛΑΔΙΝΕ, Ὑπεσχέθην νὰ τὰς δανείσω εἰς ἓνα φίλον...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Πῶς εἶπες;

ΒΛΑΔΙΝΕ, Εἰς ἓνα παλαιὸν καὶ στενωτάτον φίλον...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Ἀδύνατον πρᾶγμα! ἐτρέλλαθης;

ΒΛΑΔΙΝΕ, Διατί;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Πενήντα χιλιάδας δραχμὰς... Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ φίλος;

ΒΛΑΔΙΝΕ, Νὰ λοιπόν, εἶναι... (Βλέπων τὴν Λουκίαν). "Ὀχι... δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ τὸ ὄνομά του.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Κάνεις κατεργάρης, κάνεις ἀπατεῶν!

ΒΛΑΔΙΝΕ, Φραγκίσκε! σέ παρακαλῶ... παῦσε!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Σοῦ ἔβαλε τοῦλάχιστον ὑποθήκην;

ΒΛΑΔΙΝΕ, Ἄφ' οὐ σοῦ λέγω πῶς εἶναι φίλος...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, "Ἄ! μὲ κάνεις νὰ σκάσω μὲ τὸν φίλον σου!

ΒΛΑΔΙΝΕ, Ἄν ἤξευρες τὴν θέσιν του...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ τὴν μάθω... τὴν καταλαμβάνω καὶ χωρὶς νὰ μοῦ τὴν εἰπῆς... θὰ ἦλθαν καὶ σοῦ ἐπώλησαν κάμμιν χονδρὴ ψευτιά... κάμμιν ἱστορίαν ἀπὸ ἐκεῖναις... καὶ σὺ θὰ τὴν ἔχαψες σὰν λουκούμι! Δὲν 'πᾶς νὰ κουρεύεσαι!

ΒΛΑΔΙΝΕ, "Ἄ! μά...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, "ὦ! εἶσαι μωρόπιστος καμμένε! "Ὅλα τὰ πιστεύεις! ὅλα τὰ καταπίνεις! ἀφίνεις νὰ σέ τρώγουν ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος παληάνθρωπος!

ΒΛΑΔΙΝΕ, Δὲν ἀφίνω νὰ μὲ τρώγῃ κάνεις... καὶ ὅταν πρέπη... εἶμαι ἀπαιτητικώτερος ἀπὸ σέ... νὰ, σήμερα ἀκόμη τοῦ ἔδωσα νὰ καταλάβῃ ἓνος 'νοικάρη μου.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Ναί, ὅπως ἔδινες νὰ καταλάβουν εἰς τοὺς ἐργάτας, ὅταν εἶμεθα σύντροφοι εἰς τὸ Ἐλμπέφ.

ΒΛΑΔΙΝΕ, Ἄλλὰ... δὲν μοῦ φαίνεται πῶς...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Σοῦ ἔδωσα νὰ ἐπιτηρῆς τὸ ἐργαστήριον τῶν παιδιῶν... ἐπειδὴ ἦτο εὐκολωτάτη ἡ ἐπιτήρησις...

ΒΛΑΔΙΝΕ, "Ἐ! τί τὰ θέλεις; μὲ ἔθλιβε νὰ βλέπω αὐτὰ τὰ δυστυχισμένα νὰ δουλεύουν δέκα ὥρας τὴν ἡμέραν διὰ νὰ τυλιγαδιάζω μασούρια...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Καὶ τότε τοὺς ἔλεγε· «Ἐκουρασθῆτε, παιδιά μου! μὴ δουλεύετε τόσο πολὺ... νὰ μὴ πάθῃ ἡ υἰεία σας!»

ΒΛΑΔΙΝΕ, Ἴσως!... ἀλλὰ ἤξευρα νὰ ἐπιβάλλωμαι! μὲ ὑπήκουον ὅλοι!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Βεβαιότατα!... Σὲ ὑπήκουον μὲ τόσην προθυμίαν... ὥστε ἐζημιωνόμεθα διὰ ἀκοσίας δραχμὰς καθ' ἡμέραν...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Εἶσαι ὑπερβολικός...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ὡστε ἠναγκάσθην νὰ σὲ στείλω εἰς τὰ Παρίσια... καὶ σὲ καὶ τὴν καλὴν καρδιά σου!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τί τὰ θέλεις! ὅ τι καὶ ἂν εἰπῆς...

οἱ ἐργάται μὲ συλλογίζονται ἀκόμη...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ναί... ὅπως συλλογίζεται ὁ γάϊδαρος τὸ παχνί...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὁ γάϊδαρος!... Φραγκίσκε!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Καὶ μόλις ἔφθασε εἰς Παρίσια... ὁ κύριος ἐπειράχθη! ὁ κύριος ἀπεσύρθη ἀπὸ τὴν εταιρίαν!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Καθόλου! δὲν ἐπειράχθηκα! ἀλλὰ ἐσκέφθην, ἐσυλλογίσθην... καὶ εἶδα πῶς δὲν μοῦ ἦτο δυνατόν πλέον νὰ ἐξακολουθήσω νὰ παχύνωμαι μὲ τὸν ἰδρῶτα...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. ὦ! ἐξαιρετά! Λέγεις καὶ μεγάλα λόγια τώρα!... ὡς ὅλοι ὅσοι ἀφήκαν τὴν δουλειά τους... Ἐγὼ ὅμως ἐξηκολούθησα νὰ παχύνωμαι μόνος μου... καὶ ἀντὶ ὡσὰν ἐσὲ νὰ τὰ στενοπερνῶ μὲ εἰκοσιπέντε ψωροχιλιάδες δραχμὰς εἰσόδημα...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἐμέ, μὲ ἀρκεῖ!...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ναί, καὶ θὰ βαστάξῃ πολὺ... κατὰ τὴν καρδιά ποῦ ἔχεις... καὶ μὲ τὸ χέρι σου τὸ τρύπιον...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὁ καθεὶς μὲ τὴν ὄρεξιν του... Ἐγὼ ὅμως δὲν ἤμπορῶ νὰ φάγω μὲ εὐχαρίστησιν, ὅταν εἰξεύρω ὅτι πλησίον μου ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ὅπου πεινοῦν!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἐλα δά! καὶ εἶναι κάνεις ποῦ νὰ πεινᾷ; ποῖοι πεινοῦν;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἐκεῖνοι ὅπου δὲν ἔχουν νὰ φάγουν!... Νὰ χθές... χθές ἀκόμη... αὐτὰ δὲν τὰ εἰξεύρετε σεῖς εἰς τὸ Ἐλπμέφ... ἀπῆντησα εἰς τὴν ὁδὸν Τρεβίζης ἕνα δυστυχισμένον, ποῦ εἶχε πέντε ἡμέρας νὰ φάγῃ...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Σοῦ τὸ εἶπε αὐτός;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Μοῦ τὸ εἶπε... δηλαδή ἠναγκάσθη νὰ μοῦ τὸ ὁμολογήσῃ...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Καὶ τὸν ἐλέησες;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἄναμφιβόλως!...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Λοιπὸν σοῦ τὴν ἔφτειασαν! ἐν πρώτοις δὲν ἤμπορεῖ κάνεις νὰ ζῆσῃ πέντε ἡμέρας χωρὶς νὰ φάγῃ...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ποῦ τὸ ἔξεύρεις; ἐδοκίμασες ποτέ σου;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ὁχι.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Λοιπὸν δοκίμασε!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἐπρεπε νὰ τοῦ ἀγοράσῃς ἕνα ψωμί τοῦ φιλαράκου σου... καὶ τότε θὰ ἔβλεπες!...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τί;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.. Θὰ σ' ἔστειλε ἔς τὸ διάβολο...

Ἄς τα καὶ τὰ ἔξερῶ!

ΒΛΑΔΙΝΕ. ὦ! ὄλα σὺ τὰ εἰξεύρεις!... Νο-

μίζεις ὅτι ἐξοφλεῖς, ὅταν λέγῃς ἔτσι!... Ἐρχεται φίλος, παλαιὸς φίλος ἀπὸ σαράντα χρόνων, σοῦ ἐμπιστεύεται τὰς στενοχωρίας του... τὰς θλίψεις του... καὶ ἀντὶ νὰ τῷ τείνῃ τὴν χεῖρα... νὰ τὸν σώσῃ... τοῦ ἀποκρίνεται· « Ἄς τα καὶ τὰ ξεύρω! » Τὸν πλησιάζει ἕνας δυστυχὴς εἰς τὸν δρόμον... « Ἄς τα καὶ τὰ ἔξεύρω!... » ἐπὶ τέλους ἔχει ἕνα μονογενῆ υἱόν... τὸν ἀφίνει χωρὶς κάμμίαν βοήθειαν ἔρημον εἰς τοὺς πέντε δρόμους... καὶ ὅταν ὁ ταλαίπωρος αὐτὸς υἱός, πάσχων, πεινῶν ἴσως, ὑπέικων εἰς τὸ ὀρμέφυτον στρέφει τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν πατέρα του καὶ ἰκετεύει αὐτόν... ἐκεῖνος τοῦ γράφει· « Ἄς τα καὶ τὰ ἔξεύρω!... » καὶ περνᾷ εἰς τὸν λογαριασμόν του εἴκοσι λεπτὰ διὰ τὰ ταχυδρομικά!... Δὲν εἶναι ἀκριβά... ἀλλ' εἶναι ἄσχημα! εἶναι ἐλεεινά!... καὶ ἐπὶ τέλους θὰ μὲ κάμῃς νὰ ὑποθέσω πῶς εἶσαι ἕνας...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Τί; ἐμπρός!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὁχι!... δὲν θέλω νὰ τὸ εἶπω... διότι θὰ σὲ λυπήσω...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἐτελείωσες;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ναί.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Λοιπὸν, πᾶμε τώρα νὰ φάμε... εἰς τοῦ Βρεβάν... Πηγαίνω νὰ ἀσπασθῶ τὴν γυναϊκά σου καὶ νὰ τῆς εἰπῶ πῶς σὲ παίρνω μαζί μου.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Εὐχαρίστως ἔρχομαι νὰ φάγω εἰς τοῦ Βρεβάν... διότι κάμνει πολὺ ὥραϊα φαγητά... ἀλλά...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. ὦ! ἄς μὴ φιλονεικῶμεν πλέον δι' αὐτά... Κατ' ἐμέ, ὁ κόσμος διαίρεται εἰς δύο... εἰς ἐκείνους ποῦ τοὺς γελοῦν... καὶ εἰς ἐκείνους ποῦ δὲν γελοιοῦνται... Δὲν εὐρισκόμεθα εἰς τὸ ἴδιον μέρος... αὐτὸ εἶναι ὄλον ὄλον!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Καὶ χαίρω πολὺ δι' αὐτό.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἐγὼ ἐπιμένω εἰς ὅσα εἶπα... Μὲ τὰ μεγάλα σου λόγια καὶ τὰ ἀνόητα αἰσθημάτά σου... θὰ εἶσαι καὶ θὰ μείνης πάντοτε ἕνας βλάξ! (*Ἐξέρχεται δεξιᾷ*).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΒΛΑΔΙΝΕ, ΛΟΥΚΙΑ, εἶτα ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Βλάξ!

ΛΟΥΚΙΑ, (*προχωροῦσα πρὸς αὐτόν*). Καὶ ἐγὼ σὰς λέγω πῶς εἴσθε... καὶ πῶς θὰ μείνετε πάντοτε ἐξαιρετος ἄνθρωπος (*Ῥιπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας του*). ὦ, νά, φιλήσατέ με!

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*ἀσπαζόμενος αὐτήν*). Τὴν μικροῦλά μου!... τὰ ἤκουες;

ΛΟΥΚΙΑ. Ἐξακολουθεῖτε νὰ πιστεύητε εἰς τὸ ἀγαθόν... ἐξακολουθεῖτε νὰ τὸ πράττητε... Νὰ εἴσθε πάντοτε ἀπὸ τὸ μέρος ἐκείνων, τοὺς

ὁποίους γελοῦν... εἶναι τὸ καλλίτερον, μὲ ὅσα καὶ ἂν λέγουν...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἔτσι μάλιστα!

ΛΟΥΚΙΑ. Τί σᾶς μέλει ἂν δὲν σᾶς εὐγνωμο-
νοῦν;... Ἡ εὐεργεσία δὲν εἶναι κερδοσκοπία.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἀναντιρρήτως! (κατ' ἰδιαν). Πό-
σον λυποῦμαι, ποῦ δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ Φραγκί-
σκος...

ΛΟΥΚΙΑ. Νά, ἐγὼ παραδείγματος χάριν...
ταγιζῶ ὅλα τὰ πουλάκια τῆς γειτονίας μου.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἀλήθεια;

ΛΟΥΚΙΑ. Νά... τοὺς ῥήχνω ψωμί κάθε
πρῶτ' εἰς τὸν ἐξώστην μου... Τὸν χειμῶνα πα-
ραμερίζω μὲ προσοχὴν τὸ χιόνι διὰ νὰ τὰ προ-
φυλάξω ἀπὸ τὸ κρῦο... τὸ καλοκαίρι βάλλω
θάμνους διὰ νὰ ἔχουν ἴσκιον... Λοιπὸν νομί-
τε, πῶς μοῦ χρεωστοῦν χάριν δι' αὐτὰ;...
Διόλου... μόλις ἀνοιξῶ τὸ παράθυρον πετοῦν
καὶ φεύγουν... μερικὰ μάλιστα καὶ μὲ τσιμ-
ποῦν...

ΒΛΑΔΙΝΕ. (μετ' ἀγαπητικῆς). Ἄ!

ΛΟΥΚΙΑ. Ἐγὼ ὅμως δὲν τοὺς ζητῶ νὰ εἶναι
εὐγνώμονα... δὲν μοῦ χρεωστοῦν εὐγνωμοσύ-
νην... εἶναι πλάσματα τοῦ Θεοῦ, ποῦ πεινοῦν,
καὶ ἐγὼ αἰσθάνομαι πολλὴν χαρὰν διότι εἴμ-
πορῶ νὰ τὰ τρέφω... Ἐχετε καὶ σεῖς τὰ που-
λάκια σας... Καθεὶς ἔχει τὰ ἰδικά του...

ΒΛΑΔΙΝΕ. ὦ, τὸ ἀγγελουδί μου!... νὰ σὲ
φιλήσω πάλι!... (τὴν ἀσπάζεται καὶ ἀπο-
μάσσει τοὺς ὀφθαλμούς του).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (εἰσέρχεται κατ' ἰδιαν). Νά
τος πάλιν! κλαίει τώρα. (βήχων δυνατὰ). Χμ!

ΛΟΥΚΙΑ, (βλέπουσα αὐτόν). ὦ!... χαίρετε,
κύριε Βλαδινέ!... ἐξακολουθεῖτε νὰ ἀγαπάτε
τὰ πουλάκια... ἐξακολουθεῖτε! ἐξακολουθεῖτε!
(Ἐξέρχεται ἀριστερά).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΒΛΑΔΙΝΕ, ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἄς υπάγωμεν τώρα εἰς τὸ τρα-
πέζι... Ἀλήθεια! ἡ γυναῖκά σου μοῦ ἔδωκε
αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἐπιστολήν!... (Ἀποσφραγίζων
αὐτήν). ὦ θεέ μου! τοὺς δυστυχεῖς!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Τί εἶναι πάλιν;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἄ! λέγεις πῶς δὲν ἀποθνήσκουν
τῆς πείνης ἄνθρωποι... ἀκουσε. (Ἀναγινώ-
σκει). «Ἀπευθύνομαι πρὸς ὑμᾶς, γνωρίζων τὴν
ἀγαθὴν καρδίαν σας...»

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (κατ' ἰδιαν). Κουροφέξαλα!

ΒΛΑΔΙΝΕ, (ἀναγινώσκει). «Δὲν ἔχω ἐργα-
σίαν...»

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (κατ' ἰδιαν). Ὀκνηρέ!

ΒΛΑΔΙΝΕ, (ἀναγινώσκει). «Ὁ πατήρ μου
εἶναι τυφλός, ἡ μήτηρ μου παράλυτος, καὶ πε-
ριπλέον ἔχω τρία μικρὰ παιδιὰ εἰς τὴν κούνια,
τὰ ὁποῖα μοῦ ζητοῦσιν ἄρτον!...»

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (κατ' ἰδιαν). Εἰς τὴν κούνια...
πολύ ἐνωρὶς ὁμιλοῦν.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (ἀναγινώσκει). «Θὰ μὲ ἀφίστητε
ἄνευ βοηθείας, σεῖς, ὁ ὁποῖος ἔχετε τόσοσιν γεν-
ναίαν ψυχὴν; Σιμωνίδης, ὁδὸς Κοινωνικοῦ Συ-
ναλλάγματος, 15 δις, ἔβδομον πάτωμα, ἡ πρὸς
τὰ δεξιὰ ἀνεμόσκαλα...» (Συρκεκινημένος).
Ἀναβαίνουν εἰς τὴν κατοικίαν των μὲ ἀνεμό-
σκαλαν!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (εἰρωνικῶς). Πολὺ θὰ δυσκο-
λεύεται ὁ τυφλὸς πατήρ!

ΒΛΑΔΙΝΕ, (ἀφελῶς). Καὶ ἡ παράλυτος μή-
τηρ!... (Ἀναγινώσκει). «Ἰστερόγραφον.
Ἄφετε τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸν θυρωρόν». (Ἐξέρ-
γει τὸ βαλάντιόν του). Τοὺς δυστυχισμένους!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Πῶς! τὰ πῆρες αὐτὰ διὰ με-
τρητὰ;

ΒΛΑΔΙΝΕ. ὦ, αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν ἐπι-
νοοῦνται!... ὁ τυφλὸς πατήρ... ἡ ἀνεμόσκα-
λα... ἡ παράλυτος μήτηρ... Καὶ τὸ κάτω
κάτω εἶναι τὰ πουλάκια μου... καθεὶς ἔχει τὰ
ἰδικά του!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Τί εἶνε αὐτὰ πάλιν;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἀλήθεια... δὲν ἦσο σὺ παρών...
Νομίζεις πῶς μὲ σαράντα δραχμάς...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Μὴ μὲ σκοτίζης!... Ἐλα, ἄς
βάλωμεν στοίχημα!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Στοίχημα;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Πῶς ὅλα αὐτὰ εἶναι ψεύματα.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἐλα δά... Ἄς εἶναι ὅμως... θέλω
νὰ σοῦ ἀποδείξω τοῦλάχιστον ἅπαξ πόσον ἔχεις
ἄδικον... Τί νὰ εἶναι τὸ στοίχημα;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ὅποιος χάσῃ νὰ πληρώνῃ τὸ
τραπέζι... Ἰᾶμε πρῶτα νὰ φάμε.

ΒΛΑΔΙΝΕ. ὦ, ὄχι! δὲν ἠμπορῶ νὰ κρατῶ
αὐτὸ τὸ γράμμα ἐπάνω μου καὶ νὰ φάγω...
Ἰᾶμε νὰ ἴδωμεν αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἄς ἦνε! ἄς ἴδωμεν. Ἀλλὰ σὺ θὰ
πληρώσῃς ἡ ἀνεμόσκαλα εἰς τὸ ἔβδομον πάτω-
μα! πολὺ χονδρὸν ἦτο καὶ αὐτό!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Σὲ οἰκτείρω, καμμένε! Δὲν πιστεύ-
εις οὔτε ὅτι κατοικοῦν ἄνθρωποι ἀποκάτω ἀπὸ
τὰ κερκιδία τῶν σπιτιῶν!

(Ἐξέρχονται. Καταπετάννυται τὸ κατὰβλημα).

(Ἐπεται συνέχεια).

4.

ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

(ΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΥΠΟ Ε. LABICHE ΚΑΙ DELACOUR.

(Μετάφρασις Ν. Γ. Π.)

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἔστιατόριον. Θύρα εἰς τὸ βάθος, καὶ θύραι δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ἀγγοθήκη, ἀρμάριον. Δεξιὰ τράπεζα.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΙΩΣΗΦ, ΚΑΙΤΗ, ΕΡΡΙΕΤΤΑ, εἶτα ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ

ΚΑΙΤΗ, (*ἐκτινάσσουσα τὴν κόνιν*). Ὅπως καὶ ἂν τὸ ἐξετάσης, εἶναι παράξενον πρᾶγμα. Νὰ μὴ σηκωθῇ ἀκόμη ὁ αὐθέντης!

ΙΩΣΗΦ. Καὶ οὔτε ὁ ἀδελφός του... Φαίνεται πῶς τὸ ἔρρηξαν ἔξω χθές.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (*εἰσέρχεται ἀριστερόθεν, φοροῦσα ἐνδυμασίαν περιπάτου*). Πῶς! ἔνδεκα ἡ ὥρα καὶ ἀκόμη δὲν ἐσυγυρίσατε τὸ σπίτι;

ΚΑΙΤΗ. Ἐτελειώσαμεν, κυρία.

ΙΩΣΗΦ. Ἐφοβούμεθα μὴ ἐξυπνήσωμεν τὸν κύριον.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Ἀκόμη κοιμᾶται; ... Μὴ τυχὸν εἶνε ἄρρωστος;

ΙΩΣΗΦ. Ὄχι, κυρία... ἀλλὰ ἐγύρισε χθές ἀργὰ τὴν νύκτα, καὶ ἔμεινε πολλὴν ὥραν ἐξυπνος καὶ ἐπεριπατοῦσε εἰς τὸ δωμάτιόν του.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Φαίνεται ὅτι ἔπινε καφέ... καὶ τοῦ φέρει ἀϋπνίαν... Νὰ τοῦ εἰπῆτε πῶς ἐβγήκα ἔξω, ὑπάγω εἰς τὸ λουτρόν... .

ΙΩΣΗΦ. Μάλιστα, κυρία. (*Ἐξέρχεται, καθὼς καὶ ἡ Καίτη*).

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (*διευθετοῦσα τὴν ἐσθῆτά της*). "Ἄς κάμω γρήγορα.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, (*φαίνεται εἰς τὸ βάθος*). Εὐχαριστῶ! θὰ τὸν περιμείνω!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (*στρεφομένη*). "Ἄ! (*Ἀναλαμβάνει τὸ περιχειρίδιόν της, ὅπερ εἰσελθοῦσα εἶχεν ἀποθέσει εἰς ἐν κάθισμα*).

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. "Ἄ! θεία μου... δὲν σὰς ἐρωτῶ πῶς ἔχετε εἰς τὴν ὑγίειάν σας... ἡ ὄψις σας εἶναι σήμερον δροσερωτάτη.

(Ἡ Ἐρριέττα χαιρετίζει ψυχρῶς καὶ ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, εἶτα ΛΕΩΝ.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, (*μόνος*). Ἀκόμη εἶναι θυμωμένη. Εἶναι χαριστάτη ἢ θεία μου, ἀλλ' εὐερέθιστος.

ΛΕΩΝ, (*εἰσέρχεται ἀριστερόθεν, φορῶν τὸν πῆλόν του*). Μπα! σὺ εἶσαι!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Καλημέρα, Λέον... περιμένω τὸν πατέρα μου...

ΛΕΩΝ. Δὲν ἐσηκώθη ἀκόμη.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Τὸ εἰξεύρω... Ἐδείπνησε χθὲς μὲ τὸν πατέρα σου... καὶ ἔχω πολλὰ διδόμενα νὰ πιστεῦω, ὅτι οἱ δύο σεβάσμιοι πατριάρχαι εἶχαν μακρὰν συνομιλίαν μὲ τὴν χήραν Κλικῶ.

ΛΕΩΝ. Τί ἐννοεῖς;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. "Ἔτσι λέγουν οἱ σπουδασταί... ὅταν θέλουν νὰ δείξουν πῶς δὲν τοὺς ἀρέσει ὁ ζῦθος... καὶ προτιμοῦν τὸν καμπανίτην τῆς χήρας Κλικῶ.

ΛΕΩΝ. Αἰωνίως θὰ ἦσαι, καμμένη, παλαβός.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Δὲν εἶνε ἐμπρὸς ὁ μπαμπᾶς... καὶ ἐν τούτοις δὲν ἔχω καθόλου διάθεσιν νὰ γελάσω σήμερα.

ΛΕΩΝ. Τί, μήπως ἔχεις τίποτε;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Δὲν ἔχω τίποτε... ἀλλὰ ἔχω δώδεκα χιλιάδων δραχμῶν χρέη!

ΛΕΩΝ. Σὺ ἔχεις χρέη!...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἀμμή ποῖος ἄλλος; Δύο χρόνια τώρα ποῦ δὲν μοῦ στέλλει λεπτὸν ὁ μπαμπᾶς... ἐχρειάσθη νὰ προσφύγω εἰς τὴν δημοσίαν πίστιν... καὶ αὐτὴν τὴν στιγμήν εἶναι θυμωμένη ἢ δημοσία πίστις!

ΛΕΩΝ. Πῶς;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἄρχισε νὰ μοῦ ἐξακοντίζῃ κᾶτι χαρτιά... μὲ κᾶτι τυπωμένας σφραγίδας ἔς τὴν ἄκρη...

ΛΕΩΝ. Χαρτόσημον!... Εἶναι κάμμια ἀπόφασις ἐναντίον σου;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἐάν πως ἔτσι μοῦ φαίνεται... δὲν ἤμπορῶ νὰ καταλάβω πῶς αὐτοὶ οἱ κατε-

γαρέοι ἐπληροφορήθησαν πῶς ὁ μπαμπᾶς εὐρίσκειται εἰς Παρισίους... καὶ ἐθεώρησαν κατὰλληλον τὴν περίστασιν...

ΛΕΩΝ. Καὶ τί θὰ κάμης λοιπόν;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἐεύρω κ' ἐγώ;... συμβούλευσέ με...

ΛΕΩΝ. Δὲν βλέπω κἀνὲν ἄλλο μέσον... πρέπει νὰ ὁμολογήσης τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν πατέρα σου...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. "Ὅχι!... ἄλλον κἀνένα τρόπον ἂν ἔχης νὰ μοῦ εἰπῆς!

ΛΕΩΝ. Ἐγώ, ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου αὐτὸ θὰ ἔκαμνα.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ναί! μὰ ἄλλο ὁ πατέρας σου καὶ ἄλλο ὁ ἰδικός μου. Ὁ πατέρας σου εἶνε ἀξιόλογος ἄνθρωπος... εἶνε κάσσα ποῦ ἀνοίγει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν... καθὼς ὅλαις οἱ κάσσαις. Ἐν ᾧ ὁ ἰδικός μου εἶναι κουμπάρης... καὶ χωρὶς σχισμάδα μάλιστα... Διὰ νὰ τὸν ἀνοίξης πρέπει νὰ τὸν σπάσης.

ΛΕΩΝ. "Ἄ! ὄχι, ἀπατάσαι... ὁ θεῖός μου ὁ Φραγκίσκος εἶναι ὀλίγον τραχὺς καὶ σκληροτράχηλος, ἀλήθεια... ἀλλὰ εἶναι ἐξαιρετός ἄνθρωπος... σὲ ἀγαπᾷ πολὺ καὶ ἄς μὴ τὸ δείχῃ...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ναί, ἂν τοὺς πιθήκους, ποῦ ἀπὸ τὴν πολλὴν τους ἀγάπην πνίγουν τὰ τέκνα των.

ΛΕΩΝ. Ὅπως καὶ ἂν ἦναι ἄλλον τρόπον δὲν ἔχεις.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Αὐτὸ εἶναι σωστόν... "Ἄς εἶναι... ἂν τὸν εὐρῶ εἰς ταῖς καλάς του... Νὰ σοῦ εἰπῶ, δὲν ἀναλαμβάνεις, καμμένη, σὺ νὰ μεσιτεύσης;

ΛΕΩΝ. "Ἄ! ὄχι... αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν γίνονται μὲ μεσίτας... Καὶ ἔπειτα ἔχω δουλειὰ καὶ πρέπει νὰ ἐξέλθω...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (*ἔξωθεν*). Ἰωσήφ! Ζεστό νερό!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Αὐτὸς εἶναι!

ΛΕΩΝ. Λοιπὸν σὲ ἀφίνω καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν! (*Ἐξέρχεται δεξιὰ*).

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Δραπετεύει ὁ ἄνδρος!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, εἶτα ΙΩΣΗΦ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (*εἰσέρχεται ἐκ τοῦ βάθους ἀριστερόθεν, φορῶν κοιτωρίτην*). Ἰωσήφ!... Ζεστό νερό... (*Βλέπει τὸν Τιβούρκιον*). Μπα! σὺ εἶσαι;... Τί θέλεις ἐδῶ;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἐξόπνησα ἐνωρίς... καὶ εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου: «Ἄς υπάγω νὰ ἰδῶ τί κάμνει ὁ μπαμπᾶς...»

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Καὶ δι' αὐτὸ ἤλθες τόσον δρόμον;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ναί... πεζός.

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Τιβούρκιε, σέ εὐχαριστῶ... ἀλλὰ δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ χάνης τὸν καιρὸν σου διὰ τέτοιαις ἀνοησίαις.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. (Κατ' ἰδίαν). Τί εὐπροσήγορος ὅπου εἶναι! (Μεγαλοφώνως). Ἐλησμόνησα νὰ σας εἶπω, ὅτι ἔχω ἓνα μαθητὴν ἐδῶ πλησίον.

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Ἄ! ἂν ἦλθες διὰ δουλειά, ἀλλὰ ζεῖ τὸ πρᾶγμα. Φίλησέ με. (Ἀσπάζονται ἀλλήλους.) Διεσκέδασα χθὲς περίφημα... ἔδωσα ἓνα μάθημα εἰς τὸν θεῖόν σου... τὸν ἐπαλάβωσα!...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. (Γελῶν βεβιασμένως). Ἄ! χὰ! τί ἀστεῖον!

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Διατί γελάς;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Δι' αὐτὸ ὅπου εἶπες... εἶνε ἀπεισιότατον.

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ, (ξηρῶς). Δὲν ἀγαπῶ τοὺς κόλακας...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ (κατ' ἰδίαν). Δὲν εἶναι εἰς ταῖς καλαῖς του...

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Τί εἶναι αὐτὸς ὁ μαθητής, διὰ τὸν ὁποῖον ἦλθες;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ὡ Θεέ μου... εἶνε μαθητής... (κατ' ἰδίαν, συλλογιζόμενος). Αὐτό... ἂν ἤμπορούσα... (Μεγαλοφώνως). Ἡ μάλλον εἶναι πελάτης, ὁ ὁποῖος μὲ παρεκάλεσε νὰ περάσω ἀπὸ τὸ σπίτι του, διὰ νὰ τῷ δώσω μίαν συμβουλήν...

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Ἐπὶ πληρωμῇ;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Αὐτὸ μάς ἔλειπε... βέβαια ἐπὶ πληρωμῇ.

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Πόσα;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Εἰκοσιπέντε δραχμάς.

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Δὲν εἶναι ἄσχημα...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Νὰ ποία εἶναι ἡ ὑπόθεσις... ὁ πελάτης μου εἶναι νέος ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν... νέος ἀξιολογώτατος... ἡσυχος... τιμιώτατος... ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ πολὺ τὸν πατέρα του... ὦ! τὸν ἀγαπᾷ παραπολὺ τὸν πατέρα του... ἀλλὰ εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ κάμη χρέη...

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Χρέη;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ὅχι ὅμως πολλὰ... δώδεκα χιλιάδας δραχμάς.

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Δώδεκα χιλιάδων δραχμῶν χρέη; (Παραφῶρως). Νὰ εἶπης ἐκ μέρους μου εἰς τὸν πελάτην σου ὅτι εἶναι κακοθηδέστατος...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Μὲ συγχωρεῖτε... Αὐτὸς δικαιοδογεῖται...

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Δὲν ἔχει κάμμιν δικαιολογίαν... ἴσως ποῦ ἔχει τὸν πατέρα του... ἀπὸ ἐντιμὸν οἰκογένειαν... νὰ κυλιέται εἰς τὸν βόρβορον τῶν δανείων... δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ εἶναι κακοθήτης!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Μά...

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ, (ὀργίλως). Εἶπέ μου, δὲν εἶσαι καὶ σὺ τῆς αὐτῆς γνώμης;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ναί!... εἶναι... κακοθήτης!

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Ἄ!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, (κατ' ἰδίαν). Πάει, δὲν θὰ τοῦ κάμω λόγον σήμερα διὰ τὴν ὑπόθεσιν.

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Ἄν τέτοιο κακὸν σοῦ συνέβαινεν...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἐ, τί;

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Ἄλλὰ εἶμαι ἡσυχος... εἶσαι φρόνιμος... ἐργάζεσαι... ἐργάζεσαι... οἰκονομεῖς χρήματα...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ὡ! οἰκονομῶ... ὀλίγα ὅμως.

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Ἄφ' οὐ ἀγοράζεις ἐπιπλα... θὰ ἔλθω νὰ τὰ ἴδω σήμερα!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Τί ὄρα;

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Τὴν ὄραν τοῦ γεύματος...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἄ!

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Δέχομαι νὰ μοῦ προσφέρῃς τὸ γεῦμα... ἀλλὰ τήραξε... δὲν θέλω ἐγὼ ἀνόητα ἔξοδα!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Μείνατε ἡσυχος. (Κατ' ἰδίαν). Τοῦ ἀρέσουν τὰ ποδαράκια μὲ ἀυγολέμονο... θὰ τὸν χορτάσω ἀπὸ αὐτά... ἴσως ἔτσι τὸν μαλάξω.

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Ἐγὼ ὑπάγω νὰ ξυρισθῶ καὶ σὲ μισὴ ὥρα σ' εὐρίσκω.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Χαίρετε, μπαμπᾶ... (Κατ' ἰδίαν.) Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια θὰ τοῦ παρουσιάσω τὸν ἰσολογισμόν μου. (Ἐξέρχεται ἐκ τοῦ βάθους. Εἰσέρχεται ὁ Ἰωσήφ, φέρων προχοῖδα μὲ θερμὸν ὕδωρ).

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Τὸ καλὸ μου τὸ παιδί! τὸν ἀγαπῶ πολὺ... ἀλλὰ δὲν τοῦ τὸ λέγω! Ἄ! Ἰωσήφ!

ΙΩΣΗΦ. Ὅριστε, κύριε.

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Θὰ φάγω ἔξω... νὰ τὸ εἰπῆτε...

ΙΩΣΗΦ. Πολὺ καλὰ, κύριε.

(Ὁ Ἰωσήφ προηγείται τοῦ Φραγκίσκου, ὅστις εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον ἀριστερὰ πρὸς τὸ βάθος.)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΒΛΑΔΙΝΕ, εἶτα ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, εἶτα ΙΩΣΗΦ

(Ἡ σκηνὴ μένει πρὸς στιγμὴν ἔρημος.)

ΒΛΑΔΙΝΕ, (εἰσέρχεται βραδέως βαδίζων ἐκ τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ, ἐμπροσθεν, δωματίου του.) Εἶμαι περίλυπος... ἐκοιμήθην κακὰ... φθάνομεν εἰς τὴν ὁδὸν Κοινωνικοῦ Συναλλάγματος, ἀρ. 15 δις... ἀθλία ὁδός... ἀθλία οἰκία... ἡμῖν συγκεκινημένος... «Ὁ δυστυχὴς Σιμωνίδης;» ἐρωτῶ τὸν θυρωρὸν μὲ πόνον... «Εἰς τὸ πέμπτον, ἡ ἀριστερὰ θύρα.» Μοῦ ἐφάνη κάπως παράξενον, διότι ἡ ἐπιστολὴ ἔλεγε διὰ τὸ ἑβδομὸν καὶ τὴν ἀνεμόσκαλαν... Ἄς εἶναι... ἀναβαίνομεν... τὸ κλειδί ἦτο εἰς τὴν

θύραν... τὸ γυρίζω σιγά... μὲ τὴν προσοχὴν καὶ τὴν μυστικότητά τῆς ἐλεημοσύνης. εἰσχωρούσης εἰς τὸ ἐνδιαίτημα τῆς δυστυχίας... καὶ εὐρίσκομεν... ποῖον; τὸν πρῶτον ἀμαξηλάτην μου! τὸν Οὐίλλιαμ;... αὐτὸν ποῦ ἡ γυναῖκά μου... (διορθῶν ἑαυτὸν) αὐτὸν ποῦ ἔδιωξα τόσον ἀποτόμως... ἦτο στρωμένος εἰς τὸ τραπέζι μὲ ἓνα ἄγγλον λακὲ καὶ πέντε ἀδειανὰς φιλάλας... οὔτε ἴχνος πατρὸς τυφλοῦ... Ὁμολογῶ, ὅτι αὐτὸ μ' ἐσύγχισε ὀλίγον... Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποῦ εἶνε ἱκανοὶ νὰ σὲ κάμουν νὰ σιγαθῆς τὴν εὐχαρίστησιν ποῦ αἰσθάνεσαι νὰ κάμης τὸ καλόν! Ὁ ἀδελφός μου Φραγκίσκος ἐθριζέβευε, ἦτο ἔς ταῖς δόξαις του... ἀλλὰ τί σημαίνει αὐτό; μ' ἔρρηξεν ἡ τύχη εἰς ἓνα ἐλεεινόν... Ὑπάρχουν πουλάκια ποῦτσιμποῦν... δὲν εἶνε αὐτὸς λόγος νὰ ἐγκαταλείπη κανεὶς τὰ ἄλλα.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (εἰσέρχεται ἐνδεδυμένος). Λοιπόν, κύριε φιλάνθρωπε;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τί;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (γελῶν). Εἰς τὸ ἔβδομον πάτωμα... ἡ ἀνεμύσκαλα δεξιὰ...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσης ἤσυχον... ἐπλήρωσα τὸ δεῖπνον... δὲν ἔχεις νὰ εἴπης τίποτε...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἦτο ἐξαίρετον!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τὸ πιστεύω, ἀφ' οὗ ἐπλήρωσα σαράντα ἐπτὰ δραχμάς καὶ πενήντα λεπτά· νὰ ὁ λογαριασμός. (Ἐξάγει αὐτὸν ἐκ τοῦ θυλακίου του). Σοῦπα βασιλική, δύο δραχμάς· ἀστακὸς τρεῖς δραχμάς.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Πῶς, ἀστακός;... ἐγὼ δὲν ἔφαγα ἀστακόν...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἄ! νομίζεις;... οὔτε ἐγώ...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Οὔτε κἂν μᾶς ἐπαρουσίασεν ἀστακόν... Ἄ! ἤξούρου τῆ δουλειά τους οἱ ξενοδόχοι!...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Πῶς! εἶναι δυνατόν νὰ ὑποθέτης... Ἦτο εἰς κύριος πλησίον μας, ὁ ὁποῖος ἔφαγε ἀστακόν... συνέβη πιθανόν λάθος...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἐνδέχεται... ἀλλ' ἐγὼ ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου, προτοῦ νὰ πληρώσω, θὰ ἐπεθεώρου τὸν λογαριασμόν. (Δεικνύων τὴν σακχαροθήκην καὶ τὴν φιάλην τοῦ οἴνοπνεύματος ἐπὶ τῆς ἀρροθήκης.) Καὶ πρὸς τούτοις θὰ ἐκλείδωνα τὴν ζάχαριν καὶ τὸ οἴνόπνευμα... αὐτὰ τὰ πράγματα ἐξατμίζονται εὐκολα.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἐλα, τώρα θὰ ὑποπτεύσης καὶ τὸν Ἰωσήφ, τὸν ἀξιόλογον ὑπηρέτην, ὁποῦ τὸν ἔχω δέκα ἔτη εἰς τὸ σπίτι...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Φίλε μου, ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ ἐκείνους ποῦ δὲν γελοιοῦνται... Χαῖρε, ὑπάγω νὰ γευματίσω μὲ τὸν υἱόν μου. (Ἐξέρχεται).

ΒΛΑΔΙΝΕ, (μόνος). Ὁ Ἰωσήφ... ὁ τίμιος νέος, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἐμπιστευόμην... (πλη-

σιάζει μηχανικῶς εἰς τὴν σακχαροθήκην καὶ ἀριθμεῖ τὰ τεμάχια). Τέσσαρα, ἕξ, ἐπτὰ, ὀκτώ, καὶ ἓν μικρόν... Τρώγω τὸ μικρόν, διὰ νὰ μὴν ἐμπερδευθῶ εἰς τὸν λογαριασμόν. (Τρώγει). Τώρα τὸ οἴνόπνευμα... (λαμβάνει τὴν φιάλην.) Δὲν τὸ κάμνω ἀπὸ δυσπιστίαν... ἀλλὰ διὰ νὰ ἀποστομώσω τὸν ἀδελφόν μου!... Πῶς νὰ τὸ σημαδέψω;... Ἄ! μὲ τὸ μανδῆλι μου... (Μετρεῖ.) Τῆ ἀληθεία, ἐντρέπομαι τὸν ἑαυτὸν μου... φθάνει ἕως ἐκεῖ... Θὰ κάμω κόμβον...

Κάμνει κόμβον εἰς τὸ μανδῆλιόν του. Εἰσέρχεται ὁ Μιζαβράν μὲ ἓν ζεῦγος ὑποδημάτων.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΒΛΑΔΙΝΕ, ΜΙΖΑΒΡΑΝ, εἶτα ἸΩΣΗΦ,

καὶ ἄλλος ὑποδηματοποιός.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Μπα! σεῖς εἰσθε πάλιν!

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Κύριε, σᾶς φέρω τὰ ὑποδήματά σας.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Σοῦτ! ἂν σᾶς ἀκούση ἡ σύζυγός μου...

ἸΩΣΗΦ, (εἰσελθὼν). Ἡ κυρία ἔχει ἐξέλθῃ πρὸ μιᾶς ὥρας... ὑπῆγε εἰς τὸ λουτρόν...

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Γιὰ κυττάξετε τί πρᾶγμα εἶναι ἐδῶ. (Τῷ δίδει ἐν ὑπόδημα καὶ εἶτα ἀποθέτει τὸ ἕτερον δεξιὰ.)

ΒΛΑΔΙΝΕ, (λαμβάνων τὸ ὑπόδημα.) Καλὰ, Μιζαβράν· εἶναι καλόν τὸ πρᾶγμα;

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. ὦ, κύριε! κυττάξετέ το, σᾶς παρακαλῶ... ἡ καλλιτέρα ποιότης ποῦ εὐρίσκειται...

ΒΛΑΔΙΝΕ, (κατ' ἰδίαν). Ἐχει ἀγαθὴν φυσιογνωμίαν... εὐχαριστεῖται κανεὶς νὰ τὸν παρατηρῇ.

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Εἶναι βιδέλο... βιδέλο τοῦ Βορδῶ.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Καὶ εἰς ἐμὲ φαίνεται καλόν. (Βλέπων τὸν δεῦτερον ὑποδηματοποιόν, ὅστις εἰσέρχεται τότε). Καὶ ἄλλος ὑποδηματοποιός... Τί, μήπως σήμερον εἶναι ἡ ἡμέρα τῶν ὑποδηματοποιῶν;

ἸΩΣΗΦ, (πρὸς τὸν ἄλλον ὑποδηματοποιόν, προχωροῦντα πρὸς τὰριστερά.) Ὁ κ. Λέων θὰ ἐπιστρέψῃ μετ' ὀλίγον... ἂν ἀγαπάτε νὰ τὸν περιμένετε.

(Ὁ ἄλλος ὑποδηματοποιός ἀποθέτει τὰ ὑποδήματα ἐπὶ τοῦ καθίσματος.)

Ὁ ἄλλος ὑποδηματοποιός, (μὲ προφορὰν γερμανίζουσαν). Παρακαλῶ τὸν κύριον νὰ παρατηρήσῃ τὴν ποιότητα... εἶναι βιδέλο... βιδέλο τοῦ Βορδῶ... (δεικνύων τὸ ὑπόδημα, ὅπερ κρατεῖ ὁ Β.λαδινέ.) Ὅχι, ἂν αὐτὴ τῆ βικέττα.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (ἐκπληκτός.) Πῶς; τὰ ὑποδήματά μου;...

Ο ΑΛΛΟΣ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΣ. Μιά ματιά νὰ ρήξετε, θὰ καταλάβετε ἀμέσως τὴν διαφορὰν.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (πρὸς τὸν ἄλλον ὑποδηματοποιόν.) Μίαν στιγμήν, παρακαλῶ. (Πλησιάζει τὸν Μιζαβρὰν καὶ τοῦ δεικνύει τὰ ὑποδήματα.) Μιζαβρὰν, τί δέρμα εἶναι αὐτό;

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Βακέττα. (Δεικνύων τὸ ὑπόδημα.) Αὐτὸ εἶναι βιδέλο.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἄ! εὐχαριστῶ. (Κατ' ἰδίαν.) Ὁ ἓνας ἀναιδῆς ψεύστης... ἴσως καὶ οἱ δύο. (Μεγαλοφώνως.) Καλὰ, κύριοι, θὰ περάσω ἀπὸ τὸ κατάστημά σας. (Πρὸς τὸν Μιζαβρὰν ἀποκοιμίζοντα τὸ ὑπόδημα.) Ἐ! τί κάμνετε! δότε μου τὸ ἄλλο.

ΜΙΖΑΒΑΝ. Συγγνώμην! εἶχα ἄλλοῦ τὸν νοῦν μου. Τὴν καλημέραν εἰς τὴν κυρίαν!

(Ἀμφότεροι οἱ ὑποδηματοποιοὶ ἐξέρχονται. Ὁ Βλαδινὲ ἴσταται ὡς ἐνός, κρατῶν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὰ ὑποδήματα καὶ διὰ τῆς ἑτέρας τὸ ὑπόδηματιον, καὶ κατέρχεται πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τῆς σκηνῆς.)

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΒΛΑΔΙΝΕ, εἶτα ΛΕΩΝ.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (μόνος.) Δὲν ἔχω τύχην σήμερα!... Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε... καὶ ὅμως μὲ παραγγίζει... Πρέπει λοιπὸν νὰ μὴ δίδῃ κανεὶς πλέον πίστιν εἰς τοὺς ὑποδηματοποιούς... δὲν δίδω πλέον πίστιν εἰς τοὺς ξενοδόχους... (Αποθέτει τὰ ὑποδήματα εἰς τὸ κάθισμα ἀριστερά.) Καὶ ἡ γυναῖκά μου, ποῦ δὲν ἐγύρισε ἀκόμη... (Παρατηρεῖ τὸ ὀρολόγιόν του.) Δύο ὥρας εἰς τὸ λουτρόν... εἶναι κάπως παράξενον... Πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω πῶς μὲ κάμνουν ὅπως θέλουν... Ἀφίνω τὴν Ἑρριέταν νὰ πηγαίη, νὰ ἔρχεται, νὰ ἔμπαίη, νὰ ἔβγαίη... γυναῖκα νεωτέραν ἀπὸ ἐμέ... πολὺ νεωτέραν... καὶ εὐειδῆ!... καὶ φιλάρεσκον... ὑποθέτω, διότι δὲν παρετήρησα ἀκόμη, ἂν ἔχη αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα... ἀλλ' ἀγοράζει διαμαντικά, δαντέλλας... διὰ ποῖον τὰ κάμνει αὐτά; εἰς ποῖον θέλει νὰ ἀρέσῃ;... Καλὰ εἴμεθα τώρα! ἀρχίζω νὰ ὑποπτεύω ὡς καὶ τὴν γυναῖκά μου!... Αὐτὸ τὸ ζῶν ὁ Φραγκίσκος μοῦ ἔχωσε τέτοιαις ἰδέαις εἰς τὸ κεφάλι!

ΛΕΩΝ, (Εἰσέρχεται ἐκ τοῦ βάθους.) Ἐρχομαι ἀπὸ τοῦ μεσιτοῦ... ὄριστε τὸ ἀντίτιμον τῶν εἰκοσιπέντε μετοχῶν Λυῶν. (Τῷ ἐρχομένῳ ἐν χαρτοφυλάκιον.)

ΒΛΑΔΙΝΕ. Εὐχαριστῶ! (Θέτει τὸ χαρτοφυλάκιον εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἐνδύματός του, τὸ ὁποῖον μετὰ τινα σέψιν κομβώνει ἐπιμελῶς.) Φίλε μου, ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ κάτι τι.

ΛΕΩΝ. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, πατέρα.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (Λαμβάνων τὸ ὑπόδηματιον ἐκ τοῦ καθίσματος καὶ ἐπανερχόμενος πρὸς τὸν υἱόν

του.) Ἄφες ν' ἀρχίσω ἐγὼ πρῶτος... Λέον, δὲν εἰξεύρεις ἐν πράγμα... Ὁ ὑποδηματοποιός σου σὲ κλέπτει... καὶ ὁ ἰδικός μου τὸ ἴδιον... οἱ κύριοι αὐτοὶ ἀντὶ βιδέλου μᾶς δίδουν βακέττα...

ΛΕΩΝ, (ἀδιαφόρως.) Ἀλήθεια;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Εἶμαι βέβαιος... Τὰ παίρνεις, χωρίς νὰ τὰ ἐξετάζης, διότι ἔχεις ἐμπιστοσύνην... κάμνεις κακά... μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πρέπει νὰ λαμβάνης τὰ μέτρα σου... καθὼς καὶ μὲ τοὺς ξενοδόχους... Διότι ἄλλῶς σοῦ λογαριάζουσιν ἄστακούς... δὲν τρώγεις ἄστακούς... καὶ ὅμως πρέπει νὰ πληρώσης τρεῖς δραχμὰς δι' ἄστακούς.

ΛΕΩΝ. Τί εἶναι αὐτὰ ποῦ μοῦ λέγεις, πατέρα;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Σὲ καθιστῶ προσεκτικόν... εἶσαι νέος ἀκόμη... καὶ ἔχεις καιρὸν νὰ συνειθίσῃς νὰ μὴ ἐμπιστεύσαι τοὺς ἀνθρώπους... ἐν ᾧ ἐγὼ... Ἐλα τώρα, ἄς ἴδωμεν τί ἔχεις νὰ μοῦ εἴπῃς. (Τῷ δίδει τὸ ὑπόδηματιον καὶ κάθηται παρὰ τὴν τράπεζαν.)

ΛΕΩΝ, (Αποθέτει τὸ ὑπόδηματιον ἐπὶ τοῦ καθίσματος καὶ ἀνερχόμενος κάθηται παρὰ τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς τραπέζης.) Πρόκειται περὶ ἐνὸς σχεδίου, περὶ τοῦ ὁποίου ὠμίλησα εἰς τὴν μητέρα μου.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Εἰς τὴν μητέρα σου... (Παρατηρεῖ τὸ ὀρολόγιόν του.) Δυσόμισθ ὥρας εἰς τὸ λουτρόν... πολὺ παράξενον πράγμα!

ΛΕΩΝ. Ἀγαπῶ τὴν κόρην τοῦ κυρίου Ὁβερτίνου!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τὴν Λουκίαν;... εἶναι χαριεστάτη... ταγίζει τὰ πουλάκια.

ΛΕΩΝ. Τὸ ὄνειρόν μου εἶναι νὰ τὴν νυμφευθῶ.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Διατί ὄχι, φίλε μου; ἂν ἔχῃς αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν...

ΛΕΩΝ. Χθὲς ἔκαμα λόγον εἰς τὸν πατέρα της, καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι εἴμπορῶ νὰ ἐλπίζω...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Πῶς; ὁ πατέρας της... εἶναι ἀδύνατον!

ΛΕΩΝ. Διατί εἶναι ἀδύνατον;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Εἰς τὴν θέσιν ὅπου εὐρίσκεται...

ΛΕΩΝ. Ἀλλὰ μοὶ φαίνεται, ὅτι ἡ θέσις τοῦ κ. Ὁβερτίνου...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Αὐτός! εἶνε κατεστραμμένος... (Ἐγείρεται.)

ΛΕΩΝ, (Ἐγειρόμενος ἐπίσης.) Πῶς;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἐγὼ εἰξεύρω... πρέπει νὰ τὸν δανείσω πενήντα χιλιάδας δραχμὰς αὔριον τὸ πρῶν.

ΛΕΩΝ. Ἴσως θὰ ἦναι μόνον κάμμία στενοχωρία προσωρινή.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Βεβαίως... δὲν ὑποπτεύομαι τὸν Ὁβερτίνον... εἶναι φίλος... ἀλλὰ σὺ ἔχεις λαμπρὰν περιουσίαν... καὶ ἐλπίδας... καὶ ἠμποροῦσε κάνεις νὰ ὑποθέσῃ... Ὁ Φραγκί-

σκος βεβαίως θὰ ὑπέθετεν... ὅτι ὁ κύριος Ὁ-
βερτίνος κερδοσκοπεῖ ἐπὶ τῆς ἀγάπης σου πρὸς
τὴν θυγατέρα του.

ΛΕΩΝ, (μετ' ἀγανακτήσεως). ὦ! πατέρα! τί
εἶν' αὐτά!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Δὲν τὸ λέγω ἐγώ... Λέγω τί θὰ
ἐσκέπτετο ὁ Φραγκίσκος... ἡ μικρὰ εἶνε νό-
στιμη καὶ τὴν μεταχειρίζεται ὡς δόλωμα...

ΛΕΩΝ. Εἰσθε σεῖς ὁποῦ μοῦ ἠμιλεῖτε, σεῖς ποῦ
εἰσθε τόσο ἀγαθὸς καὶ ἔχετε τόσο εὐγενῆ
ψυχὴν!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Φίλε μου... γνωρίζω τοὺς ἀνθρώ-
πους... ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ.

ΛΕΩΝ. Σεῖς νὰ λέγετε τοιαῦτα λόγια δι' ἓνα
παλαιὸν σας φίλον;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὁχι ἐγώ... ὁ Φραγκίσκος.

ΛΕΩΝ. Τῆ ἀληθείᾳ, πατέρα, πολὺ μὲ λυ-
πεῖτε.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἀλλὰ τί θέλεις νὰ σοῦ εἶπω...
Ὁ Φραγκίσκος...

ΛΕΩΝ. Νὰ ἀποδίδετε τοιαῦτα αἰσθήματα
εἰς οἰκογένειαν, τὴν ὁποίαν ἀπὸ παιδικῆς ἡλι-
κίας μ' ἐδιδάξατε νὰ ἀγαπῶ καὶ νὰ σέβωμαι..

ΒΛΑΔΙΝΕ. Μὰ σοῦ λέγω καὶ πάλιν...

ΛΕΩΝ, (ἐξερχόμενος ἀριστερά, πρὸς τὰ ἐμ-
πρὸς). Ἄ! καὶ ἐπάθατε... ἀλλάξατε...
δὲν εἰσθε ὁ ἴδιος...

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΒΛΑΔΙΝΕ, εἶτα ΙΩΣΗΦ

ΒΛΑΔΙΝΕ., (προχωρῶν πρὸς τὰ ἐμπρὸς). Ἀ-
λήθεια, ἔχει δίκαιον... ἀλλὰ δὲν πταίω ἐγώ...
οἱ ὑποδηματοποιοί, ὁ ἀστακός... καὶ ἡ γυναῖ-
κά μου, ποῦ δὲν ἐγύρισε ἀκόμη... (παρατηρεῖ
τὸ ὥρολόγιόν του). Τρεῖς ὥρας εἰς τὸ λουτρόν!..
(φορεῖ τὸν πῖλόν του). Εἶνε ἀπίθανον! καὶ
τρέχει ἐδῶ. (Φωνάζει) Ἰωσήφ! Ἰωσήφ!... τι
καπέλλο μου...

ΙΩΣΗΦ, (εἰσερχόμενος). Μὰ τὸ φορεῖτε.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἐ! πῶς! ἄ! ἔχεις δίκαιον· τρέχει
εἰς τὸ κατάστημα· (στερεῶν τὸν πῖλόν του ἐπὶ
τῆς κεφαλῆς). Καὶ τρέχει ἐδῶ. (Ἐξέρχεται
σημαίνει ὁ κώδων).

ΙΩΣΗΦ. Μὲ καλεῖ ἡ κυρία... ἐλησμόνησε
νὰ εἶπω εἰς τὸν κύριον, ὅτι ἐγύρισε πρὸ δὺ
ὥρων... (Εἰσέρχεται πρὸς τὰριστερά, καθ' ἡ
στιγμὴν ὁ Φραγκίσκος καὶ ὁ Τιβούρκιος ἐπι-
φαινοῦνται εἰς τὸ βάθος.)

(Ἔπεται συνέχεια).

5.

ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΥΠΟ Ε. LABICHE ΚΑΙ DELACOUR.

(Μετάφρασις Ν. Γ. Π.)

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, *(στηριζεται οικειως εις τον βραχιονα του Τιβουρκιου· αμφότεροι είναι ευθυμοι)*. Αυτό μάλιστα, ἦτο ὠραϊον γεῦμα· στρείδια, ποδαράκια μὲ ἀυγολέμονον... ἔκαμες τὸ χρέος σου μὲ τὸ παραπάνω... φίλησέ με, μικρέ!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Εὐχαρίστως! *(Κατ' ἰδιαν ἀφ' οὗ τον ἠσπάσθη)* Μοῦ φαίνεται πῶς ὁ μπαμπᾶς τὸ ἔρρηξε κομματάκι ἕξω.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Μοῦ προσέφερες τὸ γεῦμα... εἶναι ἡ σειρά μου τώρα· προσφέρω κ' ἐγὼ τὸν καφέ.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, *(κατ' ἰδιαν)*. "Ὁ τι ἦπιαμε.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Θὰ σὲ προσεκάλουν νὰ συμφάγωμεν τὸ βράδυ... ἀλλὰ δὲν πεινώ...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Οὔτε ἐγὼ μόνον διψῶ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. "Α! Τιβούρκιε... Ἴσως νομίζεις πῶς δὲν σὲ ἀγαπῶ... διότι δὲν σοῦ στέλλω χρήματα... ἀλλ' αὐτὸ τὸ κάμνω διὰ τὸ καλόν σου... μὲ θλίβει πολὺ ὁμως, καὶ ἂν ἤκουα τί μοῦ λέγει ἡ καρδία μου...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. "Ω, ἀκούε την, μπαμπᾶ!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, *(τρυφερῶς)*. "Ὁχι, πρέπει νὰ τυραννηθῆς, νὰ στενοχωρηθῆς, νὰ καταλάβῃς τί θὰ εἶπῃ ἐργασία... Ἄκουσε νὰ σοῦ εἰπῶ... Κάνεις δὲν ἔγεινε μεγάλος καὶ ἐπίσημος ἂν δὲν ὑπέφερε, ἂν δὲν εἰργάσθη ἴσως σκυλί, ὅτε ἦτο νέος...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, *(διαμαρτυρούμενος)* "Ὁμως...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἄκουε αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω ἐγὼ! "Ὁμως μὴ σὲ μέλη! ὅταν θὰ γείνης μεγάλος ἄνθρωπος... ὅταν θὰ ἦσαι πλούσιος... ὅτι θελήσης θὰ σοῦ κάμνω ἐγὼ!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Εἶσθε πολὺ ἀγαθός!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, *(τρυφερῶς)*. "Α Τιβούρκιε! Ἴσως νομίζεις πῶς δὲν σὲ ἀγαπῶ... ἀλλὰ σὺ εἶσαι

τὸ πᾶν δι' ἐμέ... καὶ ἂν ἐργάζωμαι ἀκόμη... ἂν φθείρω τὴν ζωὴν μου διὰ νὰ κατασκευάζω τσόχαις... ἂν ἔστησα ἄλλους δεκαπέντε ἐργαλείους...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Τὸ κάμνετε διὰ νὰ πολεμήσετε τοὺς Ἄγγλους.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Διὰ σέ... καὶ διὰ νὰ σκάσω τοὺς Ἄγγλους. *(Παραφόρως)*. Ἔλα φίλησέ με!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Εὐχαρίστως, μπαμπᾶ. *(Περιπύσσοιται ἀλλήλους κατ' ἰδιαν)*. Νομίζω πῶς ἡ στιγμή εἶναι κατάλληλος νὰ τοῦ ὁμολογήσω τὰς δώδεκα χιλιάδας δραχμᾶς. *(Μεγαλοφώνως)*. Μπαμπᾶ, ὅσον καὶ ἂν συναισθάνομαι τὸ ἄτοπον...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, *(διακόπτων αὐτόν)*. Εἶδα τὸ νοικοκυριό σου... εἶναι λαμπρόν... Ἄλλὰ τί νὰ σοῦ εἶπω... πολλοὺς κομμοὺς ἔχεις...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἔχω τρεῖς μόνον...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Εἶναι παραπολλοί!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἔ! ἔτσι, τοὺς ἡῦρα μιὰ φορά εἰς καλὴν τιμὴν... καὶ ἐπειδὴ ἦσαν πολὺ εὐθηνοί...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. *(κυττάζων αὐτόν καὶ μὴ προσέχων εἰς τοὺς λόγους του)*. "Α! τί νόστιμος ποῦ εἶναι ὁ Τιβούρκιός μου... τί ὠραῖος!... Στάσου! δὺο χρόνια τώρα δὲν σου ἔδωσα τίποτε... θέλω νὰ σου δώσω κᾶτι τι...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, *(ἐκθαμβος)*. Εἰς ἐμέ;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Θὰ σοῦ δώσω τὴν διαμαντένια μου καρφίτσα. *(Ἀποσπᾷ αὐτὴν ἐκ τοῦ ὑποκαμίσου του)*.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. "Ω! μπαμπᾶ!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, *(ἐμπορπῶν τὴν καρφίδα εἰς τὸν λαιμοδέτην τοῦ Τιβουρκιου)*. Κύτταξε μὴ τὴν χάσης! ἀξίζει χιλίας διακοσίας δραχμᾶς... συλλογίσου πῶς τριάντα χρόνια τώρα τὴν φορῶ ἐγὼ... καὶ ἂν κατὰ δυστυχίαν ξεκαρφωθῇ... ποτὲ δὲν θὰ παρηγορηθῶ... *(Ἀποτόμως)* Ἔλα, δός μου τὴν πίσω.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. *(ὀπισθοχωρῶν)* "Α! ὄχι!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Τότε μὴ κουνίσεις ἐτσι ἀρκεῖ μία κίνησης διὰ νὰ πέση... *(Κατ' ἰδιαν)* Κακὰ ἔκαμα νὰ τῷ τὴν δώσω· εἶναι ἀκόμη πολὺ νέος...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, *(κατ' ἰδιαν)*. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ ἔλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον. *(Μεγαλοφώνως)*. Μπαμπᾶ... καλέ μου μπαμπᾶ...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. "Ω! μ' ἔπιασε τὸ κεφάλι μου!..

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Δὲν εἶναι τίποτε... θὰ περάσῃ· ἤθελα νὰ σας ὁμιλήσω δι' αὐτὸν τὸν δυστυχῆ νέον... τὸν πελάτην μου... ὁ δὲ ποῖος ἔκαμε δώδεκα χιλιάδων δραχμῶν χρέη...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Εἶναι ἓνας ἐλεεινός!... καὶ ἂν ἤμην ἐγὼ πατέρας του... θὰ τὸν ἔστελλα... εἰς τὴν Ἀφρικὴν!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. *(κατ' ἰδιαν)*. Μποῦμ!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Θεέ μου! πῶς μὲ πονεῖ τὸ κεφάλι μου! θὰ ὑπάγω νὰ ἐξαπλωθῶ λίγο.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ.. Ἀλλά, μπαμπᾶ...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Θὰ ἀνταμωθῶμεν εἰς τὰς ἑξ εἰς τὸ καφενεῖον Λεβλέν!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Δὲν ὑπάρχει πλέον αὐτὸ τὸ καφενεῖον!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Τότε ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν του... Χαίρε... πρόσεχε τὴν καρφίτσα σου... (Κατ' ἰδίαν). Ἐκαμα κακὰ νὰ τῷ τὴν δώσω... θὰ τοῦ τὴν πάρω πίσω... Εἰς τὰς ἑξ εἰς τὸ καφενεῖον Λεβλέν. (εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, εἶτα ΙΩΣΗΦ.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. (μόνος). Δὲν ἤυρα τρόπον! ἠθέλησα νὰ τοῦ κάμω λόγον εἰς τὸ τραπέζι, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἐφάνη ἀρκετὰ... ὤριμος. Ἀφ' ἑτέρου πάλιν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον μία ἀπόφασις ἐκτελεστή διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, ἡ ὁποία τρέχει καὶ μὲ γυρεῖ... ἂν ἡδυνάμην... (Διακοπτόμενος). Διψῶ! (Βλέπων τὴν σακχαροθήκην καὶ τὴν φιάλην τοῦ οἴνοπνεύματος). Ἄ! νά! θὰ κάμω ἓνα γρώγ. (Πλησιάζει εἰς τὴν ἀγγοθήκην καὶ κάμνει ἐν γρώγ). Γιὰ νὰ ἰδοῦμε! μοῦ ἔρχεται μία ἰδέα... ριζοσπαστική!... θὰ γράψω πρὸς τὸν κλητῆρα... Ἰωσήφ!

ΙΩΣΗΦ. (ἐρχόμενος). Ὅριστε.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Δὸς μου καλαμάρι... καὶ πέννα.

ΙΩΣΗΦ. (δεικνύων τὴν τράπεζαν). Ἐκεῖ εἶναι ὅσα χρειάζονται διὰ νὰ γράψετε. (Κατ' ἰδίαν βλέπων αὐτὸν ἀναταράσσοντα τὸ γρώγ.) Φέρεται ὡς νὰ ἦτον σπίτι του. (Ἐξέρχεται δεξιᾶ).

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. (μόνος, γράφων). «Κύριε, αἱ ἀποφάσεις τῆς δικαιοσύνης πρέπει νὰ ἐκτελῶνται ἀνεμποδίστως... Ὁ πατήρ μου εὑρίσκεται ἐν Παρισίοις, συλλάβετέ με ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰς ἀγκάλας του... θὰ περιπατῶμεν ἀπόψε εἰς τὰς ἑξ ἐμπροσθεν τοῦ ἀλλοτε καφενεῖου Λεβλέν.» Ἔτσι (Πίνει τὸ γρώγ). Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ μπαμπᾶς θὰ τὰ μάθη ὅλα... δὲν θὰ εἶπω ἐγὼ τίποτε, καὶ θὰ πληρῶσῃ! (Συλλογίζεται). Θὰ πληρῶσῃ! ἂν ὅμως μὲ ἀφίση εἰς τὴν φυλακὴν μερικὸς μῆνας... θὰ μοῦ χρειασθῶσιν ὀλίγα χρήματα διὰ τὰ μικρά μου ἐξοδα... (Ἐξάγων χρήματα ἐκ τοῦ θυλακίου του). Ἐνδεκα δραχμαί! Ἄ! τί ἀνόητος εἶμαι! ὁ θεὸς Βλαδινέ! θὰ δανεισθῶ ἀπὸ αὐτὸν κάμμιὰ εἰκοσαρὰ εἰκοσάδραχμα... Ἄς πᾶμε πρῶτα νὰ στείλωμεν τὴν ἐπιστολήν. (Ἐξέρχεται δεξιᾶ πρὸς τὸ βᾶθος).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, εἶτα ΒΛΑΔΙΝΕ.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (ἐξερχομένη τοῦ δωματίου της). Ἐλησμόνησα τὸ περιχειρίον μου εἰς τὸ λουτρόν.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (ἐπιφαίνεται εἰς τὸ βᾶθος εἶναι κάτωχρος καὶ σφόδρα τεταραγμένος κρατεῖ ἐν περιχειρίον). Τέλος πάντων! ἤλθετε, κυρία.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (παρατηροῦσα αὐτόν). ὦ θεέ μου! τί ἔχετε, φίλε μου;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἐρχομαι ἀπὸ τὸ κατάστημα τῶν λουτρῶν, κυρία... καὶ μοῦ εἶπον πῶς ἐφύγετε ἀπὸ ἐκεῖ πρὸ δύο ὥρων.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (ἐκπληκτος). Βέβαια.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τί ἐκάμετε αὐτὰς τὰς δύο ὥρας;

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Μὰ ἐγύρισα...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ποῦ;

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Ἐδῶ!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Δὲν σας εἶδα!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Ἦμην εἰς τὸ δωμάτιόν μου... νά, ἐστρίφωνα τοὺς λαίμοδέτας σου.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἄς τα καὶ τὰ 'ξεύρω!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Πῶς εἶπετε;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Πάρε τὸ περιχειρίον σου... τὸ πειστήριον...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Τί; (Ἀποθέτει τὸ περιχειρίον ἀριστερὰ ἐπὶ τοῦ καθίσματος, ὅπου καὶ τὰ ὑποδήματα).

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τώρα ἐννοῶ κάλλιστα αὐταὶ αἱ συχναὶ καὶ παρατεταμέναι ἀπουσίαι ἀπὸ τοῦ σπίτι... αὐτὰ τὰ λουτρά, τὰ ὁποῖα διαρκοῦν ἓνα αἰῶνα...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Τί ἐννοεῖτε;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Κυρία, κάτι ὑποκρύπτετε... εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ὑποκρύπτετε κάμμιαν ἐργολαβίαν...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Ἄ! νὰ σοῦ εἰπῶ! ἔτρελλάθης;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἄς τὸ ἐξετάσωμεν τὸ πρᾶγμα! Εἶσθε νέα; ναί... εἶσθε ὡραία; ναί... εἶσθε φιλάρεσκος; ναί.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Ὅχι!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὅλοι αἱ γυναῖκες εἶναι φιλάρεσκοι!.. καὶ θέλετε νὰ μὲ κάμετε νὰ πιστεύσω, ὅτι ἐξ ἔτη, ποῦ εἶμεθα νυμφευμένοι, δὲν σας ἔκαμε κανεὶς κόρτε;... Ἐλα δά! ἐντροπή!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθές.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Μοῦ τὸ βεβαιώνετε λόγῳ τιμῆς;

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (θορυβουμένη). Μὰ...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Διστάζετε... αὐτὸ εἶναι ὁμολογία... Τὰς ἐπιστολάς του, κυρία, ἀπαιτῶ τὰς ἐπιστολάς του!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Τὰς ἐπιστολάς του! ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ πιστεύσετε ὅτι δὲν μοῦ ἔγραψε ποτέ!...

ΒΛΑΔΙΝΕ. (παραφόρος). Δὲν σας ἔγραψε! ποῖος;... ὑπάρχει λοιπὸν κάποιος;...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, *(κατ' ιδίαν)*. Τι είπα!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τὸ ὄνομά του, κυρία... τὸ ὄνομα τοῦ ἀθλίου ἐκείνου!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Θέλετε νὰ τὸ μάθετε;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Βέβαια!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Λοιπόν, εἶναι ὁ Τιβούρκιος ὁ ἀνεψιός σας!

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Οἱ αὐτοί, ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἐ! ὁ Τιβούρκιος!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, *(Εἰσερχόμενος δεξιόθεν)*. Ὅριστε!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Ἄ! *(φεύγει ἐν σπουδῇ εἰς τὸ δωμάτιόν της)*.

ΒΛΑΔΙΝΕ, *(κατ' ιδίαν)*. Αὐτός!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Καλημέρα, θεῖέ μου. *(Κατ' ιδίαν)*. Εἶναι εἰς καλὴν διάθεσιν... θὰ τοῦ τὰ σφυρίζω τὰ εἴκοσι εικοσάδραχμά μου μιᾶ χιρᾶ!... *(Μεγαλοφώνως)*. Θεῖέ μου, ἔχω κάτι τι ἐμπιστευτικὸν νὰ σᾶς ἀνακοινώσω.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, Ἄ!

ΒΛΑΔΙΝΕ, *(μειλιχίως)*. Λοιπόν, φίλε μου, κάμνομεν κόρτε τῆς θείας μας;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, *(ἀποσβολωμένος)*. Ἐ! πῶς! ποῖος σᾶς τὸ εἶπε;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἡ ἴδια.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἄ! *(Κατ' ιδίαν)*. Δὲν εἶναι διόλου χαριστάτη, ἡ θεία μου!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ταλαίπωρε! Εἶσαι λοιπὸν παντελῶς ἐστερημένος οἰκογενειακοῦ φίλτρου; Πῶς μία ἰδέα τόσον... ἀπαισία ἐχώρησε εἰς τὸν νοῦν σου;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Εἰξεύρετε, θεῖέ μου, ... ἤρχομην καθ' ἡμέραν ἐδῶ... καὶ τότε... ἀφ' οὗ σᾶς ἐβλεπα καὶ τοὺς δύο... μίαν νέαν γυναῖκα... καὶ γέροντα σύζυγον...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἐ!...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. ὦ! ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ ἀκούσῃ...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τὸ πιστεύω... ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἂν ἦτο, δὲν θὰ μοῦ τὸ ἔλεγε... Μοῦ τὸ βεβαιώνεις λόγῳ τιμῆς;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Λόγῳ τιμῆς!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Εὐχαριστῶ. *(Κατ' ιδίαν)*. Καὶ αὐτὸ ὅμως δὲν μὲ ἤσυχάζει διόλου.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Μίαν ἡμέραν μάλιστα, εἰς τὴν σκάλαν, μὲ ἐρράπισε... καὶ εἰς τὰς δύο παρειάς...

ΒΛΑΔΙΝΕ, *(εὐχαριστημένος)*. Ἄ! αὐτὸ εἶναι καλόν... *(κατ' ιδίαν)* ἂν ἦναι ἀληθές... *(Μετὰ σκέψιν)*. Ἀλλὰ τί τῆς εἶπες διὰ τὴν φθᾶση εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον; καὶ εἰς τὴν σκάλαν μάλιστα...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. ὦ! ὄχι κἀνὲν σπουδαῖον πράγμα.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἀλλὰ τί ἐπὶ τέλους;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Εἰξεύρετε... κάμνιὰ φορὰ ἀστεύζεται κἀνεὶς... *(Ζωηρῶς)*. Ἀλλὰ δὲν ἤργησα νὰ ἀναγνωρίσω τὸ σφάλμα μου... τὸ ἐγκλημά μου... ἔπταισα... ναι, θεῖέ μου, ἐντρέπομαι, καὶ περιφρονῶ τὸν ἑαυτὸν μου.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Καλὰ... νὰ ἐξακολουθῆς τὸ ἴδιον νὰ κάμνης.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. *(Κατ' ιδίαν)*. Ἐμαλάχθη... *(Μεγαλοφώνως)*. Τότε διὰ νὰ λησμονήσω... διὰ νὰ ἀποσκορακίσω τὸ ὀλέθριον πάθος τὸ ἐρρηξα ἔξω.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Καλὰ.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἐζῶν ἀσώτως...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Κάλλιστα!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἠγάπησα μίαν ἄλλην γυναῖκα...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἐξαίρετα!... νὰ ἐξακολουθήσης τὸ ἴδιον.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, *(προσποιούμενος συγκίνησιν)*. Μίαν πτωχὴν νέαν... ἐκ τῶν κατωτέρων τάξεων...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Μοῦ εἶναι ἀδιάφορον!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Τὴν ὁποίαν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ συντρέχω... μὲ τὴν ἐργασίαν μου... μὲ τὸν ἰδρωτά μου... ἐργαζόμενος καὶ τὴν νύκτα..

ΒΛΑΔΙΝΕ, *(θλιβὼν τὴν χεῖρά του)*. Δός μου τὴν χεῖρά σου, ἐκτιμῶ τὰ αἰσθημάτά σου!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Εἶναι ἐργάτις, καὶ ἔχει πατέρα τυφλόν...

ΒΛΑΔΙΝΕ, *(δυσπιστώως)*. Ἄ!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Καὶ μητέρα...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Παράλυτον;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Καὶ ἀπὸ τὰ δύο χέρια!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ναι...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ὡς ἦτο ἐπόμενον μὲ τὰς θυσίας αὐτὰς ἐξήντησα τὴν μικρὰν μου περιουσίαν... καὶ ἤρχομην νὰ σᾶς ζητήσω... ἂν ἐγκρίνετε... νὰ μοῦ δανείσετε εἴκοσι... ἢ καὶ εἰκοσιπέντε εικοσάδραχμα... διότι γνωρίζω τὴν γενναίαν καρδίαν σας...

ΒΛΑΔΙΝΕ, *(κυττάζων περὶ αὐτὸν)*. Σούτ! *(Ὁ Τιβούρκιος τείνει περιχαρῆς τὴν χεῖρα)*. Ὅχι, εἶναι περιττόν! *(Ἐμπιστευτικῶς)*. Φίλε μου... ἄς τα καὶ τὰ ζεύρω... Σὲ φιλῶ.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Οἱ λόγοι τοῦ μπαμπᾶ... Πῶς;... ἀρνεῖσθε;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Προθυμότητα!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἄ! δὲν εἴσθε πλέον ὁ θεῖός μου ὁ Βλαδινέ... ἐκολλήσατε ἀπὸ τὸν πατέρα μου... Χαίρετε!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ποῦ ὑπάγεις;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Εἰς τὸ καφενεῖον Λεβλὲν! Ὁ κύβος ἐρρίφθη. *(Ἐξέρχεται ἐκ τοῦ βάθους)*.

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

ΒΛΑΔΙΝΕ, ΕΡΡΙΕΤΤΑ.

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Αν δὲν ἦτον ἡ παράλυτος μήτηρ.. θὰ τὴν ἐπάθαινα ὅπως ἄλλοτε!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (*Εἰσερχομένη*). Λοιπὸν... φίλε μου, εἶδες τὸν Τιβούρκιον;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ναί, πρὸ ὀλίγου συνωμίλησα μαζί του... φαίνεται ὅτι εἰς τὴν σκάλαν τοῦ ἔδωκες...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Τί;

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*κατ' ἰδιαν*). Γιὰ νὰ ἰδῶμεν ἂν ἦναι ἀλήθεια... (*Μεγαλοφώνως*) ἐν δείγμα τῆς ἀγάπης σου.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Πῶς! Ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ τοιοῦτό τι;... Ἐγὼ ἐξ ἐναντίας τὸν ἐρράπισα.

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Ω! εὐχαριστῶ!... Τὸ εἴξευρα...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Τότε λοιπὸν;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἄλλ' ἐπεθύμουν πολὺ νὰ τὸ ἀκούσω ἄλλην μίαν φοράν... (*Μετὰ σκέψιν*). Μὰ τί λοιπὸν σοῦ εἶπε;... διότι ἐπὶ τέλος δὲν ραπίζου ἔτσι γιὰ τὸ τίποτε τοὺς ἀνθρώπους.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Τί μοῦ εἶπε... Ἐέχασέ το πλέον αὐτό, ζηλιάρη... Σοῦ ἀρκεῖ ποῦ ἔμαθες πῶς ἔχεις γυναῖκα πιστὴν εἰς τὰ καθήκοντά της... εἰς τὴν ἀγάπην της πρὸς σέ...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Λοιπὸν; δὲν θέλεις νὰ μοῦ τὸ εἶπῃς; θὰ μοῦ τὸ εἶπῃς αὐριον.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Καλά... ἄλλην φοράν... (*Ανάπτει ἐν κηρίον ἐπὶ τῆς ἀγγοθήκης*.)

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*κατ' ἰδιαν*). Περιέργον πρᾶγμα νὰ μὴ μοῦ τὸ λέγῃ!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, ΒΛΑΔΙΝΕ, ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (*εἰσέρχεται ἀπελπισ*) Ὁ μοσχομάγκας! ὁ ἐλεεινός! ὁ κακοῦργος!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ποῖος;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ὁ Τιβούρκιος! μοῦ τὸν συνέλαβαν... ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μου... διὰ νὰ τὸν ἴπανε ἔς τὴν φυλακὴν... διὰ χρέη!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Πῶς! εἶχε χρέη;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Δώδεκα χιλιάδας... δώδεκα χιλιάδας δραχμάς!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Μπᾶ! ὥστε ὅσα ἐξώδευσε δι' αὐτὸν γίνονται τῶρα εἴκοσι τέσσαρες χιλιάδες... ἴσα ἴσα ὅσα ἔχω ἐξοδύση καὶ ἐγὼ διὰ τὸν ἰδικόν μου... Ἀλλὰ καθὼς βλέπω ἡ μερίς τοῦ Τιβούρκιου ἤρρε δρόμο... ἐχόνδρηνε...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Μοῦ εἶναι ἀδιάφορον! δὲν θὰ πληρώσω! θὰ μείνῃ εἰς τὴν φυλακὴν!... ὅλην τοὺ τὴν ζώην!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὡς αὐριον τὸ πρῶϊ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (*παραφύρως*). "Ω! ἤθελα νὰ τὸν ἔχω ἐμπρὸς μου... κοντὰ ἔς τὸ χέρι μου... (*Ἀποτόμως*). Πηγαίνω νὰ τὸν εὔρω. (*Προχωρεῖ ὅπως ἐξέλεθη*).

ΒΛΑΔΙΝΕ. Πρὸς τί;

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (*κατ' ἰδιαν, ἐξερχομένη ἀριστερά*). Ὁ ταλαίπωρος νέος!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Δὲν θὰ σοῦ τὸν δώσουν ἀπόψε... ἡ φυλακὴ εἶναι κλειστὴ...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Εἶσαι βέβαιος;... Τότε δός μου ἐν ποτῆρι νερόν. (*Κάθεται δεξιὰ*).

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἀμέσως. (*Πλησιάζει εἰς τὴν ἀγγοθήκην*.)

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἄφ' οὗ δὲν εἰμπορῶ νὰ τὸν ἴδω... θὰ τοῦ γράψω... ὅλην τὴν νύκτα θὰ γράψω... διὰ νὰ ἀλαφρώσω ὀλίγον!

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*παρατηρῶν τὴν σακχαροθήκην*). Παράδοξον!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Τί;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Πέντε κομμάτια! λείπουν τρία!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Φυσικά!

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*λαμβάνει ζαηρῶς τὴν φιάλην τοῦ οἰνοπνεύματος καὶ παρατηρεῖ*). Λιγότεψε!... (*Εκβάλλει τὸ μαρδῆλιόν του καὶ μετρεῖ*). Ἰσα ἴσα! ἔπικαν τὸν κόμβον!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Λοιπὸν ἐπέισθης τῶρα; Αὐτὸ ἄς σὲ διδάξῃ ὅτι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον πρέπει νανοίγῃς τὰ μάτια καὶ νὰ κλείῃς τοῖς κλειδωνιαῖς!... καλὴν νύκτα! δὲν διψῶ πλέον. (*Εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του*). "Ω τὸν ἀλιτήριον!

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΒΛΑΔΙΝΕ, μόνος.

Δὲν εἶναι δυνατόν!... θὰ ἔκαμα λάθος!... (*Μετρεῖ καὶ πάλιν τὰ τεμάχια τῆς σακχάρεως*). Δύο... τέσσαρα... πέντε... Ἄ Ἰωσήφ!... καὶ ὅμως οὐδέποτε ἠρνήθην νὰ τῷ δώσω ζάχαρην!... Νομίζω πῶς ὁ Φραγκίσκος ἔχει δίκαιον... Εἶμαι ἀπὸ τὸ μέρος ἐκείνων, τοὺς ὁποίους γελοῦν. Ἄς υπάγωμεν εἰς τὸ ἄλλο μέρος... καὶ πρῶτα πρῶτα ἄς σφαλίσωμεν ταῖς κλειδωνιαῖς. (*Ἰπάγει εἰς τὸ ἐρμάριον, τὸ κλείει διὰ διπλῆς στροφῆς τῆς κλειδός, καὶ θέτει τὴν κλεῖδα εἰς τὸ θυλάκιόν του*). Φαίνεται ὅτι ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος ἀπὸ κατεργαρέους! ἀπὸ ξενοδόχους, ὑποδηματοποιούς, ἀνεψιούς, ὑπηρέτας... (*Λαμβάνει τὴν σακχαροθήκην, τὴν φιάλην καὶ τὸ ἀνημμένον κηρίον*). Καὶ φίλους!... Ἐκεῖνος ὁ Ὁβερτίνος... Γουστάβε!... τί ἄσχημον ὄνομα!... (*Λαμβάνει τὸ περιχείριον, εἶτα τὰ ὑποδήματα καὶ τὰ ὑποδημάτια*). Δὲν τὸν ἐφθασε ποῦ μ' ἐκατάφερε νὰ τὸν δανείσω πενήντα χιλιάδας δραχμάς, ἀλλὰ ζητεῖ νὰ μ' μπλέξῃ καὶ

τὸν υἱὸν μου εἰς γάμον... Ἄλλ' ἐγὼ εἶμαι
ἐδῶ!... θὰ τὸν προσέχω... Τώρα δὲν με γε-
λᾶ πλέον κἀνεὶς... (Προχωρεῖ πρὸς τὸ δωμά-
τιόν του). Ἄλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς ἤμην εὐ-
τυχέστερος χθές.

(Ἔπεται συνέχεια).

6. ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΥΠΟ Ε. LABICHE ΚΑΙ DELACOUR.

(Μετάφρασις Ν. Γ. Π.)

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

Δωμάτιον γραφείου τοῦ Βλαδινέ. — Γραφεῖον, χαρτοθήκη, τράπεζα ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκηνῆς. — Θύρα εἰς τὸ βάθος. — Δύο θύραι ἐκατέρωθεν.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, ΙΩΣΗΦ, εἶτα ΚΑΙΤΗ.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (πρὸς τὸν Ἰωσήφ κρατοῦντα πλάστιγγα). Καὶ τί τὴν θέλεις αὐτὴν τὴν ζυγαριά;

ΙΩΣΗΦ. Δὲν ἤξεύρω, κυρία... ὁ αὐθέντης μου παρήγγειλε νὰ τὴν ἀγοράσω. (Αποθέτει τὴν πλάστιγγα ἐπὶ τοῦ γραφείου).

ΚΑΙΤΗ, (εἰσερχομένη δεξιόθεν). Κυρία, ὁ αὐθέντης ζητεῖ ὄλους τοὺς φετεινοὺς λογαριασμοὺς τῶν ἐμπόρων.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (κατ' ἰδίαν). Ἄλλο πάλιν τοῦτο!... Τὸ πρῶν, μόλις ἐφώτισε, μ' ἐξύπνισε διὰ νὰ τοῦ δώσω τὸ κατάστιχον, εἰς τὸ ὁποῖον σημειώνω τὰ ἔξοδα... (Πρὸς τὴν Καίτην). Τί κάμνει ὁ αὐθέντης σου;

ΚΑΙΤΗ. Εἶναι εἰς τὸ δωμάτιόν του... ἔχει ἐμπρὸς του καὶ μελετᾷ τὸ κατάστιχον τῆς κυρίας... μὲ ἐζήτησε καὶ τὸ ἰδικόν μου... τί θὰ εἶπῃ αὐτό;

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (κατ' ἰδίαν). Τῇ ἀληθείᾳ, πιστεύω πῶς ἐτρελλάθη.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οἱ αὐτοί, ΒΛΑΔΙΝΕ.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (εἰσέρχεται δεξιόθεν, πρὸς τὸ βάθος κρατεῖ ἐν κατάστιχον ὑπὸ μάλῃς). Ἰωσήφ!

ΙΩΣΗΦ. Αὐθέντα, νὰ ἡ ζυγαριά.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (λαμβάνων αὐτήν). Ἄ! πολὺ καλά... Ζυγίζει σωστά;

ΙΩΣΗΦ. Εἶναι καινούργια. Ὅτι τὴν πῆρα ἀπὸ τὸν ἔμπορον.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Αὐτὸ δὲν θὰ εἶπῃ τίποτε... ὁ ἔμπορος!... αὐτὸς εἶναι ὁ ἐχθρὸς!... (Πρὸς τὸν Ἰωσήφ). Κύτταξε καλά, τὸν κρεοπώλην, τὸν ψωμᾶν καὶ ὅσους ἄλλους φέρουν πράγματα νὰ τοὺς ζυγίσης...

ΙΩΣΗΦ, (ἐκπληκτος). Τί! νὰ ζυγίσω τὸν κρεοπώλην, τὸν ψωμᾶν;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὁχι!... τὰ πράγματα ποῦ φέ-

ρουν !... ἢ καλλίτερα, νὰ μὲ φωνάζετε κ' ἐμέ... θέλω νὰ ἦμαι ἐμπροστά... .

ΙΩΣΗΦ. Ὅρισμός σας! (*Ταπεινῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὴν Καίτην*). Τί νὰ ἔχη;
(Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Καίτη ἐξέρχονται)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, ΒΛΑΔΙΝΕ, ΙΩΣΗΦ εἶτα ΚΑΙΤΗ, εἶτα ΛΕΩΝ.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Ἀλλὰ τί σημαίνει αὐτὴ ἡ δυσπιστία, αὐταὶ αἱ ὑποψίαι;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὁ βίος εἶναι περίπατος... εἶδα πῶς ὁ δρόμος εἶναι κακός... καὶ ἐφόρεσα γυαλιὰ.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Θὰ καταστήσης τὸν βίον σου δυστυχῆ διὰ πράγματα ἀνάξια λόγου...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Διόλου!.. Τὸ ἐπῆρα ἀπόφασι!.. εἶμαι φαιδρότατος!.. Αἰσθάνομαι καταχθονίαν εὐχαρίστησιν εἰς τὸ νὰ ἀνιχνεύω τὰς πονηρίας τῶν ὁμοίων μου... μελετῶν τὴν φύσιν τῶν βλαβερῶν ζῶων καὶ ζωῦφιων.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Εἶναι δυνατόν νὰ λέγῃς αὐτοὺς τοὺς λόγους δι' ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι σὲ ἐκτιμῶσι, σὲ ἀγαπῶσι, ἔχουν διὰ σὲ ἀνοικτὰ τὰ σπίτια των...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀράχνη ἔχει ἀνοικτὰς τὰς αἰθούσας τῆς διὰ τὰς ἀγαθὰς καὶ ἀνυπόπτους μυίας...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. ὦ! τί παρομοίωσις!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἐννοια σου, καὶ θὰ ἦμαι εὐτυχής... ὦ! εὐτυχέστατος!.. ἂν ἔλθῃ κἀνεὶς καὶ μοῦ ζητήσῃ τίποτε...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Εὖγε! βλέπω πῶς δὲν ἤλλαξες!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ναί... θὰ ἀρνηθῶ... μετὰ περιπαθείας!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Τί!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἄ! τώρα ἀρχίζω νὰ καταλαμβάνω τὴν εὐχαρίστησιν ποῦ αἰσθάνεται κἀνεὶς, ὅταν πικραίνῃ τοὺς ὁμοίους του!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (*γελῶσα*). Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀγριότης!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Διόλου! Εἶναι πολιτισμός... Ὅριστε, νὰ τὸ κατάστιχόν σου τῶν ἐξόδων... (*τῇ τῷ δίδει*). Ἄ! δὲν εἰξεύρεις, ὁ πιλοπώλης μου... εἶναι κλέπτης!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (*λαμβάνει τὸ κατάστιχον, καὶ τὸ ἀποθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης, προχωροῦσα πρὸς τὰ δεξιὰ*). Ὅχι νὰ μὴν εἶναι...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἐγὼ τὴν ἀπόδειξιν... Μοῦ λογαριάζει τέσσαρα καπέλλα φέτος... καὶ ἐγὼ δύο μόνον ἐπῆρα... οἰκογενειάρχης ἄνθρωπος! ἀστείον πρᾶγμα!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Δύο τὰ ἰδικὰ σου, καὶ δύο τοῦ Λέοντος τέσσαρα.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἄ! εἶσαι βεβαία;

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Βεβαιότατη.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*μετὰ δυσαρσεκείας*). Τότε ἀλλάσ-

σει τὸ πρᾶγμα... ὁ λογαριασμός του εἶναι σωστός... (*κατ' ἴδιαν*). Θὰ τὸν πιάσω κἀμμίαν ἄλλην φορὰν.

ΚΑΙΤΗ, (*εἰσερχομένη*). Κυρία δὲν εὐρίσκω τὸ κλειδί τοῦ ἀρμαριοῦ...

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*ἐρευνῶν τὸ θυλάκιόν του*). Νὰ το, νὰ μοῦ τὸ φέρῃς πάλιν γρήγορα.

ΙΩΣΗΦ, (*εἰσερχόμενος*). Δὲν εἰξεύρω τί ἔγινε τὸ κλειδί τῆς ἀγγοθήκης...

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*ἐρευνῶν ἄλλο θυλάκιόν του*). Νὰ το, νὰ μοῦ τὸ φέρῃς πάλιν γρήγορα... Παρακάλεσε τὸν υἱόν μου νὰ ἔλθῃ ἐδῶ. (*Ἡ Καίτη καὶ ὁ Ἰωσήφ ἐξέρχονται*).

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Καλέ, τί εἶν' αὐτά! θὰ κρατῆς ἐπάνω σου ὅλα τὰ κλειδιὰ τοῦ σπιτιοῦ;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἄν αἱ σαχαροθῆκαι ἠδύναντο νὰ λαλήσουν... θὰ σοῦ ἔλεγον πῶς δὲν εἶνε ἄλλο καλλίτερον μέρος διὰ τὰ κλειδιὰ τοῦ οἰκοδεσπότου... ἀξίωμα!

ΛΕΩΝ, (*εἰσερχόμενος ἀριστερόθεν*). Μ' ἐζητήσατε, πατέρα.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ναί, ἤθελα νὰ μοῦ δώσης μίαν διασάφησιν... Σήμερα τὸ πρωῒ, ἔρριψα ἐν βλέμμα εἰς τὸ κατάστιχον τῆς μητρός σου καὶ παρετήρησα... (*λαμβάνων τὸ κατάστιχον*). «16 Μαΐου... Εἰς τὸν Λέοντα... διὰ διάφορα ἐξοδα... ἑκατὸν δραχμάς.» Ποῦ ἐξοδεύθησαν αἱ δραχμαὶ;

ΛΕΩΝ. Μπᾶ! καὶ ποῦ νὰ ἐνθυμηθῶ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν καιρόν... ἔχομεν τώρα Ὀκτώβριον..

ΒΛΑΔΙΝΕ. Μάλιστα... (*Ἀνοίγει καὶ πάλιν τὸ κατάστιχον*). Βλέπω ἀκόμη «9 Ἰουνίου, εἰς τὸν Λέοντα, διὰ διάφορα ἐξοδα... ἑκατὸν πεντήκοντα δραχμάς» Πολλὰ διάφορα ἐξοδα ἔχεις...

ΛΕΩΝ. Μὰ πατέρα...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Δὲν σὲ ὑποπεύομαι... ὅμως δὲν θὰ μὲ δυσηρέσει ποσῶς ἂν εἴξευρα ποῦ ἐξοδεύεις τὰ χρήματά σου... Τοῦ λοιποῦ, θὰ σοῦ δίδω ἑκατὸν δραχμάς τὸν μῆνα...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. ὦ!

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*μετὰ σπουδῆς*). Ἄν δὲν σοῦ ἀρκοῦν μοῦ ζητεῖς πάλιν.

ΛΕΩΝ. Θὰ μὲ ἀρκοῦν, πατέρα.

ΙΩΣΗΦ, (*εἰσερχόμενος*). Αὐθέντα, ἦλθεν ὁ κρεοπώλης.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Πολὺ καλὰ! ἔρχομαι! (*Τρίβων τὰς χεῖρας*). Ἄ! ἔχομεν νὰ γελάσωμεν! (*Ἐξέρχεται μετὰ τοῦ Ἰωσήφ*).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΛΕΩΝ, ΕΡΡΙΕΤΤΑ, εἶτα ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, καὶ ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ.

ΛΕΩΝ. Τί θὰ εἰπῇ αὐτό;

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Δὲν καταλαμβάνω... ὁ πατέρας σου ἄλλαξε... κάτι θὰ ἔχη ἴσως.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (εἰσερχόμενος μετὰ τοῦ Τι-
βουρκίου) Ἐμπρός, μοσχομάγα, καὶ κάτω
τὰ μάτια!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ καὶ ΛΕΩΝ. Τί τρέχει;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Σᾶς παρουσιάζω ἓνα κύριον,
ποῦ ἦτο εἰς τὰς φυλακάς.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, Μά...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (ὀργίλος). Κάτω τὰ μάτια!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, (κατ' ἰδίαν). Μοῦ εἶναι ἀδιάφο-
ρον, ἐπλήρωσε!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (πρὸς τὴν Ἐρριέτταν). Φαν-
τασθῆτε, ὅτι...

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Μὲ συγχωρεῖτε... ἔχω μίαν
δουλειάν. (Ἐξέρχεται δεξιά).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Τώρα, ποῦ δὲν εἴμεθα πλέον
εἰς τὸν δρόμον... ποῦ δὲν φοβοῦμαι νὰ μὴ
συναχθῇ κόσμος... (ἀπειλητικῶς) θὰ τὰ εἴ-
πούμε!

ΛΕΩΝ. Θεῖέ μου!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἄφησέ μας. (Ὁ Λέων προχω-
ρεῖ ὅπως ἐξέλη ἀριστερά. Ὁ Τιβούρκιος τὸν
κρατεῖ).

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Λέον...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (ἐπιτακτικῶς). Ἐλα, ἄφησέ μας.
(Ὁ Λέων ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, εἶτα ΛΕΩΝ

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἐλα ἐδῶ! πλησίασε! ἄθλιε!
ἀλιτήριε!... Ἐχεις λοιπὸν καὶ σὺ πίστιν
εἰς τὴν ἀγοράν; εὐρίσκεις ἡλίθιους ἀνθρώπους,
ποῦ δέχονται τὴν ὑπογραφὴν σου;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Καθὼς φαίνεται, μπαμπά!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Θὰ ἦρες τίποτε τοκογλύφους.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. ὦ! ὄχι!... εἶχον ἀπόλυτον
ἀνάγκην δύο χιλιάδων δραχμῶν...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Τί νὰ τὰς κάμης;... διὰ νὰ
φάγης λουκούλεια γεύματα;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Δὲν πιστεύω...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (καθήμενος παρὰ τὴν τράπε-
ζαν). Ὀμίλει... καὶ ὕστερον θὰ σὲ δικάσω!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Μοῦ ὑπέδειξαν ἓνα ἐπιπλοπώ-
λην... τίμιον καὶ εὐσυνείδητον... ὁ ὁποῖος
ἐδέχθη προθύμως νὰ μὲ δανείσῃ αὐτὸ τὸ ποσόν...
ἀτόκως.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (μετ' ἐκπλήξεως). Ἄ! πολὺ
καλά!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Σταθῆτε μίαν στιγμὴν... ὑπὸ
ἓνα ὄρον ὅμως... νὰ τοῦ ἀγοράσω τρεῖς κομ-
μοὺς... διότι δὲν ἐχώρουν εἰς τὴν ἀποθήκην του..

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Δὲν ἔχει κανεὶς νὰ εἶπῃ τίποτε
εἰς αὐτό... αὐτὰ ἔχει τὸ ἐμπόριον...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ὁ καλὸς ἐπιπλοπώλης μοῦ ἐπα-
ρουσίασε νὰ ὑπογράψω συνάλλαγμα τεσσάρων
χιλιάδων δραχμῶν!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Μὰ μοῦ εἶπες πῶς δύο χιλι-
άδες...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ναί... ἀλλ' οἱ κομμοί;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Δύο χιλιάδας δραχμᾶς!... διὰ
τρεῖς κομμοὺς!...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Οἱ κομμοὶ εἶναι πολὺ ἀκριβοὶ
ἐδῶ... ὅταν δὲ τοὺς χρειάζεται κανεὶς...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ὑστερα;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Τὸ συνάλλαγμα ἔληξεν... δὲν
εἶχα νὰ πληρώσω...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἐπρεπε νὰ μοῦ γράψῃς!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Αὐτὸ ἔκαμα καὶ ἐγώ... Μοῦ
ἀπαντήσατε. ἄ Ἄς τα καὶ τὰ ζεύρω!... Σὲ
φιλῶ, ὁ πατήρ σου.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. (μετὰ κίνησιν ἐκφράζουσαν λύ-
πην καὶ μετάνοιαν, διὰ φωνῆς τεταραγμένης).
Ὑστερα;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ὁ ἐπιπλοπώλης δὲν οἰκονομεῖτο..
τότε ἐγνώρισα ἓνα ἔμπορον σαλιῶν... ἓνα ἀξι-
όλογον καὶ παχύτατον ἔμπορον... ὁ ὁποῖος
μοῦ ἐμέτρησεν ἀμέσως τὰς τέσσαρας χιλιάδας,
ἀτόκως...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. ὦ!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Μόνον μοῦ ἔδωκε νὰ ἐννοήσω,
πῶς θὰ ἠὲ χαριστεῖτο πολὺ ἂν ἠγόραζα ἀπὸ
αὐτὸν ἓν λαχουρὶ τῶν Ἰνδιῶν... Λαχουρὶ δὲν
εἶχα κανέν... ὅθεν ἐδέχθην... τοῦ ὑπέγρα-
ψα συνάλλαγμα δι' ὀκτὼ χιλιάδας δραχμᾶς.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἀνόητε! τεσσάρων χιλιάδων
δραχμῶν λαχουρὶ!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Μὰ εἶναι διαφόρων ποιότητων
λαχουριά!... ἐκεῖνο εἶναι θαυμάσιον!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Νὰ μὲ τὸ δώσης... Θὰ ἰδῶ-
μεν, ὅταν νυμφευθῆς... ἤμπορεῖ νὰ τὸ βάλω-
μεν καὶ αὐτὸ εἰς τὰ νυμφικὰ δῶρα...

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Σωστό... (Ἀποθέτει ἐν χαρ-
τιῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης). Ὀρίστε τὸ λαχουρὶ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (λαμβάνων αὐτό). Τί εἶναι τοῦ-
το; Ἀπόδειξις τῆς τραπέζης τῶν ἐνεχυριάσεων!
(Προχωρῶν κατ' αὐτοῦ ἀπειλητικῶς). Ἄθλιε!
Ἄ! βάλλεις τὰ πράγματά σου λοιπὸν ἐνέχυρον!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, (μετ' ἀποφάσεως). Ναί, πατέρα,
τὰς ἡμέρας ποῦ πεινῶ!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Τί; πεινᾶς!... καὶ τὰ συμ-
βούλια; αἱ παραδόσεις σου;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Σᾶς ἠπάτησα... οὔτε παραδό-
σεις ἔχω, οὔτε εἰς δικηγορικὰ συμβούλια λαμ-
βάνω μέρος!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Τότε, μὲ τί ἔζησες ἐπὶ δύο ἔτη;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Οὔτε ἐγὼ δὲν εἰξεύρω... ἀλλὰ
πολλάκις ἐκοιμήθην νηστικός...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Τί! ὦ θεέ μου!... (Κατ'
ἰδίαν, λίαν συγκεκλιμένος). ὦ δυστυχία
μου! τὸ παιδάκι μου!... ὁ καλὸς μου Τιβούρκιος!
νηστικός... (Κυττάζων αὐτόν). Πόσον ἀχά-
μνησε! (Μεγαλοφώνως). Τιβούρκιε!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ὅριστε, πατέρα!
ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (*ἀνοίγων τὰς ἀγκάλας του*).
Ἔλα ἐδῶ!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, (*περιπτυσσόμενος αὐτόν*). ὦ!
(*Εἰσέρχεται ὁ Λέων*).

ΛΕΩΝ. Μπᾶ!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (*ὀλολύζων*). Δὲν ἔκαμες καλὰ
νὰ μὴ μοῦ γράψης... Λέων!...

ΛΕΩΝ. Ὅριστε, θεῖε.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ἡμποροῦμεν νὰ εὐρωμεν που-
θενὰ τώρα ἀμέσως δύο τρία μπιφτέκια καὶ μίαν
μποτίλια βορδῶ;

ΛΕΩΝ. Εὐκολώτατα... περάσατε εἰς τὴν
τραπεζαρίαν... νὰ σᾶς ἐτοιμάσῃ ὁ Ἰωσήφ...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Ὅχι δι' ἐμέ... δὲν πεινῶ.

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, (*συγκεκινημένος*). ὦ! οὔτε
ἐγώ!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, Πιθανόν... Ἄλλ' ἐγὼ θέλω νὰ
φάγῃς... θέλω νὰ παχύνῃς!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Ἄφ' οὗ τὸ θέλετε...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Δὸς μου τὸ χέρι σου... Θέλω
νὰ σε κυττάζω ποῦ θὰ τρώγῃς... Τὸν καιμέ-
νον τὸν Τιβούρκιον! (*ψηλαφῶν τὸν βραχίονα
τοῦ Τιβουρκίου, κατ' ἰδίαν*). Πόσον ἀχαμνὸς
εἶναι! θεέ μου, πόσον ἀχαμνὸς εἶναι!... (Τὸν
κυττάζει, τὸν φιλεῖ καὶ εἶτα λαμβάνει τὸν
βραχίονά του.) Πᾶμε! (*Εἰσέρχεται μετὰ τοῦ
Τιβουρκίου ἀριστερὰ*).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΛΕΩΝ, ΒΛΑΔΙΝΕ.

ΛΕΩΝ. Τώρα εἶναι ποῦ θὰ τὸν πνίξῃ μὲ τοὺς
ἀσπασμούς... (*Κατέρχεται πρὸς τὰ ἐμ-
προσθεν*).

ΒΛΑΔΙΝΕ. (*Εἰσέρχεται, τρίβων τὰς χεῖρας*).
Ἐζύγισα τὸν κρεσπώλην!... Τέσσαρα δράμια
ὀλιγώτερον!... καὶ δύο κοκκάλαις!... καὶ
ἤθελε νὰ μοῦ ὑποστηρίξῃ πῶς αὐταῖς εἶναι ὁ
κατιμᾶς!... ἀστεῖον πρᾶγμα!

ΛΕΩΝ. Πατέρα!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἄ! σὺ εἶσαι;

ΛΕΩΝ. Εἶναι ἐνδεκάμιση...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἔ;...

ΛΕΩΝ. Τὸ μεσημέρι ὁ κύριος Ὁβερτίνος θὰ
στείλῃ νὰ πάρῃ τὰς πενήντα χιλιάδας δρα-
χμάς, ποῦ ὑπεσχέθητε νὰ τοῦ δανείσετε...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἀλήθεια! τὸ ἐλησμόνησα.

ΛΕΩΝ. (*ἔκπληκτος*). Πῶς!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Σὲ βεβαιῶ.

ΛΕΩΝ. Εὐτυχῶς, πατέρα, ὅτι πρόκειται περὶ
παλαιοῦ φίλου... καὶ ἡ καρδιά σας, εἶμαι βέ-
βαιος, πῶς θὰ σᾶς τὸ ἐνθύμιζε...

ΒΛΑΔΙΝΕ. ὦ! ἡ καρδιά μου... ἔς τὴν ἡλι-
κίαν μου, βλέπετε, δὲν πρέπει νὰ διδῆς πολλὴν
βάσιν εἰς αὐτήν...

ΛΕΩΝ. Ἐγὼ ὅμως ἔχω πεποιθήσιν, πατέρα...
ἔχω πεποιθήσιν εἰς σᾶς. (*Θλίβων τὴν χεῖρά
του*). Χαίρετε καὶ εὐχαριστῶ! (*Εἰσέρχεται*).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΒΛΑΔΙΝΕ, εἶτα ΙΩΣΗΦ.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*μόνος*). Παιδὶ ποῦ εἶναι!... πολὺ
μὲ δυσαρεστεῖ ποῦ τὸν βλέπω τόσον ῥωμαντι-
κόν... (*Ἀνοίγει ἐν συρτάριον καὶ ἐξάγει
δέσμην τραπεζικῶν γραμματίων*), Ἐδῶ εἶ-
ναι!... αὐταῖ ἀί πενήντα χιλιάδες δρα-
χμαὶ... εἰς ὠραῖα τραπεζικὰ γραμμάτια...
Μπᾶ! εἶναι ὀλοκαίνουργια!... (*Μετρῶν*) ἔν,
δύο, τρία... εἶναι ὄκληρὸν νὰ δανείζῃς κα-
τακαινουργία τραπεζικὰ γραμμάτια... σοῦ
ἐπιστρέφουν ἔπειτα παληὰ... ξεσχισμένα...
τέσσαρα, πέντε... ἂν σοῦ τὰ ἐπιστρέφουν!...
ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτώ... Ὁ Ὁβερτίνος δὲν θὰ μοῦ
τὰ ἐπιστρέψῃ ποτέ... εἶναι κατεστραμμένος!...
ἐννέα, δέκα... Τὸ πλοῖόν του δὲν εἶναι ἀσφα-
λισμένον... ἐνδέκα... Οἱ Ἀμερικανοὶ τὸ
συνέλαβαν τὸ πλοῖόν του... Εἶναι λαὸς δρα-
στήριος, τολμηρὸς... Λοιπόν, πόσα εἶπαμεν;
Ὅριστε! πρέπει νὰ ξαναρχίσω πάλιν... ἔν,
δύο... Τί ζέστη!... εἶναι περίεργον πῶς
ιδρώνει κάνεις ὅταν πρόκειται νὰ δανείσῃ
χρήματα... τρία, τέσσαρα, πέντε... Καὶ
τὸ κάτω κάτω ἔχει πλοῖον; Μοῦ τὸ εἶπε...
ἄλλ' ἐγὼ δὲν τὸ εἶδα!... ἕξ, ἑπτὰ... Ἄν
ἐπὶ τέλους μὲ αὐτὸ τὸ ποσὸν ἠμποροῦσε νὰ σω-
θῆ... ἀλλὰ δὲν θὰ σωθῆ... θὰ πληρώσῃ
μόνον τοὺς δανειστάς του... ἐννέα... οἱ ὁ-
ποῖοι θὰ τὸν θεωρήσουν βλάκα... δέκα...
καὶ ἐκεῖνον καὶ ἐμέ... ἐνδέκα... (*Συλλο-
γιζόμενος, αἰφνης*). Δὲν συμβουλευόμην καλλι-
τερα καὶ τὸν Φραγκίσκον;... Ἄλλὰ πρὸς τί;..
Τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς δὲν ἔχω κάμμιαν
ὑποχρέωσιν νὰ πληρώω τὰς ζημίας αὐτοῦ τοῦ
κυρίου!... Ἐχω γυναῖκα... παιδιὰ... δη-
λαδὴ... καὶ νὰ διακινδυνεύω ἔτσι τὴν περιου-
σίαν των;... Ὅχι! θὰ ἦτο πολὺ μεγάλη ἀ-
νοησία! (*Ἐπαρᾶθῃ τὰ γραμμάτια εἰς τὸ
θυλάκιόν του*). Θὰ τοῦ γράψω... Ἐπὶ τέλους
πρέπει νὰ προφυλάξω τὴν περιουσίαν μου!...
Κλείω τὰς κλειδωνιαῖς!... (*Κάθεται παρὰ
τὴν τράπεζαν καὶ γράφει*). « Ἀγαπητὲ φίλε,
« ἀπρόσπτον δυστύχημα μοὶ καθιστᾷ ἀδύνατον
« τὸν δανεισμὸν τῶν πενήντα χιλιάδων
« δραχμῶν, τὰς ὁποίας σοὶ ὑπεσχέθη. Μετὰ
« μεγίστης θλίψεως ἀναγκάζομαι νὰ σοὶ ὁμο-
« λογήσω τοῦτο. Σὲ ἀσπάζομαι... ὁ φίλος
σου». Αὐτὸ πρέπει νὰ γράφωμεν πάντοτε, ὅσάκις
ἀρνούμεθα. (*Σημαίνει τὸν κώδωνα*).

ΙΩΣΗΦ. Μὲ ἐκάλεσεν ὁ αὐθέντης;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Δὸς αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν, ὅπου ἐπιγράφεται... ἀμέσως!

ΙΩΣΗΦ. Νὰ περιμένω ἀπάντησιν;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὅχι... νὰ μὴ περιμένῃς.

ΙΩΣΗΦ. Πολὺ καλὰ· νὰ φορέσω τὸ καπέλλο μου καὶ πηγαίνω εἰς τὴν στιγμὴν. (*Ἐξέρχεται*).

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*μόνος*). ᾤ! ᾤ! τί κακὸν πρᾶγμα εἶναι αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔκαμα!... εἶναι ἄνανδρον!... εἶναι πονηρόν!... εἶναι σκληρόν!... εἰς ἓνα παλαιὸν φίλον! (*Κράζει*) Ἰωσήφ! (*Μεταρωῶν*) Ἄς ἦναι, τόσον τὸ καλλίτερον! καλὰ ἔκαμα!... γίνουμαι σκληρός! χαλκοπρόσωπος... ὅσων ὅλους τοὺς ἄλλους! (*Ὁ Ἰωσήφ διέρχεται πρὸς τὸ βάθος καὶ συναρτᾶται μετὰ τοῦ Ὁυβερίνου*).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

ΒΛΑΔΙΝΕ, ΟΥΒΕΡΤΙΝΟΣ, εἶτα ΙΩΣΗΦ, εἶτα ΚΑΙΤΗ

ΟΥΒΕΡΤΙΝΟΣ, (*εἰς τὸ βάθος*). Ἐπιστολὴ πρὸς ἐμέ!... καλὰ... δὸς με τὴν!

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*κατ' ἰδίαν*). Ἐκεῖνος!

ΟΥΒΕΡΤΙΝΟΣ. ᾤ φίλε μου! τί χαρὰ! τί εὐτυχία! ἐσώθην!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τί!

ΟΥΒΕΡΤΙΝΟΣ. Τὸ πλοῖόν μου... ἡ Ὀραλα Ἀγγελική... ἔφθασεν εἰς Ἀθήναι!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἀλήθεια;

ΟΥΒΕΡΤΙΝΟΣ. Ἐφθασε σήμερα τὸ πρῶ! ἔλαβον τὴν εἶδησιν! φορτίον λαμπρόν!... ὀλόκληρος περιουσία... ἔλα νὰ φιληθῶμεν!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Εὐχαρίστως! (*Ἀσπάζεται αὐτόν κατ' ἰδίαν*). Διάβολε! καὶ ἡ ἐπιστολή μου!

ΟΥΒΕΡΤΙΝΟΣ. Ἐτρεξα νὰ σοῦ ἀναγγείλω αὐτὴν τὴν εὐχάριστον εἶδησιν καὶ νὰ σοῦ εἶπω, ὅτι δὲν χρειάζομαι πλέον τὰς πενήντα χιλιάδας δραχμᾶς.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*κατ' ἰδίαν*). Ἄν τὸ εἴξωρα!

ΟΥΒΕΡΤΙΝΟΣ. Ἀλλὰ νὰ σοῦ εἶπῶ, Βλαδινέ... ὄχι, Κάρολε! (*Ὁμιλοῦσι τὰς χεῖρας ἀλλήλων*), ἀγαπητέ μου φίλε.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*ἀμνηχανῶν*). Γουστάβε! παλαιέ μου φίλε!

ΟΥΒΕΡΤΙΝΟΣ. Αἱ καταδρομαὶ τῆς τύχης μᾶς ὑποβάλλουσιν ἐνίοτε εἰς σκληρὰς δοκιμασίας... ἀλλ' ἔχουσι καὶ τὸ καλὸν των... συντελοῦσιν εἰς τὸ νὰ γνωρίζωμεν τοὺς ἀληθεῖς μας φίλους... (*Κρατεῖ τὴν ἐπιστολὴν διὰ τῆς δεξιᾶς, ἣν ἐπιθέτει ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου τοῦ Βλαδινέ*).

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*τείρων τὴν χεῖρα*). Ναί... τὴν ἐπιστολὴν μου!

ΟΥΒΕΡΤΙΝΟΣ, (*ἀποσύρει τὴν χεῖρά του καὶ ἐπιθέτει αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἐτέρου ὤμου*). Δι' αὐτὸ οὐδέποτε... οὐδέποτε, ἀκούεις; θὰ λησμονήσω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔκαμες δι' ἐμέ!

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*ἐπαραλαμβάνων τὴν αὐτὴν κίνη-*

σιν). Ἄς μὴ κάμνωμεν πλέον λόγον δι' αὐτά.

ΟΥΒΕΡΤΙΝΟΣ. Καὶ τὰ τέκνα μας! τὰ ἀγαπητά μας τέκνα! τί εὐτυχῆ ὅπου θὰ εἶναι! Χθὲς ὁ Λέων μου ἐζήτησεν εἰς γάμον τὴν κόρη μου..

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ναί... εἰξεύρω...

ΟΥΒΕΡΤΙΝΟΣ. Ἀλλὰ καταλαμβάνεις, ὅτι εἰς τὴν θέσιν ποῦ εὕρισκόμην... ἂν ἐχάνετο τὸ πλοῖόν μου... ἤμην κατεστραμμένος... τοῦτο μόνον ἐδυνήθην νὰ τοῦ εἶπω· «Περίμενε, φίλε, μιμήσου ἐμέ... ἔλπιζε!»

ΒΛΑΔΙΝΕ. Πῶς!

ΟΥΒΕΡΤΙΝΟΣ. Εὐσυνειδήτως φερόμενος, δὲν ἠδυνάμην νὰ δώσω εἰς τὸν υἱόν σου τὴν θυγατέρα μου ἄπροικον.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*θλίβων τὴν χεῖρά του*). ᾤ Γουστάβε!

ΟΥΒΕΡΤΙΝΟΣ. Ἀλλὰ σήμερον... εἶμαι πλούσιος... ἴσως πλουσιώτερος ἀπὸ σέ, καὶ ἔχω τὴν τιμὴν, κύριε, νὰ σᾶς προτείνω τὸν γάμον τοῦ υἱοῦ σας μετὰ τῆς θυγατρὸς μου...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Θεωρῶ τὸν ἑαυτόν μου πολὺ εὐτυχῆ... βεβαίως! (*Μεγαλοφώνως, ἀπροσέκτως*). Τὴν ἐπιστολὴν μου... ἂν ἠδυνάμην.. (*Προσπαθεῖ νὰ τὴν λάβῃ*).

ΟΥΒΕΡΤΙΝΟΣ. Καλέ, τί ἔχεις; ᾤ, ἡ ἐπιστολή σου!

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*προσπαθεῖ νὰ μειδιάσῃ*). Εἶναι περιττὴ πλέον. Δὸς μοί τὴν.

ΟΥΒΕΡΤΙΝΟΣ. Διόλου!... ἤθελα νὰ μάθω τί μοῦ ἔγραφες...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὅχι!

ΟΥΒΕΡΤΙΝΟΣ, (*ἀποσφραγίζων τὴν ἐπιστολὴν*). ᾤ!.. θεέ μου!

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*κατ' ἰδίαν*). Ἐτελείωσε! τί νὰ τοῦ εἶπω τώρα;

(*Εἰσέρχεται ὁ Ἰωσήφ, ἵσταται ἀκούσας τὰς πρώτας λέξεις τοῦ Ὁυβερίνου καὶ παραμένει ἀκούων μέχρι τέλους τῆς σκηνῆς*).

ΟΥΒΕΡΤΙΝΟΣ «Ἀπρόοπτον δυστύχημα!» ᾤ! δύσμοιρε φίλε! Εἶναι λοιπὸν ἀληθὲς ὅ τι λέγουν; δὲν ἐτόλμων νὰ σου κάμω λόγον δι' αὐτό.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τί;

ΟΥΒΕΡΤΙΝΟΣ. Οἱ τραπεζίται σου... Ὁ κύριος Στριφὲν καὶ συντροφία...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἐ;

ΟΥΒΕΡΤΙΝΟΣ. Ἐφυγαν κρυφά.

ΒΛΑΔΙΝΕ. ᾤ! θεέ μου! τί με λέγεις;

ΟΥΒΕΡΤΙΝΟΣ. Πῶς, δὲν τὸ εἴξωρες;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ὅχι!

ΟΥΒΕΡΤΙΝΟΣ, (*δεικνύων τὴν ἐπιστολὴν*). Ἀλλὰ τότε...

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*ἐν σπουδῇ*). Ναί, ναί τὸ εἴξωρα! τὸ ἀπρόοπτον δυστύχημα! ἀλλὰ ποῦ εὕρισκονται τώρα;

ΟΥΒΕΡΤΙΝΟΣ. Δὲν εἴξεύρει κανεὶς ἀκόμη.

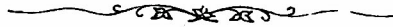

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἄλλ' ἔχω κατατεθειμένας εἰς τὴν
τράπεζάν των τριακοσίας χιλιάδας δραχμάς!
εἶμαι ἀφανισμένος!

ΙΩΣΗΦ. Ἀφανισμένος!

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Ἄ φίλε μου! ταλαίπωρε φίλε
μου! τί δυστύχημα! σὺ τόσο ἀγαθός, τόσο
ἀφωσιωμένος εἰς τοὺς φίλους! Ἡσύχασε ὅμως!
θάρρος, θὰ ἀνταμώσωμεν πάλιν. (ἐξέρχεται
μετὰ σπουδῆς).

(Ἔλεται τὸ τέλος).

7. ΤΑ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΥΠΟ Ε. LABICHE ΚΑΙ DELACOUR.

(Μετάφρασις Ν. Γ. Π.)

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

ΣΚΗΝΗ ΕΝΑΤΗ

ΒΛΑΔΙΝΕ, ΙΩΣΗΦ.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*καθήμενος παρὰ τὴν τράπεζαν*).
 Λοιπὸν ἔφυγε! μὲ ἄφησε μάρμαρο! ὕστερα ἀπὸ
 τὴν χάριν, τὴν ὁποίαν ἤμην ἔτοιμος νὰ τῷ
 κάμω! Ἐτελείωσε, δὲν θὰ ἐπανέλθῃ πλέον!
 (*Βλέπων τὸν Ἰωσήφ*). Καὶ αὐτὸς πάλιν! θὰ
 μοῦ ζητήσῃ βέβαια νὰ τῷ πληρώσω τὸν λο-
 γαριασμόν του. (*Ὁλολυγμοὶ τοῦ Ἰωσήφ*). Ἄς
 τα καὶ τὰ ζεύρω!... τὰ κάμνει διὰ τοῦ
 δώσω καλὸν πιστοποιητικόν. (*Ὁ Ἰωσήφ ὀλο-
 λύζει καὶ πάλιν*). Καλά, θὰ τὸ λάβῃ καὶ αὐ-
 τὸς τὸ πιστοποιητικόν.

ΙΩΣΗΦ, (*δακρῶν διὰ φωνῆς ὑποτρεμούσης*).
 Δὲν θ' ἀρνηθῇ ὁ αὐθέντης νὰ μὲ κρατήσῃ χωρὶς
 μισθόν; ὅσον διὰ τὴν τροφήν δὲν μὲ μέλει ὁ τι
 καὶ ἂν εἶναι...

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*ἐκθαμβος*). Πῶς! θέλεις νὰ μὲ ὑπε-
 ρετήσῃς δωρεάν;

ΙΩΣΗΦ, (*κλαίων*). Δὲν μοῦ κάνει καρδιά νὰ
 ἀφήσω τὸν αὐθέντην.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἄλλ' αὐτὸς κλαίει ἔς τάληθινά!

ΙΩΣΗΦ, (*ὀλολύζων*). Ἐνα τόσο καλὸν αὐθέν-
 τήν... ὁ ὁποῖος πέρυσιν... ὅτε ἤμην κρυολο-
 γημένος... ὑπῆγε μόνος του νὰγοράσῃ τὸ ια-
 τρικόν... μόνος του... (*Κλαίων*). Ἄχ! ἄχ!

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*κλαίων καὶ αὐτός*). Ἄ! Ἰωσήφ!
 πολὺ μὲ λυπεῖ, διότι κατεστράφη ἡ περιουσία
 μου... Ἄλλὰ πάλιν... αὐτὸ εἶναι καὶ εὐχά-
 ριστον. (*Απομάσσουσιν ἀμφότεροι τὰ δάκρυά
 των ὀλολύζοντες*).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ

Οἱ αὐτοί, ΕΡΡΙΕΤΤΑ, ΛΕΩΝ.

ΕΡΡΙΕΤΤΑ, (*εἰσερχομένη ἀριστερόθεν, μετὰ
 τοῦ Λέοντος, καὶ βλέπουσα αὐτοὺς ἀπομάσ-
 στοντας τὰ δάκρυα*). Πῶς! κλαίετε;

ΛΕΩΝ. Τί τρέχει;

ΙΩΣΗΦ. Ἄ κυρία! ὁ αὐθέντης εἶναι ἀφανι-
 σμένος!

ΛΕΩΝ καὶ ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Ἀφανισμένος!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τί τὰ θέλετε! ἡ ἐμπιστοσύνη! ἡ
 βλακεία!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Φίλε μου!

ΛΕΩΝ. Πατέρα!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Ἄ! τὴν ἄνησυχίαν

σου... τὰς μεταρρυθμίσεις τὰς ὁποίας ἤθελες
 νὰ εἰσαγάγῃς εἰς τὰ ἔξοδά μας...

ΙΩΣΗΦ. Ἄν δὲν ἦτο αὐτό... θὰ ἐζύγιζε ποτὲ
 τὸν κρεοπώλην!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Ἐχω διαμαντικά... δαντέλλαις...
 θὰ τὰ πωλήσωμεν...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Θέλει νὰ πωλήσῃ τὰ διαμαντι-
 κά της!

ΛΕΩΝ. Καὶ σήμερα τὸ πρῶτ' ἀκόμη μοῦ ἐδί-
 दाτε ἑκατὸν δραχμάς τὸν μῆνα! Ἄ! δὲν τὰ
 θέλω, πατέρα... εἶμαι νέος, θὰ ἐργασθῶ...
 Ἐγὼ τὴν ὄφειλω νὰ σὰς βοηθῶ...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Παιδί μου!

ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Ταλαίπωρε φίλε! Θὰ σὲ ἀγαπῶμεν
 καὶ οἱ δύο τόσο θερμῶς, ὥστε δὲν θὰ αἰσθαν-
 θῆς τὸ ψῦχος τῆς δυστυχίας!

ΙΩΣΗΦ. Καὶ οἱ τρεῖς! (*Θρηνοῦσι καὶ οἱ τέσ-
 σαρεις*).

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*λαμβάνων ὑπὸ τοὺς βραχίονας
 του τὸν βραχίονα τοῦ Λέοντος καὶ τὸν τῆς
 Ἐρριέτας*). ὦ! ἐξακολουθήσατε! ἐξακολουθή-
 σατε! Ἄν εἰξεύρατε πόσῃν ἡδονῇ αἰσθάνομαι!
 ὦ ἡ οἰκογένεια! μόνον εἰς αὐτὴν πρέπει νὰ ἔχῃ
 κἀνεὶς ἐμπιστοσύνην... καὶ ὀλίγον καὶ εἰς
 τοὺς ὑπηρέτας! (*Πρὸς τὸν Ἰωσήφ*). Εὐχαριστῶ,
 Ἰωσήφ... αὐτὸ μὲ κάμνει νὰ λησμονήσω...

ΙΩΣΗΦ. Τί πράγμα, αὐθέντα;...

ΒΛΑΔΙΝΕ. ὦ τίποτε... σχεδὸν τίποτε...
 χθές... ἡ ζάχαρη... τὸ οἰνόπνευμα... ἀλλ'
 ἄς τάφισωμεν αὐτά!

ΙΩΣΗΦ. Χθές... ἀλλ' ἦτον ὁ κ. Τιβούρκος,
 ποῦ ἔκαμεν ἕνα γρῶγ...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἄ! μπᾶ! (*Κατ' ἰδίαν*). Καὶ τὸν
 ὑποπτειύομεν! (*Ἐξάγει ἐκ τῶν θυλακίων του
 μέγα πλῆθος κλειδίων*). Νά, Ἰωσήφ... σοῦ
 τὰ ἐπῆρα... ὅχι διότι δὲν εἶχα ἐμπιστοσύ-
 νην... ἀλλὰ διὰ νὰ τὰ δώσω νὰ τὰ διορ-
 θώσουν...

ΣΚΗΝΗ ΕΝΔΕΚΑΤΗ

Οἱ αὐτοί, ΜΙΖΑΒΡΑΝ.

ΜΙΖΑΒΡΑΝ, (*εἰσέρχεται μεθ' ὀρμῆς, σφόδρα
 συγκεκλινημένος*). Κύριε... ὦ τὸν καλὸν τὸν
 ἄνθρωπον!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τί εἶναι;

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Ἐμαθα πρὸ ὀλίγου τί συνέβη,
 καὶ σὰς φέρω τὰ ἐνοίκια δύο τριμηنيῶν. (*Τῷ
 δίδει τραπεζικὰ γραμμάτια*).

ΒΛΑΔΙΝΕ, ΛΕΩΝ καὶ ΕΡΡΙΕΤΤΑ. Ἐ!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Ἄ! Μιζαβράν!

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Θὰ σὰς φέρω τὰ ὑπόλοιπα εἰς τὸ
 τέλος τοῦ μηνός...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Δὲν εἶναι κάμμια βία...

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. Ὅταν ἦσθε πλούσιος, ἡδύνασθε νὰ
 περιμένετε, ἀλλὰ σήμερον...

ΒΛΑΔΙΝΕ, (ἀπομάσσων τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῶν τραπεζικῶν γραμματιῶν). "Α! Μιζαβράν! αὐτὸ τὸ ὑποῖον κάμνετε... (Κατ' ἰδιαν). Τὸ δέριμα του δὲν εἶναι ἴσως πρώτης ποιότητος, ἀλλ' ἢ καρδιά του... (Μεγαλοφῶρας, καὶ παραφῶρας). Μιζαβράν! ἔχω ἀνάγκην ὑποδημάτων!

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. "Οχι, κύριε... δὲν θά σας φτειάσω πλέον!

ΒΛΑΔΙΝΕ: "Αλλ' ὅμως...

ΜΙΖΑΒΡΑΝ. "Οχι, κύριε!... νὰ καὶ τὸ μέτρον σας! (Τὸ σχιίζει).

ΒΛΑΔΙΝΕ, (κατ' ἰδιαν). Αὐτὸ εἶναι ἔξοχον! Πρέπει λοιπὸν νὰ πιστεῦῃ κανεὶς καὶ τοὺς ὑποδηματοποιούς!

ΣΚΗΝΗ ΔΩΔΕΚΑΤΗ

Οἱ αὐτοί, ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ.

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (εἰσέρχεται μετὰ τοῦ Τιβούρκου ἀριστερόθεν). Λοιπὸν, ἀξιόλογα πράγματα ἔμαθα! Κατεστραμμένος!... εἰς τὴν ἡλικίαν σου!... Τὰ προέβλεπα ἐγὼ! "Αφησες νὰ σὲ γελάσουν... νὰ σὲ γδύσουν... ὡς βλάκα!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. (κατ' ἰδιαν). Τὸν δυστυχῆ τὸν θεῖον!

ΒΛΑΔΙΝΕ, (κατ' ἰδιαν). Αὐτὰ εὔρε νὰ μοῦ εἰπῆ διὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃ!

(Προχωρεῖ μετὰ τῆς Ἐρριέττας πρὸς τὸ βᾶθος, ὃ Λέων τὸν καθίζει).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Θὰ ἔχῃς ὑπερδεύματα, δίκας... Σοῦ συνιστῶ τὸν Τιβούρκιον... εἶνε δικηγόρος...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Εὐχαριστῶ... (Κατ' ἰδιαν). "Αξιόλογος προσφορά!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Μπαμπᾶ...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Τί;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Δηλαδή... δὲν εἶμαι ἀκόμη σωστὸς δικηγόρος...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Διατί;

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ. Διότι... τὰ χρήματα διὰ τὰς ἐξετάσεις... τὰ ἔφαγα!...

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. "Α!... ἀφ' οὗ τὰ ἐξώδευσεσ διὰ νὰ φάγῃς... καλὰ ἔκαμες! (κατ' ἰδιαν, ψηλαζῶν τὸν βραχιονά του). Τὸ καιμένο τὸ παιδί! (Μεγαλοφῶρας). Θὰ φάγωμεν μαζὶ ἀπόψε. (Κάθεται εἰς τὸ γραφεῖον καὶ γράφει, ὃ Τιβούρκιος θλίβει τὴν χεῖρα τοῦ Λέοντος, εἶτα πλησιάζει τὸν θεῖόν του, ἐγεθέντα).

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, (ταπεινῆ τῆ φωνῆ πρὸς τὸν Βλαδινέ). Θεε!

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Ε!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, (ἀποσπῶν τὴν καρφίδα του ταπεινῆ τῆ φωνῆ). Πάρετε αὐτό, ἐν ᾧ ὁ μπαμπᾶς γράφει.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Διαμαντένια καρφίτσα!

ΤΙΒΟΥΡΚΙΟΣ, (ταπεινῆ τῆ φωνῆ). "Αξίζει χιλίας διακοσίας δραχμάς!... αὐτὸ μόνον ἔχω κ' ἐγὼ!...

ΒΛΑΔΙΝΕ, (ἀποποιούμενος). "Αργότερα... ἂν λάβω ἀνάγκην... (Κατ' ἰδιαν). Τί καλὸ παιδί! καὶ ἠρνήθην νὰ τῷ δώσω εἴκοσι εἰκοσάδραχμα! "Α! Τί καλὸν πράγμα εἶναι οἱ ἀνεψιοί. Μόνον οἱ ἀδελφοί... νὰ ὁ ἰδικός μου... κάθεται καὶ γράφει μὲ τὴν ἡσυχίαν του τὰς ἐπιστολάς του!

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (ἐγείρεται ἀποτόμως πρὸς τὸν Βλαδινέ). "Ελα! ὑπόγραψε ἐδῶ!.. ἀνόητε!..

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τί εἶν' αὐτό;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Συμφωνητικὸν συνεταιρισμοῦ.

ΠΑΝΤΕΣ. Τί!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Συνεταιρισμοῦ μὲ σέ;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. Εἶναι ἀνάγκη νὰ φθειάσω πάλιν τὴν περιουσίαν σου, ἀφ' οὗ τὴν ἔχασες.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (περιπτυσσόμενος αὐτόν). "Α! Φραγκίσκε!...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ αὐτοί, ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ, ΛΟΥΚΙΑ.

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ, (εἰσερχόμενος μετὰ τῆς Λουκίας, καὶ βλέπων τὸν Βλαδινέ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀδελφοῦ του). "Ελα, μὴ ἀπελπίζεσαι! "Ολα ἤμποροῦν νὰ διορθωθοῦν!

ΛΕΩΝ καὶ ΕΡΡΙΕΤΤΑ. "Ο κ. "Ωβερτίνος!

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ, (ἐξάγων χάρτην ἐκ τοῦ θυλακίου του, πρὸς τὸν Βλαδινέ). "Ελα! ὑπόγραψε ἐδῶ.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Τί;

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Συμφωνητικὸν συνεταιρισμοῦ.

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Αλλο! (περιπτυσσόμενος αὐτόν). "Α! Γουστάβε! (Κατ' ἰδιαν κλαίων καὶ ἀπομάσσων τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῶν συμφωνητικῶν). Καὶ ἔλεγα πῶς δὲν θὰ γυρίσῃ πλέον!

"Ω! πρέπει νὰ ἔχωμεν ἐμπιστοσύνην καὶ εἰς τοὺς φίλους!

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Τώρα, νὰ ἡ Λουκία, ποῦ περιμένει νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρά της...

ΒΛΑΔΙΝΕ. "Οχι! αὐτὸ δὲν γίνεται! "Ο Λέων δὲν ἔχει περιουσίαν...

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Συγγνώμην ἔχει... ἔχει τὰς πενήντα χιλιάδας δραχμάς, τὰς ὀπρίας ἠθελες νὰ μοῦ δανείσῃς...!

ΒΛΑΔΙΝΕ, (ζωηρῶς). "Ας μὴ κάμνωμεν πλέον λόγον δι' αὐτά!

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. "Οχι, τούναντιον ἄς κάμνωμεν! αὐτὰ τὰ ὑπολογίζω ὡς προγαμιαίαν δωρεάν.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (κατ' ἰδιαν). Θεέ μου! πόσον καλοὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι!

ΛΟΥΚΙΑ. "Αλλως ἔχω ἀρκετὰ διὰ δύο... καὶ ἂν χρειάζεται, ἤμπορῶ νὰ ὑποστῶ καὶ στερήσεις...

ΒΛΑΔΙΝΕ. Νὰ ὑποστῆς στερήσεις! Τὴν μι-
κροῦλά μου! (*Κατ' ἰδίαν*). Θεέ μου, τί καλοὶ
ποῦ εἶναι ὅλοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες!

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Καὶ ἔπειτα δὲν εἶναι καὶ πκν-
τελῆς ἀπελπισία. Ὁ κ. Στριψέν, ὁ τραπεζίτης
σου συνελήφθη εἰς τὰ σύνορα τοῦ Βελγίου...

ΛΕΩΝ. Ὁ κ. Στριψέν;

ΒΛΑΔΙΝΕ. Εἰξεύρεις... αἱ τριακόσαι χιλι-
άδες δραχμαί... .

ΛΕΩΝ. Μὰ δὲν τὰς ἔχει αὐτὸς πλέον...
Δυνάμει τοῦ πληρεξουσίου, ποῦ μοῦ ἔχετε, τὰς
ἐσήκωσα προχθὲς ἀπὸ αὐτόν... εὐρίσκονται
τώρα εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν!

ΠΑΝΤΕΣ. ᾿Α!

ΒΛΑΔΙΝΕ. Εἶναι δυνατόν! εἶμαι... πλού-
σιος! Μιζαθράν! νὰ σοῦ δώσω ἴσως τὰ ἐνοί-
κια τῶν δύο τριμηنيῶν!

ΜΙΖΑΘΡΑΝ. Δὲν εἶναι κάμμια βία... αὔριον.

ΒΛΑΔΙΝΕ, (*πρὸς τὸν Ἰωσήφ*). Ἰωσήφ! σοῦ
διπλασιάζω τὸν μισθόν! (*πρὸς τὴν σύζυγόν
του*). Θὰ ἔχῃς καὶ ἄλλα διαμαντικά! (*πρὸς
τὸν Λέοντα*) καὶ σὺ ἐν ἀμάξει!

ΩΒΕΡΤΙΝΟΣ. Λοιπὸν εἶσαι εὐχαριστημένος;

ΒΛΑΔΙΝΕ. ᾿Ω! ναί! (*Κυττάζων αὐτόν*). Δη-
λαδὴ ὄχι!

ΠΑΝΤΕΣ. Διατί;

ΒΛΑΔΙΝΕ. ᾿Α! διατί; Διότι ἔκαμα ἐν πρᾶ-
γμα... τὸ ὅποῖον δὲν θὰ σὰς εἶπω ποτέ!
᾿Α! Γουστάβε! παλαιέ μου φίλε! εἶμαι ἕνας
ἐλεεινός!... ἕνας ἄθλιος!... Ὑπωπεύθη
τὴν φιλίαν, τὴν γυναῖκά μου, τὸν ὑποδηματο-
ποιόν μου... ἕνα ἄγγελον!

ΜΙΖΑΘΡΑΝ, (*πλησιάζων αὐτόν*). ᾿Ω! κύριε!...

ΒΛΑΔΙΝΕ. ᾿Οχι σεῖς... ἡ γυναῖκά μου...
Ὑπωπεύθη τὸν ξενοδόχον!

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Ἀλήθεια! ἔφαγα ἀστακόν, τώρα
ἐνθουμῶμαι!

ΒΛΑΔΙΝΕ. ᾿Ετσι! ὠραῖα! τέλος πάντων ἔ-
γεινα κακός, φιλύποπτος. (*Πρὸς τὴν Λουκίαν*).
Ὑπόπτειον τὰ πουλάκια μας!

ΛΟΥΚΙΑ. Πόσον θὰ ὑπεφέρατε!

ΒΛΑΔΙΝΕ. ᾿Ω! ναί! ἀλλὰ τώρα διωρθώ-
θην... Δι' αὐτὸ ἄς ἔλθῃ τώρα κάνεις νὰ μοῦ
ζητήσῃ κάμμιαν χάριν... ἄς ἔλθῃ νὰ τῷ δα-
νεῖσω χρήματα... καὶ θὰ ἰδῇ!

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ, (*ταπεινῇ τῇ φωνῇ μετὰ σπου-
δῆς*). Σοῦτ! μὴ τ' ἀκούσῃ ὁ Τιθούρκιος.

ΒΛΑΔΙΝΕ. Δι' αὐτόν ἴσα ἴσα τὸ λέγω, τὸν
καλόν μου ἀνεψιόν! Βλέπετε, παιδιά μου,
γνωρίζω τώρα τὸν κόσμον... πρὸ πέντε λε-
πτῶν τῆς ὥρας... καὶ ἐσκέφθηκα. Καλὰ, ἄς
ὑποθέσωμεν πῶς ὑπάρχουν μερικοί, ποῦ δὲν εἶναι
καθ' ὅλα τέλειοι... ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἀπλῆ
εἰκασία! Λοιπὸν διὰ νὰ ἦναι κάνεις εὐτυχῆς
πρέπει νὰ κάμνῃ δύο πράγματα...

ΦΡΑΓΚΙΕΚΟΣ. Νὰ ἀνοίγῃ τὰ μάτια καὶ νὰ
κλείῃ ταῖς κλειδωνιαῖς...

ΒΛΑΔΙΝΕ. ᾿Οχι!... νὰ κλείῃ τὰ μάτια καὶ
νὰ ἀνοίγῃ τὰ χέρια.

